

KAMPANYA

2

YDK "Pandemiye bir de bana sor!" İsimli Kampanya Örgütüyor

Yeni Demokrat Kadın yaptığı bir açıklama ile pandemi sürecine yönelik bir kampanya başlattığını duyurdu. YDK, pandemiyle birlikte artan kadın işsizliğini, ev içi emek yükünü ve şiddeti kadınlarla konuşacağını açıklayarak kadın-

ların yaşadıklarını yok sayan erkek egemen tarih anlayışına karşı pandemiye kadınların nasıl yaşadığını, kadınların sözleriyle yazılı hale getireceğini duyurdu.

YDK, verecekleri röportajlar, söyleşiler ve deneyim yazıları ile bütün kadınları kampanyanın bir parçası olmaya davet etti. 25 Kasım'a kadar devam edecek olan kampanyaya yönelik ayrıntılı bilgiler YDK'nın sosyal medya hesaplarından paylaşıldı.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir 15 - 28 Temmuz 2020 15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 216 www.ozgurgelecek18.net Fiyatı: 2 TL

SAVAŞ VE YOKSULLUK: İKTİDARIN YIKILIŞI

EMEK

5

Sakarya Hendekte İşçi Katliamı; Sermaye İktidar Birlikteliği!

Gözaltına alınan sonrada tutuklanan iş sağlığı ve güvenliği uzmanının ifadesine göre fabrikada güvenlik açıklarını belirtmesine rağmen hiçbir önlem alınmıyordu. Ama İçişleri Bakanı Süleyman Soylu denetimler zamanında yapıldığını herhangi bir sorun olmadığını söyledi.

20 TEMMUZ

10

Adalet Gençliğin Ellerinde Yükseliyor!

Suruç katliamının 5'inci yılında gençlik, "Suruç İçin Adalet Herkes İçin Adalet" sloganını yükseltiyor. Suruç anması çalışmaları kapsamında yaygın bir kitle çalışması ve eylemlik süreciyle gençlik örgütleri 33'leri birlikte anmayı örgütüyor.

Yeni Demokrat Kadın “Pandemiyi Birde Bana Sor!” şiarıyla bir kampanya başlattı!

Yeni Demokrat Kadın (YDK), yaptığı açıklamada, “Herkes pandemiyi konuşuyor. Alınan-alınmayan, alınması gereken ya da alınması manasız önlemleri, önlem alınırken düşünülmemiş işçi ve emekçileri, sağlıkta neo-liberal dönüşümün çöküşünü, ücretli-ücretsiz izinle yaşama çabasını, patronlara ekonomi paketlerini, dağıtılamayan maske ve kolonyaları...” sözlerine yer verildi.

YDK açıklamasında şunlar kaydedildi:

“Şimdi sıra bizde! Biz konuşuyoruz: Pandemide neler yaşadığımızı, görünmeyen emeğimizin ağırlaşmasına rağmen nasıl çarçur edilmek istendiğini, sokağa çıkma yasakları ile üzerimize kapanan kapılar ardında neler olduğunu, haklarımızın nasıl gasp edilmeye çalışıldığını, bunlarla nasıl baş ettiğimizi, bunlara nasıl direndiğimizi, bu saldırılar karşısında hiç susmadığımızı, durmadığımızı ve dayanışmadan vazgeçmediğimizi... En çok da erkek egemenliğinin ne idüğü belirsiz “normalleşme”sinin bizim için ne anlama geldiğini ve kurduğumuz, kurmak için dayanışmada olacağımız “normalleşme” hayallerimizi nasıl gerçek kılacağımız...”

“Buluşuyor, teşhir ediyor, paylaşıyor ve hayal ediyoruz!”

Buluşmalarımızı, teşhir çalışmalarımızı, paylaşımlarımızı ve hayallerimizi; bu pandemi ve “normalleşme” kadınlar açısından nasıl geçti asla unutulmasın diye bir kitap ile kampanyamızı sonuca taşıyoruz. 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü’ne giderken kitabımızın kolektif şekilde tanıtımlarını yaparak ise kampanyamızı güçlü bir finalle sonlandırmayı hedefliyoruz.

Biz konuşursak, maske takmış erkeklik susar. Biz konuşursak, maske takmış erkek egemen sistemin gizli ittifakıyla bize dayattığı tecrit kırılır. Biz konuşursak, pandemi ve “normalleşme” gölgesinde bırakılmaya çalışılan emek, kimlik ve beden mücadelemizi, çalınmaya çalışılan haklarımızı ve direnişimizi... O maske düşer!

Yürüyene Bakmak!

Bu yazı TIKKO savaşçılarının yaptığı eğitimlerde, çalışmalarında karşımıza çıkan tüm geri yaklaşımlarını masaya yatırdığı tartışmalar ekseninde kaleme alınmıştır.

Caroline Bergström Scheibel

Değiştirme; var olana, yaşananlara bilimsel bilgilere dayanarak bilinçli ve örgütlü müdahaledir. Kavrayış, değişmesi gerekeni görmek, anlamak ve büyük oranda kabullenmekle başlar. Ancak bu yazıldığı ya da düşünüldüğü kadar kolay ve sorunsuz olmuyor. Neye, nerede, nasıl, hangi tarz ve araçlarla müdahale edileceği görevinin önünde bir dizi içten ve dıştan kaynaklanan engel ve zorluklar vardır.

En büyük eksiklik, kavrayış ve değiştirme eyleminin zayıflığı ve yetersizliğidir. Müdahalesiz, bekle görcü, izleyen, sonraya bırakan alışkanlıkların sözünü ettiğimiz yetersizlikte ciddi etki gücü vardır.

Mücadelenin bütününde en çok üzerinde durup düşünmemiz, yoğunlaşmış çözüm bulmamız gereken mesele; kendine ve dışına, doğru ve sonuç alıcı tarzda müdahale edememe sorunudur. Yani sonuç alıcı tarzda örgütlenme çalışması yürütme görevini hakkıyla yerine getiremememizdir.

Olayları sadece izlemek, hiçbir şey yapmamak ya gelişmelerin peşinden koşmak ya da sadece yorum-açıklama yaparak yetinmek, plansız hareket etmek, karar alıp sonuç alıcı tarzda örgütlü ve iradi tarzda uygulamamak, gelişmeleri denetlememek vb. sayılabilecek bir dizi hastalıkların hepsinin temelinde devrimci sorumlulukların ve görevlerin kavranmaması, başarılı bir tarzda yerine getirilmemesi vardır. Dolayısıyla sıralayabileceğimiz sayısız içten yani bizden gerçeği kavrayamayan ve değiştiremeyen bilincimizden, devrimci olamamaktan ve örgüt gibi hareket edememekten kaynaklı engel vardır.

Müdahale yapılmaya kalkışlsa da parçalı yapmak! Bir süreliğe, bir önemliğine, bir alana veya göreve müdahalede bulunmak... Ya bireysel ya da tek bir komite üzerinden parçada müdahale etmek gibi sorunlar ve gerçekler karşımızda durmaktadır. Dışına yönelik müdahale planlaması yapılırsa bile değiştirici müdahale yapamamak! Bir şeyi değiştirme ya da bir şeye müdahale etme sürecinde karşımıza zorluklar, engeller çıktığında kolay pes etme, vazgeçme ve erteleme gibi pratikler açığa çıkabilmektedir.

İşçilere, yoksul köylülere, gençlere, kadınlara, Kürt halkına, ezilen inanç ve cinslere, göçmenlere dönük bütünlüklü politika üretmemek... Gençlere, kadınlara yönelik çalışma yürütürken, işçilere ya da Kürt halkına yönelik çalışma yürütememek, gündeme yabancı kalmak ve

müdahale edememek, politik özne olmanın farkına varamamak ve sorumluluklarını yerine getirememek gibi bir dizi engel ve sorunla karşı karşıya kalıyoruz. Bütün bu saydıklarımızın hepsinin toplamında “önderlik ve öncülük” yapamama sorunu vardır. Yani ezilenleri ve sömürülen en geniş kesimleri örgütlememek vardır. Beklenen ve aranan öncüyü yaratamamak vardır. Tarihsel ve dönemsel öncülük rolünü oynayamamak vardır. Kitleleri örgütsüz bırakmak vardır. Sömürü, zulüm üreten sistemin gelişimine dur diyecek etkin müdahaleler geliştirememek vardır.

Dünyayı, toplumu, yaşamı, insanı, savaş ve örgütü anlamak, açıklamak, değiştirmek ve yeniden yaratmanın düşünüldüğü ve sanıldığı kadar kolay olmadığını belirtmiştik. Peki ne yapmalı? Öncelikle görev ve sorumluluklarımızın ne olduğunu, ne yapmamız ve ne yapmamamız gerektiğini, hangi araçlarla nasıl müdahale etmemiz gerektiğini vb. dikkatli ve duyarlı bir göz ve devrimci bir akılla tahlil etmeliyiz.

Görevimiz nedir? Neyi, nasıl yapacağız?

Öncelikle dağınık, düzensiz, parçalı düşünme ve bilgilenme; tek yanlı, yüzeysel, öznelci düşünme tarzımıza müdahale edeceğiz. Ve düzeltmeye ve düzenlemeye çalışacağız. En yakınımızdan başlayarak dikkatli bir gözlem, ayrıntılı bir inceleme ve iyi bir araştırma yapacağız. Hangi konu, hangi sorun hakkında olursa olsun ayrıntılı bilgi toplayacağız. Bilgileri sınıf

landıracağız. Sahte, gerçek olmayanları atacağız, gerçeğe en yakın olanları toplayarak objektif bir değerlendirme yapıp, toplanan gözlem ve izlenimleri yani algısal bilgileri düzenleyip yeniden örgütleyeceğiz. Ve bir kavram oluşturacağız. Hangi konu, sorun ve kişi hakkında toplanan, düzenlenen, örgütlenen bilgilerle müdahale etmeyi, değiştirmeyi amaçladığımız hedefe uygun olarak örgütlü ve bilinçli müdahale etmek için plan yapacağız. Kimlerle, nasıl, ne kadar etkide bulunacağımızı önceden planlayacağız. Beklenen ve istenen sonuç alıncaya kadar bunu birden fazla kez, birden fazla yöntem, birden fazla kişiyle deneyeceğiz. Bu sürecin karmaşık, aşamalı, çok yönlü, çok görevli olduğunu önceden bilmek ve görmek gerekir.

Düşünceye, kendine, komiteye kısaca dışında olana en yakından başlayarak yapılamayan müdahale, sonuçta kendiliğindenci politika olarak karşımıza çıkar. Bunun adı dağınıklık, düzensizlik, örgütsüzlüktür.

Kendiliğindencilik tek biçimde yaşanmaz ve karşımıza çıkmaz. Karar alındıktan sonra uygulamamak, uygulananları denetlememek, yapılamayanları yapılar hale getirmemek, görev ve sorumlulukların üzerinde durmamak vb. hepsinin adı oportünizmdir. Akana, yürüyene, dağınık düzensiz ve örgütsüz olana bakarak izlemenin ya da değiştirici dönüştürücü, sonuç alıcı müdahale etmemenin adı kendiliğindenciliktir. Güncel bir atıfla koronavirus kadar tehlikeli bir hastalıktır.

Talan ve Yalan Üzerine Kurulu Faşizm! YIKILACAKLAR!

Faşizmin bir yalan cumhuriyeti olduğu, yönetmek için sadece şiddete değil bununla birlikte son derece etkili yalan ve manipülasyona başvurduğu, kitlelerin geri duygularına hitap ettiği ve buradan kendine yedeklemeye çalıştığı son olarak Ayasofya tartışmalarında net olarak görülmüş durumdadır.

Faşizmin yalan ve kara propaganda üzerine kurulu bir sistem olduğu son yaşanan örneklerle bir kez daha açığa çıkmış görünüyor. Örneğin devletin resmi kurumu olan TÜİK, Nisan ayı işsizlik verilerini açıklarken müthiş bir sahtekarlığa imza attı. TÜİK, geçen yılın aynı dönemine göre, 15 ve daha yukarı yaştaki işsiz sayısının 427 bin kişi azalarak 3 milyon 775 bin kişi olduğunu iddia etti. İşsizlik oranının ise 0.2 puanlık azalış ile yüzde 12.8 seviyesine gerilediğini ileri sürdü.

TÜİK'in verilerinin ardından açıklama yapan DİSK-AR ise bu verilerin yalan olduğunu açıkladı. DİSK-AR, virüs salgını döneminde geniş tanımlı işsiz sayısı ve iş kaybının 17 milyon 722 bine ulaştığını ifade etti ve "Covid-19 nedeniyle eşdeğer istihdam kaybı ve yeni işsiz sayısı 10,7 milyon oldu" dedi. Revize geniş tanımlı işsizlik ve iş kaybı oranının yüzde 52 olduğunu belirten DİSK-AR, istihdamın 28.2 milyondan

25.6 milyona, işbaşında olanların sayısı 27.5 milyondan 20.4 milyona, haftalık ortalama çalışma süresinin ise 44.6 saatten 39.5 saate düştüğünü açıkladı.

Bu rakamların ne anlama geldiği son derece açık. Türkiye tarihinin en büyük iş ve istihdam kaybı yaşanıyor. Türkiye'de 22.8 milyona ulaşan işsizler kitlesi, 20.4 milyonluk çalışan sayısını geride bırakmış durumdadır. Artık Türkiye'de çalışandan çok işsiz bulunmaktadır. Ekonomi büyük kriz içinde, çöküş işaretleri veriyor. Türk hakim sınıfları ise bu gerçeği gizlemek için rakamlarla oynamayı tercih ediyor. Bir "Yalan Cumhuriyeti" inşa ediyor. Yalanlarla gerçekler gizlenmeye ve böylelikle yönetme krizi ötelenmeye çalışılıyor.

Faşizm sadece bugünü değil hal-kıyamın geleceğini de alıyor. İktidar bugünü değil yarını da ipotek altına alıyor. Nitekim Bahadır Özgür'ün Gazete Duvar'daki "Gelecek hırsız bir iktidar" başlıklı makalesinde aktardığı

rakamlar, virüs salgını döneminde milyonlarca insanın kredi çekerek yaşamını sürdürmeye çalıştığını ve böylelikle geleceğe borçlandığını net olarak ortaya koyuyor (7.7.20).

Faşizmin bir yalan cumhuriyeti olduğu, yönetmek için sadece şiddete değil bununla birlikte son derece etkili yalan ve manipülasyona başvurduğu, kitlelerin geri duygularına hitap ettiği ve buradan kendine yedeklemeye çalıştığı son olarak Ayasofya tartışmalarında net olarak görülmüş durumdadır. Şam'da "Emevi Camisi"nde namaz kılamayanlar şimdi "Ayasofya Camisi"nde namaz kılacaklarını ilan ediyorlar. İflas etmiş müflis tüccar gibi geçmiş defterleri karıştırıyorlar.

Bu tartışmanın bir yanında Türk hakim sınıflarının burjuva demokratik devrimini yapamaması ve dolayısıyla da feodalizmle hesaplaşılması varken, asıl olarak ekonomik krizin ve bununla bağlantılı olarak yönetme krizinin etkili olduğunu söyleyebili-

riz. Faşist iktidar, içinde bulunduğu sıkışmışlığı Ayasofya'nın cami olarak ibadete açılması adımıyla "yeniden fetih edilmesi" ve böylelikle sahte bir zafer kazanıp aşmaya çalışıyor. Böylelikle faşizm kitlelerin gerçek çıkarlarına hizmet etmeyen bir gündemi tartışıyor ve kitlelerin anda içinde buldukları durumu sorgulamasını engellemeye çalışıyor. Din, şovenizm, ırkçılık, fetih böbürlenmeleri halkın afyonu olarak bir kez daha sahaya sürülüyor.

R.T.Erdoğan, daha bir sene önce 31 Mart yerel seçimleri kapsamında partisinin Tekirdağ'da düzenlediği mitingde konuşurken; "Ayasofya cami olarak açılın" diye seslenen vatandaşa tepki göstererek; "Bu işin siyasi boyu var. Yan tarafta Sultanahmet'i doldurmayacaksınız, Ayasofya'yı dolduralım diyeceksin. Bu oyunlara gelmeyelim. Bunların hepsi tezgah. Biz ne zaman, neyi, nasıl yapılacağını çok iyi biliyoruz. Bu namussuzlar böyle dedi diye biz adım atmıyoruz. Adımı nasıl atacağımızı biz

Faşizm bir yandan kendisine karşı gelişecek olası kitle hareketlerine yönelik güçlerini tahkim ederken, diğer yandan ise bekçi, baro yasalarıyla kendi tabanını birleştirmeyi amaçlıyor.

çok iyi biliriz” diye cevap vermiş ve bu türden bir talebin tezgah olduğunu ileri sürmüştü. Aradan çok değil bir yıl geçmiş olmasına rağmen R.T.Erdoğan içinde bulunduğu durumun etkisi, yaşanan ekonomik krizin boyutu karşısında kitlelerin tepkisinin ortaya çıkması ve iktidarına verilen desteğin düşmesi nedeniyle “tezgahı” devreye sokmuş görünüyor.

İktidarın mutlak denetimindeki yargı, Ayasofya’yı müze yapan kararı daha iptal etmemişken hükümet yetkililerinden bu yönde açıklamalar yapılıyordu bile. İktidarın Ayasofya’nın müze olmasından dolayı elde ettiği geliri göz ardı edemeyeceğini bilerek, atılan bu adımın tamamen kitlelerin geri duygularına hitap eden, yaşanan hoşnutsuzluğu ve oluşan tepkiyi azaltmaya dönük bir hamle olduğu açık. İşin diğer yanını ise hakim sınıf klikleri arasında yaşanan dalaşın bu mesele üzerinden sürdürülmesi oluşturmaktadır. Meselenin arkasında Siyasal İslam’ın M. Kemal’e yönelik intikamcı yaklaşımları da bulunmaktadır. Bu çatışmanın, yani “müze mi olsun cami mi” tartışmasının halka bir yararı olmadığı ve olmayacağı ise açıktır.

Faşizm halk düşmanlığı sürüyor, mücadelenin ateşi harlanıyor!

Türk hakim sınıflarının içinde buldukları durumu iyi tahlil etmek gerekiyor. Örneğin devlet aygıtında ve her yerde “tek”liği savunanlar, baroları parçalamayı hedefleyen bir yasa çıkarıyorlar. Çoklu Baro sisteminin sanıldığı gibi sadece “iktidarın kendi Barosunu yaratması” amacını gütmeyeceğini, daha kapsamlı bir saldırının parçası olduğunu görmek önemlidir. Elbette meselenin bir yanında hakim sınıf klikleri arasında dalaşın baro yasası üzerinden sürmesi vardır. Baro yasası ve ardından gelecek olası “Oda”lar tartışması, kriz içinde debelenen iktidarın kendine alan açmasının yanında, güvencesiz ve şekilsiz çalışmanın, faşizmin keyfililiğinin tamamen hayata geçirilmesi amacını taşıyor. Hatırlanırsa bekçilerle ilgili düzenleme de benzer özellikler taşıyordu.

Faşizm bir yandan kendisine karşı gelişecek olası kitle hareketlerine yönelik güçlerini tahkim ederken, diğer yandan ise bekçi, baro yasalarıyla kendi tabanını birleştirmeyi amaçlıyor ve yargı, güvenlik ve meslek odaları gibi alanlarda kendine ayak bağı olacağını düşündüğü engelleri temizliyor.

Bu alanlar başta olmak üzere çalışma yaşamını kuralızsızlaştırmayı, liyakatsizliği, düşkünlüğü ve yeteneksizliği kutsuyor. Amaç kendine her anlamda bağımlı ve vurucu bir kitle tabanı yaratmak. Böylelikle kendisini hedef olarak gelişecek olası kitle hareketlerinin karşısında daha şimdiden kendini yeniden örgütlüyor.

Türk hakim sınıflarının dönemsel hedeflerinden biri işçi sınıfının kıdem tazminatının gasp edilmesidir. Hakim sınıflar içinde buldukları krizden çıkış yolu olarak işçi sınıfının kazanılmış hakkını talan etmek istiyorlar. Kıdem tazminatlarının fona devredilerek hakim sınıflara yeni ve taze sermaye aktarılması hedefleniyor. Böylelikle ekonomik kriz koşullarında hakim sınıflara “can suyu” olunmak isteniyor. Şimdiki durumda kamuoyu tepkisinden çekindikleri için bu tartışmaları alttan alta sürdürseler de “Ayasofya’nın yeniden fethi” ve “milli ve dini hassasiyetler”in yükseldiği bir ortamda yeniden gündeme getirilmesi olasıdır.

Türk hakim sınıflarının atmış oldukları bütün adımlar içinde buldukları

durumu krizi yönetme üzerine kuruludur. Attıkları her adım, uygulamaya koydukları her politika, kendilerine yönelik öfkeyi büyütmecektir. Faşizm kendi tabanını tahkim ederken karşı cepheyi de güçlendirmektedir. Çelişkiler giderek keskinleşmekte, öfke derinlerde damlalar halinde birikmektedir. Faşizmin saldırganlığının artması sınıksızlığıyla doğru orantılıdır.

Sokağın görece sessizliği kimseyi yanıltmamalıdır. HDP’nin “demokrasi yürüyüşü”nden örnek alan baroların ve avukatların kitlesel eylemleri dikkat çekicidir. İşçi sınıfının kıdem tazminatının gasp edilmesine yönelik genel grev cevabı anlamlıdır. Kadın hareketi sokakları zaten terk etmemektedir. Gençlik örgütleri, devrimci dayanışmanın ve eylem birliğinin son derece olumlu bir örneğini sergilemektedir. Gençlik örgütlerinin son dönemdeki ortak iş yapma pratiği son derece öğreticidir. Hiçbir grupsal kaygı güdümeden güçlerini birleştirerek gündeme ortak müdahale pratiğinden mutlaka öğrenilmelidir.

Sakarya Hendekte İşçi Katliamı; Sermaye İktidar Birlikteliği!

Kapitalist sistem için işçilerin yüzlerce yıldır açlığa, hastalığa, ölüme açık yaşam koşulları altında çalıştırılması kapitalizmin doğası gereğidir dersek abartmış olmayız. Pandemi döneminin tüm dünyada ortak özelliklerinden biri hastalığın en çok işçi ve emekçi kesimlerin yoğun yaşadığı bölgeleri etkilediği ve yine ölüm oranının en fazla bu kesimler içinde olduğudur. Kapitalist sistemin ilk cümlede söylediğimiz varoluş koşullarından birisinin günümüzde pandemi nedeni ile şahitlik ettiğimiz bu durum her ülkede farklı biçimde ama öz olarak aynı şekilde yaşanmaktadır. İşçilerin, ölümcül bir salgın karşısında dahi, sadece çarkların dönmesi üzerinden görülmesi, sermaye ile emek arasındaki ilişkilenenin “insani” hiçbir yön taşımadığı gerçeği, bir kez daha tarihsel haklılıktan öte gündelik yaşamla kanıtlanan bir duruma dönüşmektedir.

Bu anlayışla hareket eden bir sistem için elbette işçilerin verebilecekleri en son şey olan canlarının bir önemi yoktur.

Sakarya Hendek'te bulunan Coşkunlar Havai Fişek Fabrikası'nda 3 Temmuz Cuma günü sabah saatlerinde büyük bir patlama meydana geldi. Patlama sesleri kentin her yerinden duyuldu. Patlama nedeniyle 7 işçi iş cinayetinde katledilirken 114 işçi de yaralandı.

Katliamla beraber açığa çıkan şirketin hikâyesi tam olarak bizlere sermaye emek arasındaki ilişkinin tarihsel izdüşümünü göstermesi bakımında özet olacak niteliktedir. İşçilerin yaşam koşullarından, sermaye temsilcilerinin konumlanışlarına bu konumlanışlarının kendilerinde yarattığı anlayışa kadar birçok meseleyi açık bir şekilde ortaya dökmektedir.

Mecbur kalmasa kimse burada çalışmaz!

“Siparişlerin yetişmesi için çok baskı yapıyorlardı”, “az laf çok iş” ibareli levhalar fabrikanın her yerinde asılıydı. “Malları ısınma yapıyor diye dışarı sermişler. Bunlar patladı diyorlar. Isınma olmaması gereken bir şey, uyardık ama dinlemediler”, “patlamanın ana depoya sıçramaması büyük şanstı. Yangın ana depoya ulaşsa hiç kimse kurtulamazdı”, “4 gündür söylüyordum ve yanımdaki işçileri de uyarıyordum. Malları dışarı serdim. Benim bölümümde ölüm yok. Bütün bölümleri uyarıyordum, kapının önüne karton bir şey koymayın da her an kaçabilelim.”...

Bu anlatımlar patlamadan yaralı kurtu-

“Bu fabrikanın kaçınıcı patlayışı. Her patladığından sonra isim değiştirilerek yeniden kurulmaz ki. Neden incelemiyorsunuz. Onlar sefasını sürer, biz bağıra bağıra ağlarız sadece.”
(Patlamada hayatını kaybeden Havva Çelik'in eşinin sözleri)

lan işçilerin anlatımları. İşçilerin bu koşullar altında canları pahasına çalışmalarının nedenini patlamada hayatını kaybeden Havva Çelik'in eşinin sözleri özetlemektedir. “Oraya ancak muhtaç olan biri gider. Ben de muhtaçtım. Kirada oturuyorum ne yapayım. Eşim orada çalışıyordu, ben işaatlarda yevmiyeli çalışıyorum. Gündelikçi olarak.” 2007'den bu yana patlamanın olduğu fabrikaya ilişkin kimi bilgilere göre 7 kimi bilgilere göre 11, işçi hayatını kaybederken, onlarcası yaralandı. Bu rakamlar basına yansıyan rakamlar, işçilerin anlatımlarına göre çok daha fazlası. Firma gündeme gelen her patlamadan sonra çareyi sürekli isim değiştirmekte bulmuş. Fabrikaya bugüne değin Coşkunlar, Büyük Coşkunlar ve Venüs Coşkunlar gibi isimler verildi. Niğde ve Sivas'a taşındığında ise adı Yertaş Patlayıcı Maddeler oldu.

Sermaye iktidar birlikteliği!

Sakarya Hendekteki patlamadan sonra gözaltına alınan sonrada tutuklanan iş sağlığı ve güvenliği uzmanının ifadesine göre fabrikada güvenlik açıklarını belirtmesine rağmen hiçbir önlem alınmıyordu. Ama İçişleri Bakanı Süleyman Soylu denetimler zamanında yapıldığını herhangi bir sorun olmadığını söylüyordu.

Patlama yaşandıktan sonra devlet erkânının koşar adım bölgeye gitmesi, Erdoğan'ın direk olarak katliamla ilgili açıklama yapması olayın hangi sermaye grubuna zarar getireceği ayrıntılarında ne var sorusunun biraz daha netleşmesine neden oldu. Nitekim fabrika sahibi Müstakil Sanayici ve İşadamları Derneği (MÜSİAD) Sakarya şube başkanı olduğu ortaya çıktı. Patlama yaşandığı anda işçiler yaralı halde hastaneye götürülürken ve hala patlamada kayıp olan işçiler varken bir fotoğraf gündeme oturdu. Fotoğrafın altında şu yazıyordu; “... MÜSİAD genel başkanımız

şube başkanları ve üyelerimizle beraber Sakarya şube başkanımızın yanındayız.” Fotoğraf moral yemeğinde çekilmişti. İşçiler hayatlarını kaybetti olan oldu sonuçta malı mülkü zarar gören patron, en fazla zarara uğradı moralini düzeltmek merak etme hallolur demek lazım. Söylenilen tamda bu. Daha önce bir patlamadan sonra açıklama yapan fabrika sahibi Yusuf Coşkun; “Şu iyi bilinmelidir ki burada yaşanacak bir patlamada en mağdur olan taraf işverendir. Çünkü bu tarz olaylar olunca işverenden kötü bahsediliyor.” Gelen tepkiler üzerine fotoğraf kaldırıldı. Daha sonra moral yemeği verilen fabrika sahibi yanlış anlaşıldıklarına dair açıklama yaptı; “O yemekte ben yoktum zaten. Ben gelmişim gibi konuşuluyor, ama yoktum. Cumhurbaşkanımız, Genel Başkanımız Abdurrahman Kaan'ı görevlendirdi ve patlamadan bir saat sonra yanıma geldi.” MÜSİAD'ın verdiği yemek, yürüttükleri “eli tam serbest, el âlem ne der kaygısı olmayan” sınıf siyasetinin bir parçası. MÜSİAD birkaç ay önce pandemi ile beraber daha açık bir şekilde tartışmaya açtığı ve uygulama olanağı bulduğu izole üretim tesisi fikrinin sahibi. Modern bir çalışma kampı, işçi ayağını hiç dışarı çıkarmadan burada doğup ölebilecek, ama üretim ilelebet sekteye uğramayacak.

Büyük Coşkunlar Büyük Cezasızlıklar!

Coşkunlar fabrikasında 2014'deki patlamada işçi Yılmaz Şapoğlu hayatını kaybetti. Yılmaz Şapoğlu hayatını kaybettiikten sonra, şirket ailesine ceza davasının takipçisi olmaması karşılığında ev ve ço-

cukların eğitim masrafları adı altında para teklif etmişti. Aile bu parayı kabul etmedi ve şirkete dava açtı. Ardından, Büyük Coşkunlar şirketi aileye karşı dava açtı, fabrikayı zarara uğratmaktan 1 milyon 200 bin liralık bir karşı dava. Dava hala devam ediyor. 11 Şubat 2011 yine aynı fabrikanın kız kaçırın imalatının yapıldığı bölümde meydana gelen patlamada Hediye Hallaç hayatını kaybetti, 14 işçi yaralandı. Fabrika sahibi Yusuf Coşkun'un açıklaması; “Hediye Hallaç olay yerinden ilk kaçanlardan biriydi. Bulunduğu yer kapıya yakındı. Doktorun dediğine göre kordudan ödü patlamış. Vücudunda herhangi bir yanık izi de yokmuş. Zaten patlama sırasında yangın da çıkmadı.”

Bu saydıklarımız sadece bu firma tekilinde yaşanan olayların bir kaçı. Geçmişte yaşadığımız Soma katliamı, Çorlu tren katliamı, Davutpaşa katliamlarında olduğu gibi birinci elden ceza alanlar yine alt kademe sorumlular. Ya da toplumsal tepkiye göre patronu birkaç ay içerde tut sonra gündemden düşünce tekrar hiçbir şey olmamış gibi dışarı çıkaran göstermelik cezalar. Bu katliamda da ilk elden gözaltına alınan fabrika müdürü iki ustabaşı ile fabrikanın sözleşmeli iş sağlığı ve güvenliği uzmanı tutuklandı. Daha sonra gelen tepki nedeni ile fabrika sahibi Yusuf Coşkun'da tutuklandı. Büyük bir ihtimalle birkaç ay içinde dışarı çıkacaktır. Yine başka bir yerde isim değiştirilerek yollarına devam edeceklerdir. İSİG'in açıkladığı rapora göre 2020 yılının ilk yarısında iş cinayetlerinde en az 934 işçi hayatını kaybetti.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi tarafından açıklanan haziran raporunda, 188 işçinin yaşamını yitirdiği ve 128 işçinin yaralandığını açıkladı.

İSİG Haziran Ayı Raporunu Açıkladı: 188 İşçi Yaşamını Yitirdi

Rapor, "Sakarya'nın Hendek İlçesi'nde kurulu Büyük Coşkunlar Havai Fişek fabrikasında 3 Temmuz günü meydana gelen patlamalar sonucu 7 işçi arkadaşımız hayatını kaybetti, 128 işçi arkadaşımız yaralandı. Ölen arkadaşlarımızın ailelerine, mesai arkadaşlarına ve Türkiye işçi sınıfına başsağlığı diliyoruz... Coşkunlar bir aile şirketi ve birden fazla benzer isimli şirket bulunuyor. Bu şirketlerde tespit edebildiğimiz kadarıyla son 13 yılda 8 patlama yaşandı, 5 işçi hayatını kaybetti ve yaklaşık 100 işçi de yaralandı" şeklinde başladı.

"Geçtiğimiz yıllarda fabrikayı incelemeye giden uzmanların aktarımlarına göre de 'İşletme binaları patlayıcı bir maddenin üretildiği bir fabrikadan çok tavuk çiftliğini andıran binalardan oluşmaktadır'. Hemen hemen her yönden ciddi eksiklikler barındıran fabrikanın bu zamana kadar nasıl faaliyette olduğunu ise devlet ve sermaye örgütleriyle ilişkisinde aramak gerekiyor.

Zira patlama sonrası MÜSİAD Başkanları, fabrikanın sahibi ve aynı zamanda MÜSİAD Sakarya İl Başkanı olan Yaşar Coşkun'a desteğe geldiler, hem de hala arama kurtarma çalışmaları devam ederken ve onca gözyaşı-acı varken yemekli bir görüntü ile karşılaştık. Diğer yandan Yaşar Coşkun'un devletin yerel ve merkezi erkânıyla fotoğrafları ve görüşmeleri de basına yansıdı" şeklinde devam eden raporda, Sakarya'daki fabrika patlaması sonrasında yaşananlara tepki gösterildi.

"Bu ilişkilerden çıkardığımız sonuç, bugüne kadar fabrikada yaşananlara göz yumulduğu ve bu işçi katliamına adeta davetiye çıkarıldığıdır." denilerek, "İSİG Meclisi olarak, iş cinayetlerine karşı sessiz kalmayacağımızın ve İSİG mücadelesinin bölge bölge, işyeri işyeri örülmesi noktasında üzerimize düşenleri yapacağımızın da tekrar altını çizelim" şeklinde vurgu yapıldı.

Kıdem Tazminatını Gasp Çabası 18 Yıldır Sürüyor

Siyasi iktidar her zaman işçilerin kazanılmış haklarını ortadan kaldırmak için çeşitli politikalarını hayat geçiriyor ve hiçbir zaman saklamıyor. Bütün politika belgelerinde, 11. kalkınma planında, orta vadeli programda bunlar hep gündemde.

TC Cumhurbaşkanı Erdoğan kıdem tazminatına dair tartışmasında 2022 yılını işaret etti. AKP iktidarı boyunca 18 yılda 7 isim çalışma bakanı olarak görev yaptı ve bu 7 isimde göreve geldiklerinde kıdem tazminatının gaspını gündeme taşıdı.

AKP, iktidara geldiği 2002'den bu yana hep işçilerin en temel kazanımı ve güvencesi olan kıdem tazminatını "fona dönüştürmek" adı altında gasp etmek istedi.

Ancak bu değişiklik hiç gerçekleştirilemedi. Tepkiler üzerine geri adım atan AKP, bir süre sonra kıdemi yeniden gündeme taşıdı. Kıdem tazminatına dair "Değişiklikte" AKP'nin her "düzenleme" adı altındaki gaspa olduğu gibi bu kazanımın gasp edilmesi süreci "önemli ve ileri bir adım atılıyormuş algısıyla gündeme getirildi. Bu kez AKP'nin kılıfı; "işçilerin büyük bir bölümünün kıdem tazminatı alamadıkları" gösterildi.

DİSK başta olmak üzere sendikalar ise Kıdem Tazminatının kırmızı çizgileri olduğunu dile getirerek çalışmalara başladı.

Kıdem Tazminatına dair mücadeleyi sürdüren sendikalardan DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu'ndan görüş aldık.

Çerkezoğlu, "Salgın sürecini içeren raporumuzda da ortaya koyduğumuz gibi işçiler çok ciddi sorunlar yaşarken, deyim yerindeyse hayatta kalmak için hem sağlığını hem işini ve gelirini korumak için çok ciddi bir mücadele verirken, bu kadar olumsuz koşullarda bir de üstüne Kıdem Tazminatı gibi temel bir hakkın gasp edilmesi asla kabul edilemez." diyerek devletin pandemi fırsatının işçilerin temel haklarını sömürülmesinde nasıl hayat geçirilmek istendiğine işaret etti. Çerkezoğlu kıdem tazminatının her

gündem geldiğinde karşı çıktıklarını ve bugünden sonra bu tavrı sürdüreceklerini dile getirerek, "Biz zaten buna karşı Kıdem Tazminatı kırmızı çizgimizdir diyoruz, yıllardır fona devredilmesi gibi bütün süreçlerde karşı çıktık, dün olduğu gibi bugünde son derece kararlıyız. izin vermeyeceğiz ve sonuna kadara mücadele edeceğiz" dedi.

"İşçilerin çalışma yaşamı değiştiriliyor diyebilir miyiz" sorusuna Çerkezoğlu, pandemi zaten işçilerin yaşamında çok ciddi değişimler yarattı. Bunun verilerini zaten paylaştık. Aynı zamanda diğer taraftan pandemi üzerinden çalışma hayatında esnek güvencesiz çalıştırılma biçimleri yaygınlaştırılmak isteniyor. Kıdem tazminatının gasp edilmesi bunun bir parçası. 25 altı ile 50 yaş üstü çalışanların geçici çalıştırılması, geçici iş sözleşmesinin yapılması planlanıyor. Bütün bunlar pandemi koşullarında çalışma hayatının daha da güvencesiz, esnek ve ucuz işçilik politikalarını yaygınlaştırmak için değerlendirildiğini gösteriyor" dedi.

"Herkesin kıdem tazminatına sahip çıkmalı"

Siyasi iktidarın bu konudaki ısrarına dair Çerkezoğlu, "Siyasi iktidar her zaman işçilerin kazanılmış haklarını ortadan kaldırmak için çeşitli politikalarını hayat geçiriyor ve hiçbir zaman saklamıyor. Bütün politika belgelerinde, 11. kalkınma planında, orta vadeli programda bunlar hep gündemde. Biz bu konu hep dikkat çekiyoruz, mücadele ediyoruz, ve bunu tüm konfederasyonlarla, emek ve mes-

lek örgütleri, tüm demokratik kamuoyu ile birlikte yapma kararlılığında. Tüm kamuoyuna çağrımızda emeği ile geçinen herkesin buna sahip çıkması" şeklinde konuştu.

Diğer taraftan Kıdem tazminatı tartışmalarının yanı sıra bir saldırının da DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası Kocaeli Şube Başkanı Telat Çelik, "dikkat çekilmesi gereken başka bir konu var, o da Bireysel Emeklilik Sistemi (BES)" şeklinde BES'e dikkat çekti.

BES'te hükümete aktarılacak paranın daha fazla olduğuna dikkat çeken Çelik şöyle konuştu: "BES meselesine bakıldığında aslında Hükümete aktarılacak kaynak bakımından kıdem tazminatından daha büyük bir rakam. Kıdem tazminatında işverenden kesilen para yüzde 8 civarında, işçiden bir para kesilmiyor. BES'in zorunlu hale gelmesi durumunda en az yüzde 10 ve üzeri öngörülüyor ve direkt işçiden alıyor, işvereni hiç rahatsız etmiyor. Hükümetin ölümü gösterip sıtmaya razı edeceğini ve BES'in zorunlu hale getirilmesi için yoğun çaba içerisinde olacağını düşünüyorum." BES'in en az kıdem tazminatı kadar önemli olduğuna değinen Çelik, "Asgari ücretle zaten geçinemeyen bir işçi maaşının yüzde 10'unu sisteme aktardığında nasıl geçinecek? İkisini de aynı oranda tartışıp kamuoyunu bilgilendirmemiz gerekiyor. Geçtiğimiz aylarda bir panel düzenledik, işçilere BES'i anlattık. Burada kafa karışıklığı var" diye konuştu.

“12 Haziran Dünya Çocuk İşçiliği İle Mücadele Günü” üzerine

Osmaniye'den Tutsak Partizan

Covid-19 milyonlarca çocuğu işçiliğe, çalışmaya itebilir. Neden? Bugün Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) ve UNICEF 12 Haziran Dünya Çocuk İşçiliği ile Mücadele günü dolayısıyla yayımladığı bilgi notunda, “Covid-19 nedeniyle milyonlarca çocuğun çocuk yaşta çalışmaya sürüklenebileceği uyarısında bulundu.

Raporda “2000 yılından bu yana 94 milyon düşüş sağlanan çocuk yaşta çalışmaya karşı mücadelede kaydedilen ilerleme şimdi tehdit altında” denildi. Rapora göre okulların geçici olarak kapanması 130’u aşkın ülkede 1 milyarı aşkın öğrenciyi etkilediği kaydedildi. Okullar yeniden açılrsa dahi birçok aile artık çocuklarını okula göndermeyebilir.

Türkiye’de eğitim sisteminde yapılan 4+4+4 düzenlemesi ile çocuk yaşta çalışma yaşı 14’e kadar düşürüldü. “Ardından yapılan yasal düzenlemeler ile çocuk yaşta çalışmanın önü, çıraklık ve stajyerlik uygulamaları ile daha da açılmış, çocuk yaşta çalışmak zorunda kalanların koşulları daha da ağırlaştırılmıştır.

Toplumsal cinsiyet eşitsizliklerinin ağırlaşabileceğine de işaret edilen raporda özellikle kız çocuklarının tarım ve ev içi hizmetlerde sömürüye daha açık hale gelebileceğine vurgu yapılıyor. Şimdi bu hususlardan, istatistiklerden yola çıkarak bu sorunun derinine ve kökten çözümüne elimizden geldiğince eğilebiliriz.

Biz günümüz sanayisinin her iki cinsten çocuk ve ergen yaştakilerin toplumsal üretimin büyük davasına katılmasını sağlama eğilimini ilerlemeci, sağlıklı ve yasal bir eğilim kabul ediyoruz. Bu düzende eğitim çirkin bir şekil almış olmasına rağmen sağduyulu bir toplum düzeninde 9 yaşından itibaren her çocuk, çalışabilir her yetişkin gibi verimli bir emekçi olmak doğanın genel yasasına uymak zorundadır. Çocuk özellikle de yemeği için çalışmalıdır; hem de yalnızca beyniyle değil fizik gücüyle de. Fizyolojik yasalar uyarınca her iki cinsten çocuk ve gençleri, ken-

dilerine özel yaklaşımlar gerektiren üç gruba ayırmayı gerekli görüyorum.

İlk gruba 9-12 yaş arası çocuklar, ikinci gruba 13 ve 15 yaş arası, üçüncü gruba ise 16 ve 17 yaşlarındaki çocuklar dahil olmalıdır. Yasanın herhangi bir atölyedeki çalışma saatlerini ilk grup için 2, ikinci grup için 4, üçüncü grup içinse 6 saat ile sınırlamasını öneriyorum. Üçüncü grup için yemek ya da dinlenmek amacıyla en azından bir saat mola olmalıdır. İşçi, hareketinde özgür değildir. Birçok durumda o kadar bilgisizdir ki, kendi çocuğunun gerçek çıkarlarını ya da insanın gelişmesi için normal koşulları anlama yeteneğine sahip değildir. Her ne olursa olsun daha ilerici işçiler kendi sınıfının dolayısıyla da insanlığın geleceğinin genç işçi kuşağının yetişmesine bağlı olduğunu tümüyle kavramaktadır. Onlar öncelikle çalışan çocukları ve ergenleri günümüz sisteminin yıkıcı etkilerinden korumak gerektiğini biliyorlar.

Bundan hareketle ailelere ve “işverenlere” eğer eğitimiyle uyum gösteremiyorsa asla çocuk ve ergenlerin iş gücünden yararlanmalarına izin verilmemesi gerektiğini ilan ediyorum. Eğitimden ben şu üç olguyu anlıyorum. i) Zihinsel eğitim, ii) fiziksel eğitim;

jimnastik okullarında ve askerde yapılan kültür fizik amaçlı eğitim, iii) tüm üretim süreçlerinin temel ilkelerini öğretmenin aynı zamanda çocuğa ve ergenlik çağındakilere tüm üretim alanındaki en basit aletleri kullanma yetisi sağlayan temel eğitim (Galina Serebryakova, Ateşi Çalmak 4).

Aşamalı olarak güçleşen, zihinsel ve fiziksel eğitim ile teknik öğretim kursları çocukların ve ergenlik çağındaki işçilerin yaş gruplarına ayrılmasına uygun olmalıdır. Teknik okulların giderleri, onların ürünlerinin satışı yoluyla kısmen kapatılmalıdır. Ücretlilerde emeğin, zihinsel eğitimin, kültür-fiziğin ve politik eğitimin uyumu işçi sınıfının düzeyini, aristokrasi ve burjuvazinin üzerine çıkarır. Sefalet erkeği yıpratır, kadınları harap eder, çocukları hem öldürür hem de işçiliğe çalışmaya itebilir.

Bu sonuçlar üzerinden kapitalizm çağında çocuk yaşta çalışmanın çocuklara zulümden ve emeklerinin sömürülmesinden başka bir şey vermeyeceği için çocuk yaşta çalışma büyük ölçüde yasaklanmalıdır.

Bilmemiz gerekir ki bu konu her an ve her gün gündemimizin temel parçası ve temel taşı olması gereken sorunlarımızdan biridir.

İşçilerin yüzde 29,4’ünün kendisi veya arkadaşının Koronavirüse yakalandı.

DİSK: İstihdam Düştü, İşçiler Kaygılı

DİSK Araştırma Merkezi’nin (DİSK-AR) “Covid-19 İşçileri Nasıl Etkiledi?” alan araştırması, salgınının işçilerin işi, geliri ve sağlığı üzerindeki çok boyutlu olumsuz etkilerini ortaya koydu. İşçilerin yüzde 25’ten fazlasının borcu arttı, yüzde 19,4’ü kredi kartının ancak alt limitini ödeyebildi.

Yaptıkları araştırma sonucunda üyelerinin ciddi ücret ve gelir kaybı yaşadığını vurgulayan Çerkezoğlu, “DİSK üyesi işçilerin yüzde 36’sı ücret veya gelir kaybı yaşadı. Ücret kaybı yaşayan DİSK üyesi kadınların oranı erkeklerden daha fazla. Kadınların yüzde 47,7’si ve erkeklerin yüzde 34,2’si ücretini, fazla çalışma ücretini veya sosyal ödemelerini eksik aldığı veya hiç alamadıklarını belirtti” dedi.

Çerkezoğlu raporu açıklarken, Koronavirüs salgınından kadın işçilerin daha fazla etkilendiğine dikkat çekerek, “Araştırma sonuçları DİSK üyesi kadınların erkeklere göre daha düşük ücret aldığını, çalışma biçimlerinin daha fazla değiştiğini ve çalışma süresinin daha fazla azaldığını ortaya koymuştur. Covid-19 sürecinde kadınların ücret kaybı erkeklerden daha fazla oranda gerçekleşmiştir. Bu durum salgın döneminde toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin daha da arttığını ortaya koymaktadır. Kadınların ücretli çalışma süreleri azalmış, kadınlar istihdamdan daha fazla çekilmek zorunda kalmış ancak ev içi yükleri artmıştır” dedi.

Çerkezoğlu, konuşmasında “İşçilerin yüzde 1,6’sı Covid-19’a yakalandığını belirtirken, yüzde 27,8’i ‘çalışma arkadaşım/arkadaşlarım yakalandı’ demiştir. Böylece DİSK üyesi işçilerin yüzde 29,4’ü kendisinin veya arkadaşlarının Covid-19’a yakalandığını belirtmiştir. Özel sektör işçilerinin ise yüzde 1,9’u Covid-19’a yakalanmıştır.

İşçilerin yüzde 15,4’ü işyerinde üretimin Koronavirüs salgını sebebiyle durduğunu beyan etti. İşçilerin yüzde 7,7’si işyerinde Koronavirüs görüldükten sonra salgına yakalanan işçinin bulunduğu bölümün kapatıldığını ve geri kalan bölümlerin çalışmaya devam ettiğini, yüzde 5,8’i işveren tarafından işin durdurulduğunu ve yüzde 1,9’u ise çalışmaktan kaçınma hakkını kullandığını belirtti” dedi.

Özgürlük Ateşinden Rojava Devrimi'ne Kısa Bir Yolculuk -1-*

Mücadele etmekten “başka çaresi olmayan” insanların, halkların, kadınların başlattığı direnişin devrime dönüşmesine tanıklık ettik, ediyoruz. Takvim yapraklarınının 19 Temmuz’u göstermesinden hemen önce başlayan direniş ve yakılan özgürlük ateşinin üzerinden 8 yıl geçti. Direnişin ilk kıvılcımından bugüne direnişi, devrimi dünya halklarına anlatan YPJ (Kadın Savunma Birlikleri) ve YPG (Halk Savunma Birlikleri) basın üyeleri ile gerçekleştirdiğimiz röportajları sizlerle paylaşıyoruz. Bu çalışma devrimi bir kadraja sığdırmak için, mücadelenin sesi olma inancıyla kamerasını alan ve cepheden cepheye koşan YPJ, YPG ve tüm basın şehitlerini anlatabilmemiz açısından çok önemli.

- **Merhaba, öncelikle kendinizi tanıtır mısınız?**

- İsmim Soze Qamişlo. 1996 doğumluyum, 2013 yılında YPJ’ye katıldım. Yurtsever bir ailede büyüdüm. YPJ basın üyesiyim.

- **Dünya halkları bu devrimi sizin yansıttıklarınızla tanıdı. Dünyaya devrimi anlatmak nasıl bir duyguydu? Devrimi kadraj arkasında nasıl gözlemlediniz?**

- Dünya, bu devrimi ve bu devrimin getirilerine tanıklık etti. Sözlerime 19 Temmuz Rojava Devrimi’nin yıldönümüne sayılı günler kala başta basın şehitleri ve tüm Rojava direnişçilerini, savaşçıları- nı anarak başlamak istiyorum.

Bir kadın olarak basının devrimdeki rolünü anlatacak olursam; devrimin tarihsel mirasını ve gerçekliğini canlı yapan basındı. Ben aynı zamanda bir Kürt Özgürlük Savaşçısı olarak da basının hem ulus-devletlerdeki hem de bizdeki özgür basın yaklaşımını anlatmak istiyorum. Devletler, halkın basını sadece araç olarak kabul etmelerini ister ve insanlar özellikle de kadın erkek arasındaki ilişkileri kırmaya çalışır. Yani insanın özünü yitirmesi için çabalar.

Sistem özellikle gençlerin devrime yani kendi geleceğine değil de daha alakasız şeylere yönelmesini ister. Çünkü gençlik toplumun dinamimidir. Bu sebeple de ilk etapta kirli ellerini gençlere uzatır ve onlara her türlü ahlaksızlığı aşılar. Sistemin reklamlarının hemen hemen hepsinde kadın kullanılmaktadır. Çünkü sistem cinsel zaafı bir toplum yarattı, bunu yaratırken de kadını cinsel meta olarak kullandı. Bu sebeple de satmak istediği her ürün daha cazip olsun diye kadını kullanmaktadır.

“Rojava Devrimi basınla büyüdü diyebiliriz!”

Hem Kürt ulusu hem de Ortadoğu halkları olarak defalarca katledildik. Tabi tüm katliamlara karşı Şeyh Said ve Dersim İsyanı gibi sayısız ayaklanmalar, direnişler oldu. Rojava Devrimi de bu tarihten kopuk değildir. Rojava Devrimi bu ayaklanmaların, direnişlerin bir devamıdır. Bu tarih bir zincirin halkaları gibi birbirine bağlıdır. Şüphesiz, Rojava’da devrimi gözlemleyen ve bunu canlı yapan basın oldu. Böylece basın bütün dünyanın gözünü Rojava’ya çevirmesini sağladı. Dünyanın birçok yerinden birçok değerli insan, Rojava Devrimi’nde yerini aldı. Kürt Özgürlük Hareketi’nin ve Rojava’nın hiç ismini duymamış olanlar bile basın sayesinde etkilendiler, tanıdılar ve devrime katıldılar. Rojava Devrimi basınla büyüdü diyebiliriz. Basın olmadan yapılan bir devrim, başsız insan gibidir. Çünkü devrimin esas ayağı basındır. Ben devrim için binlerce iş de yapsam, eğer bunu toplumla paylaşmaz ve toplumun hizmetine sunmazsam, o devrim olmaz. Çünkü basın toplumun beynidir. Bizim şu an burada yaptığımız röportaj da yarın toplumun hizmetine girecek, yazılacak ve tarihe miras olarak kalacak. Yani toplumun malı olacak. Biz bu toprakların çocukları olarak çok mutluyuz ki Demokratik Özerklik sisteminde yaşıyoruz. Baas rejimi döneminde yok edilmeye çalışılan kültürümüz Rojava Devrimi sayesinde tekrar dirildi.

- **Direnişin başladığı ilk günden şu**

ana kadar direnişin ve zaferin dünya halklarına taşınmasında özel olarak dikkat çekmek istediğiniz temalar neler oldu?

- Az önce de söylediğim gibi Rojava Devrimi en başından beri her şeyiyle sıcağı. Hala da öyle.

Kürtler genel itibariyle isyankardır. Rojava’da da en küçüğünden en büyüğüne bütün halk ayaklandı. Öncelikli amacımız ise kendimizi ispatlamaktı. Kürtler yaşıyordu ama yok sayılıyordu. Rojava Devrimi halkın varlığını ortaya çıkardı. Kadınlar olarak en çok dikkat çekmek istediğimiz ise şudur; önder Apo 20 yıl buraya emek verdi ve onun emeği üzerinden bu devrim yükseldi, onun emeği üzerinden kadınlar emek verdi ve önder Apo hala da bu devrime emek vermeye devam ediyor. Kadınlar bu devrimle birlikte öncüleştiler. Bu sebeple biz daha çok dünyadaki bütün kadınların dikkatini Rojava’da direnen ve öncülen kadınlara çekmeye çalıştık. Evin içerisine hapseden, muhakkak ki bir erkeğin mülkiyeti olan kadın Rojava Devrimi’yle birlikte ciddi adımlar attı. Bu devrimi büyüten kadın oldu. Rojava Devrimi birçok kadına örnek teşkil etti ve cesaret oldu. Bu sebeple de diyorum ki Rojava Devrimi’nde birden fazla devrim oldu.

- **Bize biraz Rojava direnişinde, devriminde vizörünüze takılanlardan bahsedersiniz?**

- Ben haber sitesi ve yazı bölümünde çalışıyorum. Ama daha önceden arkadaş-

ların fotoğrafını çok çekiyordum. Özellikle de savaşçıların... Basın, devrimin beynidir. Özellikle cepheye çekim yapıyordum. Hangi arkadaşın fotoğrafını çektiysem, bir süre sonra ölümsüzleşti. Ben çekerken de zaten “acaba bu arkadaşın başına bir şey gelir mi?” diye düşünüyordum. Bu iş benim için çok kutsaldır. Devrimin ölümsüz savaşçısını halka tanıtmak ve onun tarih sayfalarında yerini almasını sağlamak benim için çok önemlidir. Bu bizim gerçekliğimizdir aslında: Yaşadığımız her an bir acıdır. Şu an burada bizim de fotoğrafımızı çekseler bu da tarihe kalacaktır. Arşiv için arkadaşların fotoğrafını çektiğim dönemde, arkadaşlar vasiyetlerini söylüyor- du. Evet çok acıydı; ama nasıl söyledilerse ben de vasiyetlerini yerine getirdim.

“Buralarda bir kadın evinden çıktığı zaman, o bir devrimdir!”

-Erkek işi olarak görülen savaşta destan yazan kadın savaşçılar devrime kadın ismini, rengini verdi. Buna rağmen cinsiyetçi toplum gerçekliği ile mesleğinizi yaparken cinsiyetçi tavırlarla karşılaştınız mı?

-Devrimin başlangıcında toplumun çelişkileri çoktu. Ailem yurtsever olduğu halde toplumun zihniyetinden farklı değildi ve bana hiç engel olmadılar diyemem. Ama bu devrimin içinde yüzlerce devrim oldu. Buralarda bir kadın evinden çıktığı zaman, o bir devrimdir. Ben en başta gençlik çalışmasındaydım, sonra askeri çalışmaya geçtim. Toplum, kadınlarda dahil, ilk başta kadına güvenmedi. “Siz kızsınız, yapamazsınız, erkekler yapar, bedeniniz nazik, siz nasıl savaşacaksınız” gibi söylemlerde bulunuluyordu. Fakat ben çok müdahale etmiyordum. Çünkü biliyordum ki hakikat bir gün ortaya çıkacak. Benim sözümle değil, gerçekle birlikte etkilendiklerini istiyordum. Gittiğimiz bazı evler bizi kadın olduğumuz için kabul etmiyordu, “siz o kadar mı serbest olmuştunuz, anneniz size nasıl izin veriyor?” gibi söylemlerle bizi evlerine almıyorlardı. Ben öğrenciydim katıldığımda.

Cepheye ilk gittiğimde silahı omuzuma aldığımdaya yıllardır elimde tuttuğum kalem zannettim. Benim için bir hayaldi silahlı olmak. Çocukluğumda da ben silahı çok severdim. Kadınlar cepheye geçtiğinde erkeklerin çelişkileri başladı. Nasıl bir erkek, bir kadının yanında savaşabilir? İçeriden çıkmasına izin vermediği kadınlara

şimdi yan yana savaşmak erkeğe zor geliyordu. Nasıl kadın arkadaşlar komutan olur? Bir kadın nasıl bir erkeğe talimat verir? Önder Apo'nun felsefesini bildikleri halde kadının öncülüğünü kabul etmiyorlardı. Bu anlayışı değiştiren ise savaş oldu. Kimse inanmıyordu bu topraklarda bu kadar barbar, insanlığın yok edilme derecesine varacak bir saldırı gerçekleşeceğine. Bu saldırıda yüzlerce kadını kaçırp, köle pazarlarında sattılar, kafalarını kestiler... Bu savaş değil, insanlık suçu. Dünyada savaş kanunları vardır. Mesela kimyasal silah kullanmak yasaktır. Ama bizim topraklarımızda kullandılar ve dünya buna "sessiz" kaldı. DAİŞ'ten önce El Nusra vardı ve ilk El Nusra ile savaşıldı. Ben de ilk 2013 yılında El Nusra ile çatıştım. Çok küçük olmama rağmen topraklarımızın işgali bende müthiş bir irade yarattı. Benim gibi birçok kadın da bu savaşa katıldı ve bundan sonra toplum kadının gücünü görmeye ve kadına inanmaya başladı. Toplumsal alana gelince; kadın önceden görüşünü toplum içinde belirtmezdi. Şimdi ise; görüş belirtmekle kalmıyor, halkı örgütüyor, karar mercilerinde yerini alıyor en önemlisi de devrimin yükünü omuzluyor. Şu an kadının yükü erkeğin yükünden fazladır. Bunların hepsini dünyayla paylaşacak, anlatacak olan yer de basındır. Elimizden geldiğince bunu yapmaya çalışıyoruz.

- **TC faşizminin tüm ilhakına ve devrimi boğma girişimine rağmen Rojava Devrimini dünya halklarına anlatmaya devam ediyorsunuz. Bize biraz çalışmalarınızdan bahsedermisiniz?**

- Burada çok büyük bir emek oluştu. Aslında Türk devleti de bu emekle oluşan devrimi boğmak istiyor. Türk devletinin saldırılarını boşa çıkartacak, kıracak çalışmalar yapıyoruz. En son Kobane'deki saldırı çok korkak bir saldırıydı. Askeri bir alana değil, sivil bir eve saldırı. Biz bu haksız savaşı bütün dünyanın gözleri önüne sermek için çalışmalar yapıyoruz. Türk devletinin saldırıları ile biz düşmeyecek daha da güçleneceğiz. 19 Temmuz Rojava Devrimi'nin yıl dönümüne yaklaşırken; sadece basın aracılığı ile değil, her alanda her araçla Türk devletinin saldırılarını boşa çıkartacağımızın sözünü veriyoruz.

- Teşekkür ederiz. Çalışmalarınızda başarılar.

- Ben teşekkür ederim. Size de çalışmalarınızda başarılar.

*Söyleşinin ikinci bölümü gazeteminin 217'inci sayısında yayımlanacaktır.

Kadınlar Saldırılarına Karşı Haklarından Vazgeçmiyor

Kadına yönelik şiddet ve ev içi şiddetin önlenmesini konu alan ve hukuki bağlayıcılığı bulunan ilk uluslararası belge olan İstanbul Sözleşmesi'nin resmi adıyla "Kadınlara Yönelik Şiddet ve Aile İçi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadeleye İlişkin Avrupa Konseyi Sözleşmesi" imzalanmasının üzerinden 9 yıl geçti. Ancak AKP döneminde Türkiye'nin 2011'de ilk imzacısı olduğu İstanbul Sözleşmesi yürürlüğe girdiği 2014 yılından beri tartışmalara, kadınların kaldırılmasına karşı verdiği mücadeleyle konu olmaya devam ediyor.

AKP iktidarı imzacısı olduğu İstanbul Sözleşmesi'nin aslındaki "Evi İçi şiddet" kısmını "Aile içi şiddet" olarak çevirdi. "Resmi" olarak evlenmiş kişiler arası şiddeti dikkate alacağını, birlikte yaşayan kişi ve çiftlerde kadının yaşadığı şiddeti daha baştan yok sayan bir yerde konumlandı. Sözleşmenin imzacısı olduktan sonra ise sürekli kaldırılmasını, revize edilmesini gündeme getirdi. 2 yıldır AKP iktidarı tarafından "pişmanız, yanlış yaptık" diyerek kaldırılmasının gündeme getirmesi ise kadınların sözleşmeyi daha fazla tartışmasına, gündemleştirmesine ve sahip çıkmasına da bir şekilde vesile oldu diyebiliriz.

Yeniden İstanbul Sözleşmesi'nin hedefe almasına gelecek olursak; 2 Temmuz günü İstanbul Sözleşmesi'ni bu kez de AKP Genel Başkanvekili Numan Kurtulmuş, "Nasıl usulünü yerine getirerek bu sözleşme imzalanmışsa, aynı şekilde usulü yerine getirilerek bu sözleşmeden çıkılır" sözleriyle hedefe koydu. Kurtulmuş, 30 yerel televizyonun ortak canlı yayınında "Sözleşme iptal edilir mi?" sorusuna "Bu metnin içinde iki tane önemli husus var, dikkat çekmemiz gereken ve bizimle asla uyuşmayan" diyerek, uymayan başlıklar için, "Toplumsal Cinsiyet" ve "Bu LGBT vesaire gibi unsurların, marjinal unsurların ekmeğine yağ sürecektir" kavramları olduğu ya da onların arkasına sığınarak faaliyet yapabilecekleri alanlar olduğu görülüyor" sözleriyle iktidarın rahatsızlığını ortaya koydu.

AKP iktidarının pandemi döneminde daha fazla açığa çıkan kadın düşmanı politikaları; nafakanın gasp edilmek istenmesi, son infaz düzenlemesi ile cinsel istismar suçlarının serbest bırakılması, TCK 103. maddesinde değişiklik yapılması ile çocuğa yönelik cinsel istismarda, istismarcıların affının önünün açılması ve

yeniden İstanbul Sözleşmesi'nin gündeme getirilmesi ile sürüyor.

Kadın örgütleri, şiddetin her türlüsüne maruz kalınmasına karşı İstanbul Sözleşmesi'nin uygulanması için mücadele etti ve etmeye devam ediyor. Yine şiddete ve ayrımcılığa maruz kalan kadınlar yasal haklarını kullanmaktan vazgeçmiyor, şiddete maruz kaldıkları evlilikleri veya diğer ilişki biçimlerini sürdürmek istemiyor. Siyasi iktidarın kadını değil aileyi koruyan, ataerkil toplum yapısını güçlendirmeye dönük cinsiyetçi söylemler üreten, kadınları şiddet karşısında yalnızlaştıran, LGBTİ+'ları yok sayan politikaları karşısında İstanbul Sözleşmesi ve sözleşmenin kendisine yüklediği sorumlulukları ayak bağı olarak görüyor. Seçim döneminde şirin gözükme için imzaladıkları sözleşme için Numan Kurtulmuş konuşmasında açıkça "İstanbul Sözleşmesi yanlıştır" diyerek açıktan derdini ortaya koydu.

103. maddenin değişmesi ile çocuk istismarı meşrulaştırılıyor Diğer yandan 2016 yılında çocuk istismarı suçunu düzenleyen Türk Ceza Kanunu'nun 103. maddesinde değişiklik yapılmak istenmesi var. Hatırlanacağı üzere bu değişiklik kamuoyu ve kadın örgütlerinin tepkisiyle karşılaşınca karardan vazgeçilmişti. Konu, nisan ayında TBMM'de İnfaz Yasası görüşülürken yeniden gündeme geldi. Fakat kadın örgütlerinin tepkileriyle bu girişim yine ertelendi.

Bu maddede yapılmak istenen değişiklik gerçekleşirse çocuğa yönelik cinsel istismarda, istismarcıların affı söz konusu olacak. 13 yaşındaki kız çocuğuna istismardan yargılanan hatta mahkumiyet kararı kesinleşip cezaevine konan kişilerin,

resmi nikah yapıldığı takdirde serbest bırakılmaları söz konusu olacak. Bu evliliğin beş yıl sürmesi halinde ise ceza tamamen ortadan kalkacak. Üç-dört yaş farkı olan akran kavramı değiştirilerek 15 yaş fark bile akran olarak kabul edilecek.

"Kutsal aile" zedeleniyor masalına karşı birlikte mücadele Devletın sözcüsü AKP iktidarı yukarıda saydığımız saldırılarının hemen hepsini "Kutsal Aile" dağılıyor naraları eşliğinde gündeme getirdi. Resmin büyüğüne baktığımızda kadınlara ve LGBTİ+'lara dönük saldırılarda hep aynı düşmanlaştırıcı politikayı ve söylemi tekrar ettiler. Çünkü uygulandığı taktirde hem 6284 Sayılı Yasa hem de İstanbul Sözleşmesi kadınları bir parça güçlendiren, daha kolay "HAYIR" diyebilmesini sağlayan bir yerde. Egemenlerin "Kutsal Aile" zedeleniyor masalı bir parça da doğru aslında. Çünkü kadınlar, 6284 ve İstanbul Sözleşmesi ile şiddete karşı daha fazla ses çıkardıklarında, şiddet mahallinden uzaklaşıyor ve devletin patriarkayı güçlendiren "kutsal ailesi" zedeleniyor. Zedelensin mümkünse o "aileyi" yıkalım gitsin.

Son olarak biz başından beri, bu yasa ve uygulamaların kadınları güçlendirdiğini, ev içinde şiddet gördüklerinde karşı çıkabildiklerini, sözleşme ve yasaya işaret ederek devleti sorumlu tutabileceklerini söyledik. Ama şiddetin yok olacağını, biteceği hiç savunmadık. Bu ancak kadın mücadelesinin daha fazla güçlenmesi ile mümkün. Ancak güçlenmek için kadınların katledilmesine, her türlü şiddet görmesine karşı aktif bir mücadele için olmak zorundayız.

Adalet Gençliğin Elllerinde Yükseliyor!

20 Temmuz 2015’de SGDF’nin çağrısıyla ülkenin dört bir yanından Kobane’nin yeniden inşa sürecine katılmak üzere yola çıkan yüzlerce kişi Suruç’ta Amara Kültür Merkezi önünde basın açıklaması gerçekleştirirken DAİŞ çetelerinin bombalı saldırısıyla karşılaştı. DAİŞ çetelerinin insanlık dışı saldırıları altında; boğulmaya çalışılan Rojava devrimine dokunmak için yola çıkan devrimcilere yönelik gerçekleştirilen katliam devletin katliamcı yüzünü bir kez daha gösterdi. Devlet saldırının gerçekleşeceğinden haberdar olmasına karşı müdahale etmeyerek izlerken, bu katliam sonucunda devrime dokunmak isteyen 33 devrimcinin katledilmesiyle tüm topluma mesaj vermek istendi.

İstihbarat raporlarında Suruç Emniyet Müdürlüğü’ne saldırıya ilişkin bilgi verildiği ancak katliamın engellenmediği ortaya çıktı. Dönemin Başbakan’ı Ahmet Davutoğlu’nun ifadeleriyle saldırganların kimliği ve yapacağı saldırılar bilinmesine karşılık “bombalı saldırılar gerçekleşmeden bir şey yapamayacağımı” beyan eden devlet görevlileri katliamın önünü açmıştı.

Saldırı neden gerçekleşti?

6-7 Ekim sürecinde Erdoğan “Kobane düştü düşecek!” diye haykırırken, binlerce genç sokakları doldurarak, Kobane’de varlığıyla ve demokratik kazanımlarıyla DAİŞ çetelerinin, hedefinde olan Kürt ulusunun, yanında olduğunu haykırdı. Gençlik dünyanın dört bir yanında dayanışma eylemlerini ortaya koydu. Şovenist saldırganlığa karşı sınırları aşan TC devletin heveslerini kursağında bırakan bir direniş gerçekleşti.

Devletin bu direniş karşısında 30 Ekim

2014 MGK toplantısında aldığı karar ise başta Kürt ulusu olmak üzere ülkede devrim ve demokrasi mücadelesi yürüten özenlere yönelik “diz çöktürme operasyonu” oldu. 7 Haziran seçimlerinde HDP’nin barajı geçerek AKP hükümetinin tek başına iktidar olmasını engellemesi üzerine, HDP’nin ortaya koyduğu demokratik kazanım ve AKP’nin yaşadığı yenilgi “diz çöktürme operasyonu”nu devreye sokan diğer etken oldu.

AKP hükümetinin seçim öncesi 5 Haziran Amed mitingi ve HDP binalarına yönelik bombalı saldırılarla başlattığı imha saldırıları artık Erdoğan’ın seçim politikası olmuştu. “80 milletvekilini verin” bu işi çözelim diyen Erdoğan, tehditlerinin karşılığı olarak katliamların önünü açtı.

Saldırının gerçekleştiği tarih TC tarihi açısından yeni bir dönemin startının verildiği bir dönemeç oldu. AKP hükümeti Suruç katliamıyla 30 Ekim 2014’de gerçekleştirilen MGK toplantısında kararlaştırdığı “diz çöktürme operasyonu”nu devreye sokarken Kürt Özgürlük Hareketi ile girdiği “çözüm süreci”ni de sonlandırmış oldu. Devlet bu saldırıyla birlikte Kürt ulusuna yönelik imha-saldırı politikasının askeri ayağını yeniden devreye soktu.

Devlet, Suruç’ta gerçekleştirilen saldırı ile devreye soktuğu savaş konseptiyle Kürt Özgürlük Hareketi ile ittifak gerçekleştiren ve Rojava devrimi ile Türkiye halklarının umudunu büyütme isteyen devrimci güçlere açıktan bir mesaj iletmeye çalıştı. Kürt sorununa dokunmanın ateşten gömlek niteliğini barındırdığını yeniden ortaya koymuş oldu.

Devlet DAİŞ’i Rojava’da Kürt ulusunun devrimci-demokratik kazanımlarını

boğmak hedefiyle kullanmaya çalışırken, ülke içinde devrimci-demokratik kitle hareketini bastırmak için kullanmaya çalıştı. Suruç katliamının ardından gerçekleştirilen 10 Ekim katliamı DAİŞ-TC işbirliğinin boyutunu göstermiş oldu.

Dünyanın neresinde ezilenler birleşirse egemenlerin korkusu olur

Devletin Kürt ulusuna yönelik açık savaş konseptinin startını Türkiyeli devrimcilere yönelik imha saldırılarıyla vermesi bu mesajı belirgin bir şekilde ortaya koymakta; egemenlerin korkusunu göstermektedir.

Bugün George Floyd’un katledilmesinin ardından ayağa kalkan Afro-Amerikalı’larla Trump Hükümetinin neo-liberal politikalarına isyan eden “beyaz yurttaş”ların mücadelesinin birlikteliği Trump hükümetinin nasıl korkmasına neden oluyorsa, TDH’nin Rojava devrimiyle kurduğu ilişki Kürt ulusunun yürüttüğü mücadele ile diğer devrimci-demokratik mücadelelerin birleştirilmesinden TC devleti de öyle korkuyordu.

“Çözüm süreci” içerisinde gerçekleşen Gezi İsyanı, 6-7 Ekim serhildanları ve 7 Haziran seçimlerinde Kürtlerin, Türklerin, Alevilerin, kadınların, LGBTİ+’ların emekçilerin, gençliğin ortaya koyduğu dayanışma ve birleşik mücadele pratiği ezilenlerin elini güçlendiren egemenlerin korkularını büyüten bir pratik hat oldu. Bu temelde devlet saldırılarının esasına bu birleşik mücadele hattını koydu.

Devlet savaş konseptini tam bu cenderenin ortasında Rojava Devrimiyle ilişkilenecek isteyen devrimcileri koyarak Ortadoğu halklarının direniş umuduyla, ülke içerisindeki özgürlük ve demokrasi mücadelesini hedefine almış oldu.

Suruç katliamının ardından

Devletin pratik ve ideolojik olarak gerçekleştirdiği saldırılar Suruç katliamıyla başka bir aşamaya taşınırken 5 yıldır devrimci-komünist güçler tarafından gerçekleştirilen direniş bu saldırıların esastaki ideolojik olarak boşa düşürüldüğünü gösteriyor. Pratik olarak devrimcileri katletmeye, imha etmeye yönelik devlet, ideolojik olarak katliamları nasıl ele aldığını, katliamcı yüzünü ortaya koymaya devam ediyor. Suruç katliamıyla toplumun tüm kesimlerine verilmek istenen mesaj 10 Ekim’de Ankara’da gerçekleştirilen saldırıda da kendini açık bir şekilde ortaya koyuyor.

Suruç davasında neler oluyor?

Devletin katliamla olan ilişkisi apaçık ortadayken bu davanın aydınlatılması engellenmeye çalışılıyor. 2019 yılında DAİŞ’in Türkiye Emiri olduğu iddia edilen Yasin Aydın tutulduğu hapisanede ANF’ye verdiği röportajda saldırıları MİT ile birlikte planladıklarını itiraf etti. Devlet, bu davada sanıkların konuşmasını istemiyor. Davanın sanığı olan 3 kişiden İlhami Balı ve Deniz Büyükçelebi aranırken, sadece Yakup Şahin tutuklu bulunuyor, Yakup Şahin ise mahkeme salonuna dahi getirilmiyor.

Devletin aradan geçen 5 yıla rağmen katliamı aydınlatmak için tek adım atması devletin katliamdaki rolünü gösterirken; bu davanın mahkeme salonlarında çözülmeyeceği, adaletin katillerin mahkemelerinde sağlanmayacağı apaçık görünüyor.

Katliamın gerçekleştiği günden bu yana YDG’nin de dahil olduğu ve birçok gençlik örgütünün ortaya koyduğu sahiplenme ve dayanışma örneği adaletin hangi dinamikler üzerinden getirileceğine işaret ediyor. Bu minvalde gençlik örgütleri olarak örgütlenen “Suruç için adalet, herkes için adalet!” kampanyası 5 yıldır devletin katliamcı yüzünü teşhir ederken devletin gerçekleştirdiği diğer katliamlar ve cinayetlerin adalet talebiyle bu davanın ilişkisini ortaya koyuyor. Ülkede adalet bekleyen yüzlerce toplumsal olay varken, devletin bu olaylarda ortaya koyduğu çözümsüzlük ezilenlerin adaleti sağlamak için mücadele etmesini dayatıyor.

5 yıldır örgütlenen kampanya çerçevesinde Suruç katliamının, Madımak katliamının, 10 Ekim katliamının, Berkin Elvan’ın, Ali İsmail Korkmaz’ın, Şule Çet’in ve adalet bekleyen tüm cinayet ve katliamların hesabının ezilenlerin kendi mücadele araçlarıyla yürütülmesi gerektiğini gösteriyor. Bu çerçevede adalet talebiyle başvuru tüm devlet mekanizmaları adaletsizliği büyütme devam ederken Sivas katliamı örneğinde gördüğümüz üzere devrimci-komünist güçlerin her hesap sorma pratiği ezilenlerin umudunu büyütüyor.

Bu gerçekliğe dayanarak adalet talebinde bulunan ezilenlerin; mücadelelerini birleştirerek, hesap sorma pratiğini ortaya koymak adalet mücadelesinin gelişimi açısından oldukça önemli bir yer tutuyor. Devletin ortaya koyduğu katliamcı karakterine karşı; ezilenlerin umudunu, adalet özlemini gençliğin mücadelesiyle pratiğe dönüştürmesi oluşturuyor.

Saldırmak İçin Kürt'ün Adı Yeter!

“Sınırlarımız tehlikede”, “ülkenin birlik ve bütünlüğü”, “bölücülük” gibi hazır kalıpları sürekli olarak öne süren, Kürt ulusal birliğini kendine en büyük tehdit olarak gören, iç ve dış siyasete katılımını bu korku ve endişe üzerinden şekillendiren TC, bu sefer de aynı mavalı okuyarak Başur’a saldırmış oldu.

TC'nin 15 Haziranda Güney Kürdistan (Başur)'a “Pençe-Kartal, Pençe-Kaplan” ismiyle başlattığı operasyonlar sivil halka dönük yapılan saldırılarla devam ediyor.

Karadan etkili olmayı başaramayan TSK, saldırılarını İHA ve SİHA'lar ile gerçekleştiriyor. Kuzey ve Doğu Suriye'de “Ulusal Birlik” konusu kapsamında bir araya gelmesi planlanan Kürt Ulusal Birliği Partileri (PYNK) ve Suriye Kürt Ulusal Konseyi (ENKS)'nin duyuru yaptığı tarihten bir gün önce operasyona başlanması ise hedefin ne olduğunu açıkça ortaya seriyor. PYD'nin öncülüğünde gerçekleştirilmesi planlanmış olan bu mutabakatın, TC'nin hedef ve yoluna ters düştüğü için önünün kesilmek istendiği gayet açık.

TC; Suriye, Batı Kürdistan ve Libya'dan sonra hızını alamayarak Kürt ulusunun kazanımlarına saldırılarını hat safhada sürdürüyor. Neredeyse iç işlerine burnunu sokmadığı ülke, müdahil olmadığı bir karışıklık kalmayan, konu Kürtler olunca ise çok daha “hassas” algılara sahip olan TC, vakit kaybetmeden olayların aktörü olmaya çalışıyor.

Bugünlerde Başur'a yönelik gerçekleşen saldırılar, hala Suriye ve Rojava'da yapılan, yapılmaya çalışılan işgalin, ilhakin benzeri, hatta kopyasıdır. Köy boşaltmalar, sivillerin hedef alındığı saldırılar, “ulusal çıkarlarımızı koruyoruz” safsataları, saldırıların aynılığı gösteriyor. 2014 senesinde DAİŞ'in Şengal'e saldırıları sonucunda nasıl ki Ezidiler yerlerinden edilip, katledildiyse şimdi de TC katliamcı zihniyetini önümüze sererek Asuri köylerini boşaltıyor. Farklı kaynaklara göre şimdiye kadar kırk ile yüz arasında hatta yüzü aşkın köy boşaltılmış durumda. Ayrıca Şengal, Mahmur mülteci kampı, Şeladize, Sida, Çemço, Heftanin, Zap-Avaşin ve Xakurke gibi yerler, “burada PKK var” bahanesiyle bombalanarak, sivillerin ölümüne de yol açıyor. Ayrıca köy boşaltmaların, saldırıların sebebi olarak gösterilip, yerel halk üzerinde PKK karşıtlığı yaratılmaya çalışılıyor.

Elbette ki TC'nin aktör olma savaşını tek başına yürüttüğünü söylemek pek mümkün değil. Bu saldırıları tek başına planlamadığı da, IKBY ile danışıklı dövüş başta olmak üzere, emperyalistlerden de onay olarak bu işe giriştiği hepimizin ma-

lumudur. Özellikle Barzani Hükümetinin istihbarat açısından TC ile işbirliği içerisinde olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır (kendi içerisinde birliği sağlamakta her zaman güçlük çeken Başur'daki iç çelişkiler, fikir ayrılıkları hem TC'ye hem de Kürt Özgürlük Hareketi'ne farklı yaklaşımları doğuruyor.) IKBY dışında, Irak hükümeti de 30 sene sonra ilk defa saldırıların yaşandığı bölgeye yani sınırlara askerlerini konuşlandırdığını iddia etmiş ancak askerlerin sınırlardan daha uzak, farklı bölgelere gönderildiği açığa çıkmıştı. TC'nin yıllardır süren saldırıları karşısında kılını kıpırdatmayan Irak hükümetinin, şimdi de aynı şekilde hareket ettiği bu göstermelik hamlesiyle de görülmüştür. Kürtlerle arası daha iyi olan Mustafa Kazımî'nin başbakan olması ile beraber, Irak hükümetinin eskiye nazaran daha sert tepkiler ve kınamalar ile sözünü söylemesi olağan iken, çok büyük bir karşı koyuş ile TC'nin karşısına dikilmesi ise epey güç gibi görünüyor. Şimdiye kadar geçen süreçte, Birleşik Arap Emirlikleri, Mısır, Suudi Arabistan gibi Arap Birliği'nde yer alan ülkeler, TC'yi işgalci olarak nitelendirmiş ve ekonomik yaptırım uygulayabileceklerini belirtmiş olsalar da, bunun pratikte bir karşılığı olup olmayacağı büyük bir muamma.

Ortadoğu ülkeleri dışında Batı ülkeleri tarafından, görünürde TC için herhangi bir tehdit bulunmadığında hemfikir olunmasına karşın, operasyon başlatılması her zaman olduğu gibi, sadece “doğru bulmu-

yoruz” tepkileri ile karşılanıyor. Suriye ve Rojava'da üç maymunu oynayıp arada sırada ağzını açmaya yeltenenler belli ki kendilerine Başur için de aynı, iki yüzlü politik hattı çizmiş durumdadır. Yani mevcut durumda ortaklık sadece sahada değil, sessizlik ve umursamazlıkla da vücut buluyor. Sadece “endişe” duymakla yetinerek, kenardan olabilecekleri izleyen Avrupa ülkeleri, ABD, Rusya gibi emperyalistler, kuşkusuz ki yaratılan ve yaratılacak olan yıkımın en büyük sorumlularındandır.

Tekrar TC'ye ve Kürtlerle alıp veremediğinin ne olduğuna dönecek olursak, operasyonun başlatıldığı tarih en başta da söylediğimiz gibi gayet manidar. “Sınırlarımız tehlikede”, “ülkenin birlik ve bütünlüğü”, “bölücülük” gibi hazır kalıpları sürekli olarak öne süren, Kürt ulusal birliğini kendine en büyük tehdit olarak gören, iç ve dış siyasete katılımını bu korku ve endişe üzerinden şekillendiren TC, bu sefer de aynı mavalı okuyarak Başur'a saldırmış oldu. Bildiğimiz gibi Libya ve Suriye'de peş peşe darbeler alan TC'nin Fırat-Dicle arasında “güvenlik koridoru(!)” kurma hayalleri Irak ile olan sınırları da kapsıyor. Yani Kürtlerin olduğu her alan bu hayale dahil. Ancak Suriye'de, Rusya ve ABD'nin frenlemesiyle Gire Spi ve Serekaniye ile sınırlı kalan “güvenli bölge” hayalinin Irak sınırında gerçekleşmesi daha zor ve uzak bir ihtimal gibi görünüyor. Önümüzdeki süreç pek tabii Irak, IKBY gibi söz sahibi olan bölge otoritelerinin tavrı ile ilişkili olarak şekillenecektir.

Dersim'de köylerin su kaynağı olan 1. derece arkeolojik sit alanına taşocağı için faaliyete başlandı.

Dersim'de Arkeolojik Alana Taş Ocağı

Dersim'in Mazgirt ilçesindeki 2011 yılında 1. derece arkeolojik sit alanı ilan edilen İndere bölgesindeki 10 hektarlık alan, 5 yıllığına hammadde üretimi için Karayolları 8. Bölge Müdürlüğü'ne verildi.

Daha önce yine taş ocağı için faaliyete başlanan bölgedeki çalışmalara köylülerin direnişi üzerine vazgeçilen projeye dair, Karabulut Köyü Muhtarı Soner Bulat, “Su kaynaklarımız oradan geliyor. Meralarımızın bir kısmı orada. Ekili alanlarımıza zarar verecek.

Tarihi yerlerimiz, bizim ziyaretlerimiz var orada. İnançsal olarak kutsal bir yer bizim için. Taşocağı açıldığı zaman buralar yok olacak. Karayolları 8. Bölge Müdürlüğü'ne dilekçe yazdık. Daha önce de burada taşocağı açmak istediler ancak bizim tepkimiz nedeniyle vazgeçtiler. Umarım bu sefer de öyle olur. Yetkililerin sesimizi duymasını istiyoruz” dedi.

Güneyharman Köyü Muhtarı Önder Alim ise, “Taşocağına ayrılan bölge kuzeyde ve bu bizim rüzgarımızı kesecek. Köyümüz için kirliliğe neden olacak. Hayvancılık ve tarımla geçiniyoruz. Taşocağı açılırsa biz burada yaşayamayız. Köyümüzü terk etmek zorunda kalacağız. On yıl önce yapılan çalışmanın çirkinliği de gözümüzün önünde duruyor. Burası tarihi açıdan önemli mağaraların bulunduğu eski bir yerleşim yeri. Bu nedenle sit alanı olmuştur.

Tunceli müze müdürü ile de görüştük. Kazı başlatacaklarını söylediler. Oranın bozulmamasını istiyoruz.” ifadelerini kullandı.

EKONOMİK KRİZ, PANDEMİ, FLOYD EYLEMLERİ VE GÖLGESİNDEKİ ABD SEÇİMLERİ (1/2)

ABD’de yaşanan tüm gelişmeler Trump’ın Kasım 2020 seçimlerinde hezimete uğraması için yeterli nedenler midir? Bunu tartışmak için, Amerika seçim sistemine, Trump’ın kampanyalarına, en son 4 Temmuz Bağımsızlık Günü’nde yaptığı, kutuplaştırıcı söylemlerinin altındaki amacına daha yakından bakmak gerekir.

ABD emperyalizmiyle ilgili gündemler yakın zamana kadar, özellikle ekonomik ve askeri alanda oynadığı “dünya jandarmalığı” rolü ve bu rolün kime-nasıl “çekidüzen” verip, kimin yanında yer alacağı, işgal saldırılarının rotasını nereye çevireceği vs. şeklinde ilerlerken, özellikle gücünün zirvesinde başlayan güç kaybı, başta Rusya ve Çin olmak üzere emperyalist rakiplerinin güçlenen etkisi ve tabii 2016 seçimlerinde ülkenin 45. Başkanı olarak seçilen Trump’ın tweet’lerle belirlediği bir rotaya girdi.

Ancak, 2020 yılı, ABD emperyalizmi açısından bunların yanı sıra iki büyük sarsıntı ve bu sarsıntıların ortasında yapılacak olan seçimlerle tüm gözlerin kendisine çevrilmesine sahne oluyor. COVID-19 pandemisi ve George Floyd protestoları...

Pandemiden ölenlerin sayısı 137 bini, işsiz kalanların sayısı 33 milyonu geçti

Çin’in Wuhan eyaletinde görülmesinin ardından tüm dünyaya yayılan COVID-19 salgınında tüm dünyada 12 milyon 815.081 vaka mevcutken, bu rakam

ABD’de 3 milyon 350.843’e ulaşmış durumda. Yani vakaların yüzde 25’i Amerika’da. Pandemi nedeniyle ölenlerin sayısı ise tüm dünyada 566 bin 649, ABD’de ise 137 bin 348’e ulaştı. (12.07.2020, <https://www.worldometers.info/coronavirus/>) (ABD’nin nüfusu 331 milyon)

Çarpıcı bir karşılaştırma olarak ifade edersek, ABD’de COVID-19 nedeniyle ölenlerin sayısının, II. Paylaşım Savaşı sonrası yaşanan Kore, Vietnam, Afganistan, Irak savaşlarında ölen Amerikalıların toplamını (102 bin) aşmış olduğunu söyleyebiliriz.

Trump yönetiminin pandemiye karşı mücadelede önemli bir başarısızlıkla karşı karşıya olduğu bu rakamlardan açıkça anlaşılıyor. Zira pandemiyi Amerika’ya ulaştığı ilk günlerden sonraki iki ay boyunca hiçbir şey yokmuş gibi davranan, hiçbir önlem almayan, sonraki süreçte ise “deri altına dezenfektan enjekte etmek” gibi akıl sınırlarını zorlayan söylemlerle, maske takmayı reddeden tavırlarla ciddiyetsizliğini gösteren ABD yönetiminin tek yaptığı şey, salgın için Çin’i suçlamak ve Dünya Sağlık Örgütü’yle kavgaya girmek

oldu.

Diğer yandan, tüm dünyada olduğu gibi pandemiden ölenlerin önemli oranda sağlık hizmetine ulaşamayan, hijyen koşullarından yoksun en yoksullar ve dolayısıyla Siyahlar olması pandemiyi değil ama kapitalizmin doğal bir sonucu. Yapılan istatistiksel çalışmalar, Siyah nüfusun yoğun yaşadığı bölgelerde Amerikalıların pandemi nedeniyle ölme olasılıklarının, Beyaz nüfusun yaşadığı bölgelerdeki Amerikalılardan üç kat fazla olduğunu gösteriyor.

Trump yönetiminin pandemiyle mücadelesindeki başarısızlık sadece ölüm-kalım meselesi de değil elbette. Emperyalist-kapitalist sistemin 2008’den bu yana yaşadığı ancak bir şekilde yönetebildiği krizinin, pandemiyle birlikte tüm sistemi sarmaladığı, işsizlik oranlarının arttığı, ekonominin en iyimser ifadeyle daraldığı, büyüme oranlarının düştüğü bir sürece girildi. Oysa uluslararası burjuvazinin 2020 için çok umutlu hayalleri vardı.

Araştırmalara göre, 1870’ten bu yana pandemi ile birlikte dünya ekonomik sisteminin on dördüncü kez resesyona gireceği ifade edilirken, ABD’de bunun en önemli göstergelerinden biri işsizlik oranında yaşanıyor. ABD’de 14 Mart’tan bu yana (9 Temmuz) işsizlik maaşı başvurusunda bulunanların sayısı toplam 50 milyon 243 bin olarak hesaplandı. Bu rakam, ABD açısından tarihsel bir rekor.

Amerikalı yoksullarının nefesi kesiliyor!

2020’de ABD’de yaşanan ikinci sarsıntı ise, Minneapolis’te siyah George Floyd’un 25 Mayıs’ta gözaltına alındıktan sonra, beyaz bir polis tarafından boynuna bastırılarak sokak ortasında, herkesin gözleri önünde katledilmesi sonucu yaşandı.

Bu cinayet üzerine başlayan ve hala devam eden protestolara yapılan farklı anketlere göre 15 ila 26 milyon arasında kişinin katıldığı belirtiliyor ve bu gösterilerin Amerikan tarihinde en geniş katılımı eylemler olduğu savunuluyor. Buna ek olarak Haziran başında yapılan bir ankete göre “Amerikalı yetişkinlerin yüzde 64’ü protestoculara “sempati duyduğunu”, yüzde 27’si “sempati duymadığını”, yüzde 9’u ise “emin olmadığını” söylüyor.

Bu rakamlar, ABD açısından oldukça önemli. Zira, Floyd’un katledilmesi kesinlikle münferit bir olay değildi. “Map-

ping Police Violence” [Polis Şiddeti Haritalandırması] adlı bağımsız bir araştırma grubunun topladığı verilere göre 2013 yılından bu yana ülkede, yılda **ortalama yaklaşık 1.100 kişi** polis tarafından öldürüyor. Öldürülenlerin büyük çoğunluğu Beyaz Amerikalılar ama öldürülen Siyahların oranı nüfus içindeki oranlarıyla kıyaslandığında çok yüksek: Siyahların ABD nüfusu içindeki payı yüzde 13. Buna karşılık örneğin geçen yıl polis tarafından öldürülenlerin yüzde 24’ü Siyah.” (BBC, 06.07.2020)

İki sarsıntı, bir başkanlık seçimi

Dört yılda bir Kasım ayının ilk haftası yapılan başkanlık seçimlerine Amerikalılar işte bu sarsıntılar içerisinde gidiyor. Cumhuriyetçilerin adayı malum D. Trump. Zaten, 2016’da yapılan seçimlerden galip çıkmasının hemen ardından, 2020 seçimlerinde de aday olacağını açıklamıştı.

Cumhuriyetçilerin karşısında Demokratların adayı ise ön seçim sürecinin devam ettiği ancak büyük ihtimalla kısa sürede kesinleşecek olarak görülen J. Biden, namı diğer Sleepy John.

Yukarıdaki tabloya bakıldığında, Demokratların adayı Biden’ın yeni ABD Başkanı olacağını bir çırpıda söyleyebiliriz, üstelik son bir ay içinde yapılan tüm anketlerde Biden, Trump’a önemli oranda fark atıyor. Ancak herkesin bildiği gibi işler öyle yürümüyor.

Evet, Trump pandemi konusunda ülkede her gün bine yakın insan yaşamını yitirmesine rağmen hala alaycı ve önlem almayan tavrını sürdürüyor. Evet, Floyd’un katledilmesine ve süren protestolara yönelik tavrı ise şiddetin oranını sürekli yükseltmekten geri kalmıyor. Ve bunu yukarıda verdiğimiz anket sonuçlarına göre halkın yüzde 64’ü protestolara “sempati duyduğunu” söylemesine rağmen yapıyor. Yine de, Trump’ın Kasım 2020 seçimlerinde hezimete uğraması için yeterli nedenler mi bunlar, bunu tartışmak için, Amerika seçim sistemine, Trump’ın kampanyalarına, en son 4 Temmuz Bağımsızlık Günü’nde yaptığı, kutuplaştırıcı söylemlerinin (“Okullarımızdan haber merkezlerimize, hatta şirket yönetimlerine kadar pek çok yerde, tam itaat isteyen yeni bir aşırı sol faşizm var.”) altındaki amacına daha yakından bakmak gerekir. Bir sonraki bölümde devam edeceğiz.

(Devam edecek)

YENİ OSMANLILIK VE KÜRT DÜŞMANLIĞIYLA YOL ALAN SAVAŞ MAKİNESİ!

İşçi sınıfına-emekçilere; Kürt halkına, kadın ve LGBTİ+'lara yönelik daha fazla sömürü, kazanılmış hakların gasp edilmesi; hak ve özgürlük taleplerinin bastırılması, gözaltı ve tutuklama saldırıları aralıksız bir şekilde devam ediyor.

Türk hâkim sınıflarının bugün dümendeki sözcüleri durumundaki AKP-MHP faşist bloğu, siyasal ve ekonomik alanda hareket kabiliyetini yitirdikçe saldırılarında ivme ve dozajı yükseltiyor. Kıdem tazminatı yok edilmek isteniyor, her gün yeni kayyumlar atanıyor. İstanbul Sözleşmesi'nden çıkılması gerektiğine yönelik çağrılar yapılıyor; LGBTİ+'lar Diyanet İşleri Başkanlığı ve R.T.Erdoğan tarafından sapkınlar sözleriyle hedef tahtasına konuluyor.

AKP iktidarının halk sağlığına, çevreye yönelik rant politikalarını teşhir eden, eleştiren Tabipler Birliği ile TMMOB'un üstü çiziliyor. İktidarın parantezine alamadığı barolar meclisteki AKP-MHP çoğunluğu marifetiyle bölünüyor, böylelikle savunmanın önüne yeni çitler çekiliyor.

Başka bir deyişle TC devleti, içerde Türk-Kürt uluslarından, çeşitli milliyet ve inançlardan halkımıza yönelik bütünlüklü bir savaş yürütüyor. Merkez Bankası tam takır durumundaki TC devleti, pandemi koşullarında bir milyonu aşkın emekçinin işsiz kalmasına, işsiz sayısı 12 milyonu aşmasına karşın bütçesinin büyük bir kısmını "güvenlik harcamaları" adı altında savaşa harcıyor. "Güvenlik bürokrasisi" dedikleri, militarist kurumlarını yeniden yapılandırıyor, teknolojinin son imkânlarıyla donatıyor, sürekli yeni alımlar yaparak devasa bir güvenlik aygıtı inşa ediyor.

Kuşkusuz bu çaba sadece içerde karışıklık bulmuyor. Savaş sanayisine yapılan yatırımlar, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da bugünkü hegemonya mücadelesinde birer tehdide dönüştürülüyor. Türk hâkim sınıfları, yeni Osmanlılık hayalleriyle Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da, silah ve ateş gücüyle işgalci ve ilhakçı politikalarını yaşama geçiriyor.

2011'den bu yana 'Stratejik Derinlik' perspektifiyle "komşularla sıfır sorun" mottosuyla yaşama geçirilen politikaların, Lübnan'dan Mısır'a, Libya'dan Irak'a ve İran'a neredeyse tüm bölge ülkeleriyle çatışma, restleşme ve savaş anlamına geldiğini gördük, yaşadık. Suriye'de patlak veren savaşa önce cihatçılar eliyle sonrada doğrudan taraf olan TC devleti,

Azez-Cerablus, Afrin ve sonrasında Serekaniye'ye kadar geniş bir alanı işgal etti, İdlip'e gözlem noktaları kurdu. Şimdide işgal ettiği bölgelerde Türk lirasını tedavüle sokarak ilhakı adım adım gerçekleştirmeye devam ediyor. Diğer yandan Kobane, Til Temir, Til Rifat gibi yerlere çeteler aracılığıyla saldırılarını sürdürüyor.

Libya'da Savaş Boruları Çalınıyor

Türk devleti, Suriye'ye yönelik işgal, ilhak saldırılarını ve yeni hâkimiyet alanları kurma çabasını sürdürürken diğer yandan zaman kaybetmeden Libya'daki hegemonya dalaşının ortasına dalıverdi.

Hulusi Akar'ın İdlip'teki gözlem noktasından Hakkâri ve Şırnak'a buradan Trablus'a uzanan teftişleri, TC devletinin dört düvelle savaş politikasının bir özeti niteliğinde. Gözünü kırpmadan, Libya'da Halife Hafter'e savaş açan, SİHA ve İHA'lariyle savaşa doğrudan taraf olan Türk devleti, askeri yığınağını giderek artırıyor. Türk ordusu, Halife Hafter'in Libya Ulusal Ordusu'nu Trablus'tan Sirte'ye kadar kovalıyor; Akdeniz'de Libya'ya silah taşıyan Tanzanya bandıralı Türk gemisini teftiş etmek isteyen Fransız devletiyle karşı karşıya gelmekten çekinmiyor. Libya'ya şu ana kadar 15 binden fazla cihatçı çeteyi gönderdiği kamuoyuna yansıyan TC devletinin Fransa ile yaşadığı gerilim NATO'ya taşınıyor.

TC devleti, Libya'da; Mısır, Rusya, Yunanistan ve çok sayıda devlet ile karşı karşıya gelmiş bulunuyor. Türk devleti, Libya'daki işgalci ve ilhakçı politikalarını ırkçı ve şovenist söylemler üzerinden inşa ettiği düşmanlık ile örtmeye çalışıyor. Sanki kendi topraklarında işgalcilere karşı savaşıyormuşçasına, Cumhurbaşkanlığı Sözcüsü İbrahim Kalın resmi bir ağızdan "Sirte'yi almadan Haftar'la masaya oturamayız" açıklaması yapabiliyor. Geline aşamada, Mısır devlet başkanı Sisi, Sirte-Cufra hattını 'kırmızı çizgi' ilan etti ve 'Mısır ulusal güvenliğinin bu hattan başladığını' duyurdu. Keza hem Fransa, hem de Rusya bu hattı tahkim etmekte hızla Hafter'in yardımına koştu. Böylelikle TC yüzlerce kilometre ötede, Akdeniz'in diğer yakasında, Libya topraklarında, Mısır ile çatışmanın eşğine gelmiş bulunuyor. Libya'da teftişe çıkan AKP'nin Savunma Bakanı Hulusi Akar, belli ki güçlerini Sirte operasyonu için hazır hale getirmeyi

amaçlıyor. Ancak Akar'ın ziyaretinin hemen ertesi günü, El-Watiye hava üssünün bombalandığına dair haberler, Libya'da Osmanlıcı hayaller gören TC devleti için evdeki hesabın çarşıya uymayacağını gösteriyor.

Irak Kürdistanı'nda İşgal

TC'nin savaş makinesi, sadece uzak diyarlarda değil yanı başımızda Suriye ve Irak'ta da harıl harıl çalışıyor. Şengal, Maxmur, Medya Savunma Alanları'nı bombalayan, Kobanê ve Süleymaniye'de SİHA'larla nokta atışı katliamlar yapan TC devleti İsrail'in yolunda hızla ilerliyor.

40 yılı aşkın bir süredir Kürtlere karşı azgın bir şiddet, zulüm ve katliamla çalışan Türk devletinin savaş makinesi, Suriye-Rojava'dan sonra bu kez Irak'ta Kürtleri menziline almış durumda. 15 Haziran'da başlattığı "Pençe-Kartal" operasyonu ile Heftenin bölgesine giren ve gerillanın güçlü direnişiyle karşılaşan TC, bu alandaki işgal saldırılarına hız kesmeden devam ediyor. ABD'nin 2007 yılında gündeme getirdiği strateji kapsamında, Ortadoğu'nun en dinamik gücü durumundaki Kürtlerin, bu bağlamda Kürt Ulusal Özgürlük Hareketinin denetim altına alınması hedefleniyor. Aynı zamanda Medya Savunma Alanları olarak bilinen bölge kontrol altına alınmak veyahut boşaltılmak isteniyor.

Avrupa Süryaniler Birliği (ESU), Türk devletinin Irak Kürdistanı'na yönelik işgal saldırıları sırasında 20 Asuri-Keldani-Süryani köyünün boşaltıldığını duyurdu. Öte yandan Federe Kürdistan Pêşmerge Bakanlığı Genel Sekreteri Cabbar Yaver'in yaptığı; "Son bir aylık süreçte sadece Xaxo ve Amediyê bölgesinde 100'e yakın

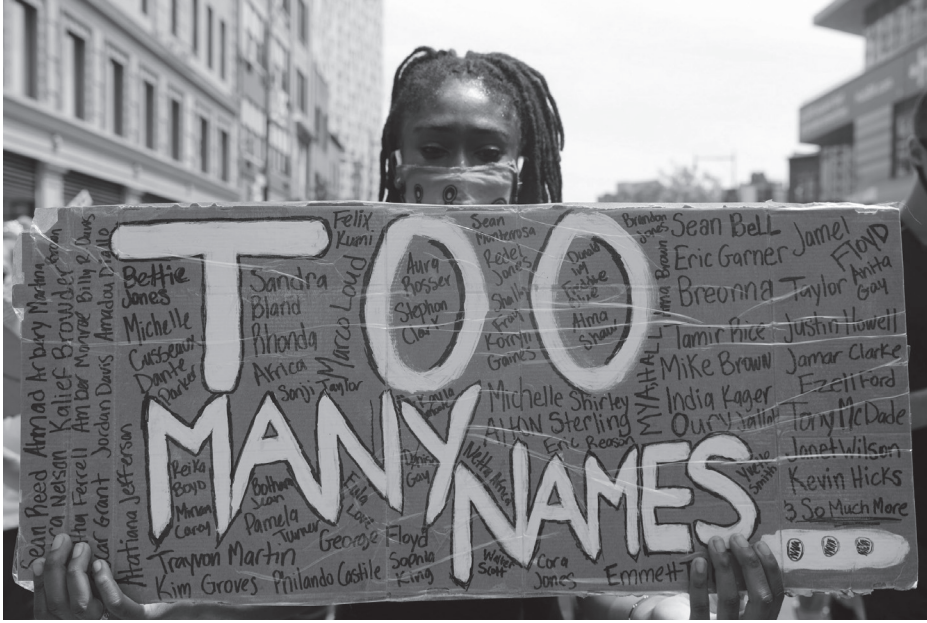
köy boşaltıldı. Daha önce de sınır boyunca 450'e yakın köy boşaltılmıştı ve onlarca sivil şehit olmuştu. Halkın bahçeleri yakılmış ve hayvanları öldürülmüştü" sözleri de TC devletinin bölgeye yönelik işgal saldırılarının boyutlarını gözler önüne seriyor.

Peşmerge Bakanlığı'na göre Türk ordusu, içerilere doğru 20 ile 40 kilometre girmiş durumda. Türk devleti, Zaho'nun doğusundaki Batifa'da 12 stratejik yere konuşlanmış. Tüm bunlar yaşanırken KDP açıkça Türk devletine desteğini sunmaktan geri durmuyor. Dahası, Özel Harp Dairesi ile yoğun ilişkileri olan KDP, Roj Peşmergeleri eliyle Rojava sınırı boyunca konuşlanmış bulunuyor.

Yeni Osmanlılık hayalleriyle, yayılmacı ve işgalci bir politikayı kendine rehber edinen TC devleti, kuşku yok ki geleneksel Kürt düşmanlığıyla beslediği savaş politikalarına hız kesmeden devam edecek. Geniş emekçi kitlelerin bilinci, milliyetçilik ve Osmanlıcı hülyalarla kirlenmeye çalışılırken gerçek dünyada emekçiler, her gün biraz daha yoksullaşıyor, işsizlik ve güvencesizlik girdabına batıyor. Şovenist histeriyle Kürt ulusuna, kazanılmış haklarına yönelik her saldırı geniş emekçi kitlelerin bir yandan demokrasi ve özgürlük mücadelesinin karartılması öte yandan emekçi kitlelerin daha korkunç bir sömürü bataklığına çekilmesi anlamına geliyor.

Kuşkusuz bunun karşısında, emekçi yığınların geleceğine sahip çıkarak direnişi büyütmekten başka yolu yoktur; TC'nin savaş makinesinin kırılmasına giden yol buradan geçecektir!

Koronavirüs Gölgesinde Savaş mı, Devrim mi Esas Akım? (2/2)

Emperyalizmin krizi nereye evrilir?

Koronavirüsle birlikte istisnasız tüm emperyalist kapitalist ülkelerin bir kriz içine girdikleri gerçektir. Bu sadece emperyalist kapitalist ülkeler açısından değil, tüm sömürge ve yarı-sömürge ülkeler açısından da bir gerçeklik olarak orta yerde duruyor.

2020 krizinin bundan önceki krizlerden farklılık gösterdiği açıktır. Önceki krizler üretim fazlalığından doğan ya da 2008 yılında ABD’de konut kredilerinin ödenememesi üzerinden patlayan bir krizdi. Emperyalist kapitalist sistem 2008 krizini atlattı ve kriz süregelen hale gelmişken korona virüs salgını ortaya çıktı. Virüs salgınıyla birlikte belli sektörlerde üretime ara verildi ve ticaret durma noktasına geldi. Bu durum kapitalizmin kar oranının önemli oranda düşmesine yol açtı. Bu ise kapitalizmin krizini derinleştiren önemli bir faktör olarak ortaya çıktı.

Krizle birlikte birçok tekel iflas etti. Hava şirketleri kapanarak faaliyetlerini sonlandırdılar. Kriz, sanayi ile karşılaştırıldığında tarım alanını etkilemekle birlikte bir tarım krizine dönüşmedi. Belki de bu süre zarfında gıda tekelleri en fazla para kazanan kesim oldu. Tüm stokları neredeyse tükenen gıda sanayi, krizi fırsata çevirerek daha fazla zenginleşti.

Tam da burada bu krizin nereye evrileceği sorusu daha da önem kazanmış bulunuyor. Doğallığında bu krizinin bir savaşa yol açıp açmayacağı tartışması da meselenin odağını oluşturuyor.

Daha önceki bir makalemizde de be-

lirttiğimiz gibi,

“Her kriz sonrası ortaya üç olasılık çıkmaktadır: **Birincisi:** Krizin yönetilir bir düzeye çekilmesiyle, ortaya çıkan yıkıcı sonuçların zamana yayılarak krizden çıkılması. Bu sistemin devamını da birlikte getirdiği için, tekeller yeniden ayakları üzerine dikilerek varlıklarını devam ettiriyorlar. Böylesi dönemlerde krizin yükünü işçi sınıfı ve emekçilere yıkmaktan geri kalmayan tüm emperyalist-kapitalist devletler, büyük bir işsizliğe ve yoksulluğa da sebep olmaktadır. Her alanda yapılan kesintiler ve hak gaspları toplumsal yıkımların da nedeni olmaktadır. **İkincisi:** Emperyalist sistem krizi yönetemeyerek aşamadığı yeni bir emperyalist savaşın çıkma ihtimali. 1. ve 2. Emperyalist paylaşım savaşı, her iki krizin atlatılmaması sonucu, emperyalistler krizden çıkmak ve pazarların yeniden paylaşımı için ‘çareyi’ savaşta görmüşlerdi. Yeni bir savaşın (3. Emperyalist savaşın) çıkma olasılığı bugün için de vardır. Mevcut veriler yeni bir savaşın emperyalistler için gündemde olmadığını ortaya koysa da krizin evrileceği boyut, bu olasılığı devre dışı bırakmıyor. **Üçüncüsü:** Ortaya çıkan işsizlik, yoksulluk, hak gaspları vb. yeni ayaklanmaların habercisi olarak devrimlere yol açması ya da reformlarla sürecin tamamlanması.” (Özgür Gelecek, Sayı-212)

Bugünkü durum birinci ve üçüncü şıkta belirttiğimiz düzeyde seyredecektir. Emperyalist sistem hem bir yarıç içinde hem de sistemi kurtarmak için yeni arayışlarını sürdürmektedirler. Dünya genelinde emperyalist sistemin kasasındaki

Yaşan gelişmelerin ardından krizin nereye evrileceği sorusu daha da önem kazanmış bulunuyor. Doğallığında bu krizinin bir savaşa yol açıp açmayacağı tartışması da meselenin odağını oluşturuyor.

attı. Şimdi bizlerin yeni nesiller için bu cesur adımı atmasının zamanı. Gelecek nesillere bunu borçluyuz. Yaşasın Avrupa” açıklamasını da eklediğimizde tablo tamamlanmaktadır.

Virüsün Avrupa’yı etkisi altına aldığı Ocak ayından bu yana “yalnız bırakıldığını” söyleyen İtalya’nın, “AB’nin artık bir önemi kalmamıştır” açıklaması hatırlanırsa Avrupa Birliği’nin yeni dönem için ayırdığı para ve AB Komisyon Başkanı U. Leyen’in açıklamaları önem kazanmaktadır.

Özellikle hibe alacak ülkelerin daha fazla denetlemesi anlamına gelen bu adımla Brüksel’in bu plan kapsamında hibe alacak ülkelerin yükümlülüklerinin ne olacağı, henüz netlik kazanmamakla birlikte, “AB Komisyonu’nun borçlu ülkelere her yıl bir kez yapacağı önerileri de dikkate alma zorunluluğu” netleşmiş durumda. Bu aynı zamanda hibe alacak olan ülkelerin daha fazla denetim altına alınarak kemer sıkıma zorlanacağı anlamına gelmektedir. Geçmişte Yunanistan’a yapılan “kurtarma operasyonu” nasıl denetlendiği ve birçok konuda kemer sıkıma zorlandığı bilinmektedir.

Koronavirüs salgını sonrasındaki geri de kalan 6 aylık süreç, emperyalist kapitalist ülke ekonomilerini etkileyerek daralmaya yol açtı. Almanya Federal İstatistik Ofisi (Destatis), Almanya ekonomisinin koronavirüs salgınının sanayi yatırımlarını olumsuz etkilemesiyle bu yılın birinci çeyreğinde bir önceki çeyreğe göre yüzde 2.2 daraldığını açıkladı. Açıklamaya göre “Alman ekonomisinde söz konusu daralma 2008-2009 finansal ve ekonomik krizinden bu yana en büyük daralma ve Doğu ve Batı Almanya’nın birleşmesinden sonraki en büyük ikinci düşüş oldu. Alman ekonomisi 2009’un birinci çeyreğinde yüzde 4,7 daralmıştı.” Koronavirüs salgınının Avrupa’yı etkisi altına aldığı Ocak ayından buna yana Almanya’da ihracatın 3.1, ithalatın ise 1.6 düştüğü açıklandı. Bu rakamlar Alman ekonomisinin 0.8 puan küçülmesi anlamına gelmektedir.

Alman emperyalizmi merkezi hükümeti, “ülke ekonomisine sahip çıktıklarını” açıklayıp, Alman tekellerine sürekli güvence vermekte, krizden çıkış için yeni kaynaklar aktardıklarını belirterek, tekel-lerle toplantı üstüne toplantı almaktadır.

Almanya’nın önde gelen Ekonomi

Dolar, Sterlin, Yen, Ruble ve Euro emperyalist sisteme nefes alıracak düzeydedir. Daha şimdiden tüm emperyalist ülkeler tekelleri kurtarmak için merkezi bütçelerinden ayırdıkları milyarlarca dolar ve Euro tekellerin kasalarına aktarmış bulunuyor.

İşte rakamlarla emperyalist hükümetlerin merkezi bütçeden ayırdıkları miktarlar: Almanya 1 trilyon 70 milyar Euro, ABD 2 trilyon dolar, İngiltere 450 milyar dolar, İsveç 29.4 milyar dolar, Güney Kore 14.2 milyar dolar, İtalya 28 milyar dolar, Katar 23 milyar dolar, Kanada 82 milyar dolar ve İsviçre 10.3 milyar dolar.

Avrupa Birliği emperyalistlerinin kriz önlemleri

Avrupa Merkez Bankası, Avrupa’da kötü durumda olan ülkelere yardım için 820 milyar dolar ayırırken, 4 Haziran 2020 tarihinde aldığı bir kararla faizleri “0” düzeyine çekerek deyim yerindeyse Avrupa ülkelerine kesenin ağzını açmış oldu.

Tüm bunlara ek olarak Avrupa Birliği, İspanya ve İtalya başta olmak üzere ekonomileri kötüleşen ülkelere bir kısmı hibe, bir kısmı ise kredi olmak üzere 750 milyar Euro’luk yeni bir paketle toplam 2.4 trilyon Euro’luk yardım yapacağını açıkladı. Bu gelişmeye Avrupa Birliği Komisyon Başkanı Ursula Von der Leyen’in; “Gelin, bir kez daha eski önyargıları bir kenara bırakalım, yeneden el ele verelim, krizden Avrupa için muhteşem bir çıkış yolu gösterelim. 70 yıl önce kurucularımız cesur bir adım

Araştırma Enstitüsü (Ifo), Mayıs ayının sonuna doğru 9 bin firmanın katılımıyla gerçekleştirdiği Almanya İş Anketi sonuçlarını yayımladı. "Ifo İş Dünyası Endeksi, Nisan'da 74,2 puandan Mayıs'ta 79,5 puana yükseldi. Şirketler mevcut durumlarını bir kez daha kötü değerlendirmiş olsalar da onların gelecek aylara yönelik beklentileri önemli ölçüde iyileşti. Bununla birlikte, birçok şirket işleri hakkında hala karamsar duruş sergiliyor. Kısıtlamaların kademeli olarak hafifletilmesi bir umut ışığı sunuyor" denilmektedir. (Aktaran Dünya Gazetesi) Bu anket sonuçları Alman tekellerinin merkezi hükümetin politikalarından memnun olduklarını anlamına geliyor.

Süreç nereye evriliyor?

Öngörüler durgunluktan canlanmaya doğru bir ilerlemenin yavaş yavaş olacağını gösteriyor.

Dünya borsalarının yeniden açılmasıyla birlikte gösterge endekslerinin yeniden bir canlılık içine girdiği görülmektedir. "Stoxx Europe 600 gösterge endeksi yüzde 0.4 değer kazancıyla 342 puanda ve Almanya'da DAX 30 endeksi yüzde 0.7 artışla 11.150 puanda seyrediyor. İngiltere'de FTSE 100 endeksi yüzde 0.4 düşerek 5.993 puan, İspanya'da IBEX 35 endeksi yüzde 0.8 değer kazanarak 6.747 puan, Fransa'da CAC 40 endeksi yüzde 0.4 yükselerek 4.462 puan, İtalya'da MIB 30 endeksi yüzde 0.2 artarak 17.358 puan oldu." (Aktaran Dünya Gazetesi)

Küresel piyasalar, Çin'den salgın sonrası güçlü bir toparlanmaya işaret eden veriler yayınlanmaya başladı. Çin'de imalat PMI'ı Mayıs ayında 4 ayın en yüksek seviyesine çıkarak büyüme sinyali verdi. Ayrıca hizmet PMI da yükselişini sürdürüyor. Bu verilerden destek alan "Çin borsaları yüzde 2'nin, Hong Kong borsaları yüzde 3'ün üzerinde artıda."

Dünya Bankası, koronavirüs salgının sürdüğü ve İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan bu yana yaşanan ekonomik durgunluğun geleceğiyle ilgili yayınlandığı raporda, ekonominin durgunluktan canlılığa doğru bir seyir izleyeceğini açıkladı.

Emperyalist büyük ekonomilerin salgından bu yana "iç talep ve arz, ticaret ile finans alanlarında ciddi bozulmaların yaşandığı belirtilen raporda, bu ülkelerin ekonomilerinin 2020'de ortalama yüzde 7 daralmasının, gelecek yıl ise yüzde 3.9 büyümesinin beklendiği de ifade edildi." (Gazete Duvar)

Rapor, tek tek ülkelerdeki durumu ise şöyle açıklıyor: Buna göre, "ABD ekonomisinin bu yıl yüzde 6,1 küçüleceği,

Önümüzdeki süreç zorlu günlerin habercisi gibidir. Tüm ülkelerde ortaya çıkan işsizlik, yoksulluk emekçileri sokağa davet ediyor. Dünya genelinde örgütlü sınıf mücadelesi istenilen düzeyde değildir. Özellikle KP'ler geniş kitlelere önderlik edecek düzeyde bir örgütlülüğe erişmiş değillerdir.

gelecek yıl yüzde 4 büyüyeceği öngörüsü yer aldı. Euro Bölgesi ekonomisinin ise bu yıl yüzde 9,1 daralacağını, gelecek yıl yüzde 4,5'lik büyüme performansı gösterdiği değerlendirildi. Japonya ekonomisinin de bu yıl yüzde 6,1 küçülürken, gelecek yıl yüzde 2,5 büyüyeceği öngörüsü de raporda yer buldu. Bu grupta yer alan ülkelerden Çin'in bu yıla ilişkin ekonomik büyüme tahmini yüzde 5,9'dan yüzde 1'e düşürüldü. Çin ekonomisinin gelecek yıl ise 6,9 büyüyeceği öngörüldü. Rusya ekonomisinin bu yıl yüzde 6 küçülmesi beklenirken, 2021'de yüzde 2,7 büyüyeceği tahmin edildi. Hindistan ekonomisinin de bu yıl yüzde 3,2 daralırken, gelecek yıl yüzde 3,1 büyüyeceği öngörüldü." (Gazete Duvar) Bu verilerin işçi ve emekçilerden gasp edilen merkezi bütçelerden aktarılan milyarlarca dolarla ortaya çıktığı ve büyük tekellere bir can simidi olduğu unutulmamalıdır.

Emperyalist ülkeler arası "çelişkilerin yumuşatılmasının" bir adımı olarak G7'nin Haziran ayında yapılması gereken zirvesi Eylül'e ertelendi. Bu zirveye daha önce G7'den çıkartılan Rusya başta olmak üzere "Avustralya, Güney Kore ve Hindistan'ın da eklenmesini" isteyen ABD Başkanı Donald Trump'un önerisinin kabul edilip edilmeyeceği belli olmasa da önerinin altında yatan tahlil ettiğimizde geçici bir uzlaşma adımı olduğunu belirtebiliriz. Bugün açısından en

belirgin olan çelişki ABD ve Çin arasındaki çelişkidir. Bloklar arası çelişkilerin ve hatta blokların oluşturan emperyalist ülkelerin kendi aralarında da çelişkiler olduğu gerçeği orta yerde duruyor.

Emperyalist ülkeler ve uşakları tehlikeyi görüyor

Emperyalist hükümetler, koronavirüsle birlikte kitlesel olarak artan işsizlik ve yoksulluğa itilen emekçilerin ağzına bir parmak bal sürerek öfkeyi dizginlemeye çalışıyorlar. Almanya'nın bir defalığına çocuk başına 300 Euro vermesi böyle açıklanabilir. Keza tüm emperyalist ülkelerde küçük esnafa bir defalığına ve çok az miktardaki yapılan yardımlar bu amacı güdüyor. Emperyalistler bu adımlarıyla kitlelere şirin görünmeye çalışsalar da ayaklanmaların ve direnişlerin önüne geçmeleri mümkün olmayacaktır.

Tüm veriler devrimlerin hala esas akım olduğunu göstermektedir. Ufukta bir emperyalist savaş tehlikesinden söz edemeyiz. Bunun en büyük nedenlerinden biri krizin yönetilmesi durumudur. Buna bağlı olarak sömürge ve yarı-sömürge pazarlara bir tek emperyalist tekelin hakim olmasının ötesinde çok uluslu tekellerin ortaklaştıkları, küresel tekellerle aynı pazarlara rahatça girmeleri ve nihayetinde her bir ülkenin elindeki nükleer silahların "frenleyici" etkisi, şimdilik bir dünya savaşının ufukta görünmediğini gösteriyor.

Emek-sermaye çelişkisi temel çelişki olarak sınıf mücadelesini belirgin kılıyor. Bu temel çelişki her ülkede farklı çelişkileri de öne çıkartmaktadır. Emperyalist kapitalist ülkelerde işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çelişki baş çelişkidir. Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde ise emperyalizm, feodalizm ve komprador burjuvazi arasındaki çelişki baş çelişkidir.

Önümüzdeki süreç zorlu günlerin habercisi gibidir. Tüm ülkelerde ortaya çıkan işsizlik, yoksulluk emekçileri sokağa davet ediyor. Dünya genelinde örgütlü sınıf mücadelesi istenilen düzeyde değildir. Özellikle KP'ler geniş kitlelere önderlik edecek düzeyde bir örgütlülüğe erişmiş değillerdir.

Ayaklanmalar ve direnişlerin kendiliğinden gelişmesi istenilen sonuçların alınmasındaki en dezavantajlı yanımız olarak kendisini gösteriyor.

Ülkedeki gelişmeler de yeni bir kitle hareketinin habercisidir. AKP-MHP iktidarı bunu gördüğü için, baskıları daha da artırmış bulunuyor. Süreç, kitleler sindirilerek 2023 seçimlerine kadar devam ettirilmek isteniyor.

Devrimci hareketin tüm bunları birlikte tahlil ederek yeni taktiklerle süreci karşılaşması için birleşik mücadeleyi örmesi gerekir. Aksi durumda, Gezi İsyanı'nda olduğu gibi kitlelerin arkasından sürüklenmek kaçınılmazdır.

İhtiyaç Merkez Sağ, Mevzuat Cunta Esintileri

İçinde taşıdığı devrimci dinamizmi ve sokak hareketliliği ile beraber mülteci yüzü hiç eksik olmayan bir ülke diyebileceğimiz Yunanistan'ın bugünkü sokak rengi de bastırılarak denetim altına alınmaya çalışılmaktadır.

Ekonomik, politik, siyasal ve kültürel alanlar başta olmak üzere yaşamın her alanında ve her cephesinde ya da kesiminde kendi varlığını sürdürme ve ilerletme çabaları bugün Covid-19 süreciyle beraber yeni yönelimleri ya da var olana dört elle sarılma eğilimini ortaya koymaktadır. Bu minvalde çeşitli nedenlerin kısılcım olduğu ya da olacağı ayaklanmalara önlem olarak dünya genelinde ciddi bir baskı ve bastırma politikası her ülkede kendisini göstermektedir. Ve bu da sistemin en iyi temsilcileri olan sağ partilerin meydan muharebelerine çıkmasını ortaya koymaktadır. Yani "Nabza göre şerbet..." denilen sözün burjuvazi için bugünkü karşılığı; orta yolcuların sahneden indirilmesi ve esas savaşçıların cepheye geçmesi demektir.

Her kesim veya taraf için yüzlerin daha belirgin, tarafların daha net olduğunun altının çizildiği bu tablonun en somut analizini, sokakların renklerinden okuyoruz. Herkesin sokağı kendi rengini, ne zaman, hangi koşulda ve nasıl tutuşacağını belirler. Aynı zamanda buna uygun nasıl hakimiyet kurulu olgusuna da yönlendirir... Bu özgülde Yunanistan sokaklarının hareketliliğiyle beraber merkez sağ partisi Yeni Demokrasi hükümetinin bir yıllık hakimiyet olgusunun üzerinde durmak gerekir.

Yunanistan'da 2019 yılının Temmuz

ayında erken genel seçimle iktidara gelen merkez sağ Yeni Demokrasi Partisi'nin tarihsel misyonu ve güncelliği dünya dengelerine paralel emperyalist-kapitalist sistemin ihtiyaçları doğrultusunda kendini yeniden var etmekte ve buna uygun politik bir hat üretmektedir.

Kısaca sağ olgusunun emperyalist-kapitalist sistem için ezilen, sömürülen, katledilen ve ötekileştirilen halkların bastırılması demek olduğunun altını bir daha çizmek gerekir. SYRİZA gibi reformist, orta yolcu bir partiden sonra Yeni Demokrasi'nin iktidara gelmesi konjoktürel tablodan bağımsız değil. Çünkü mülteci yüzü Yunan sokak nabzı, keskinleşen bir sürece doğru evrilmektedir. Bu keskinlik; bastırmayı, şiddeti ve bunu kullanmakta tereddütü ortadan kaldırır. Aslında buradaki en önemli mesele önceden görmek ve ona göre bir yönelim oluşturabilmektir. Yunanistan için tablo tam da böyle. Önceden müdahalenin koşullarını yaratmak ve olacakları belli şekillerle engellemeyi, bastırmayı örgütlemek...

İçinde taşıdığı devrimci dinamizmi ve sokak hareketliliği ile beraber mülteci yüzü hiç eksik olmayan bir ülke diyebileceğimiz Yunanistan'ın bugünkü sokak rengi de bastırılarak denetim altına alınmaya çalışılmaktadır. Ve bu temelde Yeni Demokrasi hükümetinin yönelimi de

mültecilerle beraber sokağın sesini kesmeye çalışılmaktadır.

Avrupa'nın sınır bekçiliğini yaparken sınırsız yetkiye sahip olan sınır muhafızlarının mültecilere dönük işlediği suçlar son bir yılda Yeni Demokrasi hükümetinin gelmesiyle yasallaştırılmaktadır. Bu gibi sağ iktidarları, Türkiye'den çok iyi biliyoruz; kendi yasalarını çiğnemenin destanını yazarlar. İş ezilenler üzerinde baskı kurmak veya kendi çıkarlarına ters düşen her şeye müdahale etmek olunca hiçbir yasayı tanımadan müdahale pratikleriyle şaha kalkarlar.

Esas olarak sınırlarla paralel bir şekilde Yunan sokaklarının sesini kesme yönelimi de son süreçte yeni bir düzenlemeyle yasallaştırıldı. Sınırlardan sokaklara son bir yılda denetimi Ortadoğu'yu aratmayacak bir hal alan Yunanistan sokaklarındaki polis yoğunluğu ve artan yetkileri dünya basınında da yer almaktadır. En son tüm Yunanistan'da on binlerin sokağa dökülmesine neden olan yeni gösteri ve eylem yasasıyla hakimiyet ve yetkilerini kolluk kuvvetleri üzerinden yasallaştırarak artıran Yeni Demokrasi hükümeti, önemli bir yatırım yapmış oldu.

Yunan devrimci, sol, sosyalist ve anarşist kamuoyunda "Bizi zulüm, siyasi ve sosyal sessizliğin karanlık zamanlarına geri götüren cunta esintili bir mevzuat" olarak tanımlanan yeni gösteri ve eylem yasası ile Yeni Demokrasi'nin bugünkü üstlendiği rolü de tarihsel ortaya çıkışından bağımsız değildir. İktidara ilk geldiğinde akademik özgürlüğe saldırıyı gerçekleştiren hükümetin ikinci saldırısı da topyekün sokaklara oldu.

Yunan demokrasisinin simgelerinden biri olan 17 Kasım 1973'teki Atina Politeknik Direnişi bu akademik özgürlüğün temelini oluşturmaktadır. Albaylar Cuntası'na karşı 14-17 Kasım 1973 tarihleri arasında Politeknik'te direnişe geçen üniversite öğrencilerine 17 Kasım sabahı cuntacılar tarafından tanklarla kanlı bir saldırı gerçekleştirilmiş ve 34 öğrenci katledilmiştir. Bu öğrenci direnişinin temelini oluşturduğu akademik özgürlük 1982'de yasalaştırıldı. Bu direniş aynı zamanda cuntayı devirmenin kıvılcımı olarak da tarihte yer edindi. Akademik özgürlük yasası bugün de aynı sürecin ürünü olarak cuntadan sonra ilk hükümet olma özelliğini taşıyan ve 4 Kasım 1974 tarihinde kurulan merkez sağ Yeni Demokrasi tarafından kaldırıldı. Polislerin üniversitelere girişi serbest oldu.

Albaylar Cuntası olarak ifade edilen ve 1967'den 1974'e kadar süren bu askeri darbenin oluşumu ve temel nedeni kısaca devrimci, komünist ve sosyalistlerin hakimiyetini kırmak ve yok etmektir. Bu neden aynı zamanda bugün polislerin üniversitelere girmesinin yasallaşmasının nedenidir. Ve 9 Temmuz'da parlamentodan geçen yeni gösteri ve eylem yasasının da temel nedeni budur.

Öz itibarıyla Yeni Demokrasi bu sayıla Yunan devrimci, sosyalist, sol, anarşist grup, kurum ve sendikaları denetime tabi tutarken bir taraftan da 2009'da patlak veren ekonomik krizden sonra sokak nabzı düşmeyen Yunanistan'da Covid-19 süreciyle daha da hareketliliği artacak sokakların denetimini sağlamaya çalışılmaktadır. Bir yıl içinde çizdiği bütün politik yönelimleri bu minvalde halkı bastırmak ve sindirmek üzerine şekillendi/şekillenmektedir.

Yeni yasanın onaylandığı saatlerde Yunanistan parlamentosunun önü başta olmak üzere 40 şehirde yasaya karşı sokaklarda olan halkı "katil" olarak ifade eden ve polise; eylemleri bastırması için tam yetki emrini veren Yeni Demokrasi vekili Yunanistan İçişleri Bakanı'nın ilk yasa pratiği de gerçek yüzlerini anında deşifre ettirdi. Sokakta tam yetkiye sahip olan polislerin 9 Temmuz tarihinde yoldan geçen insanlara bile saldırması oluşacak baskının ilk etapdaki somut örneği olarak dünya basınında yer aldı. Bu protestoda gözaltına alınan 17 kişi terör yasası kapsamında yargılanacak. Kısaca, Cunta rüzgarı konjoktürel tabloyla yeniden esiyor diyebiliriz.

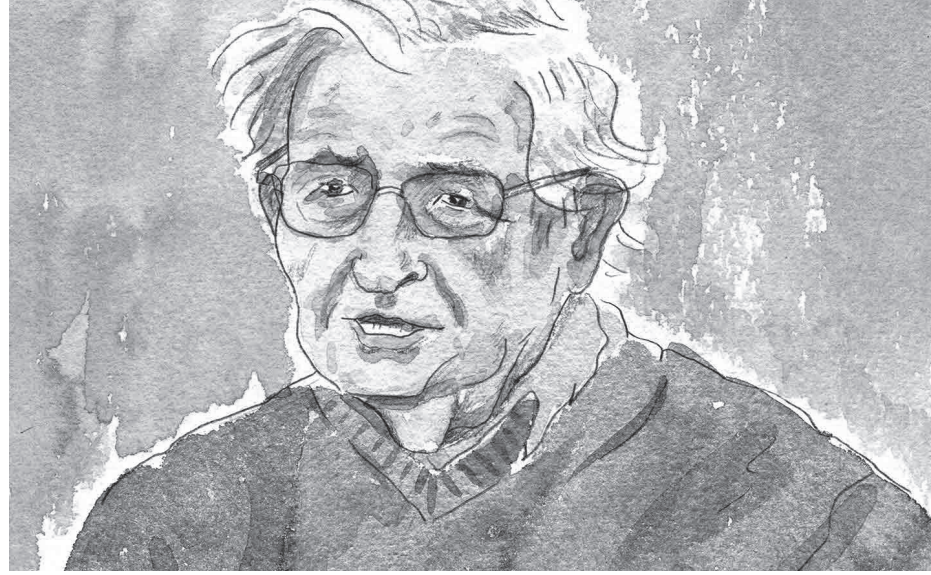
“Koronavirüs Kaosu ve Kriz Yönetiminde Trump Sınıfta Kaldı”

Modern dilbilimin kurucusu olarak bilinen Noam Chomsky ile truthout.org için George Nancy tarafından yapılan söyleşiden bir kesiti okurlarımızla paylaşıyoruz:

İrkçi polis şiddetine karşı yapılan protestoların ülkeyi salladığı bugünlerde, Trump'ın Beyaz Saray'ında faşizm yükseliyor ve COVID-19 salgını bir yandan devam ediyor. Ülke oldukça önemli bir dönemden geçiyor. Birçok önemli gelişmenin ard arda yaşandığı bu tarihsel dönemde modern dilbilimin kurucusu olarak bilinen Noam Chomsky ile truthout.org için George Nancy tarafından yapılan söyleşiden bir kesiti okurlarımızla paylaşıyoruz:

“Bize sık sık Amerika Birleşik Devletleri'nin dünyanın en güçlü ülkesi olduğu söyleniyor. Bize sürekli ‘Amerika’nın müstesnalığı’ndan bahsediliyor. Ancak, dünya genelinde COVID-19 nedeniyle en fazla ölüm oranına sahip ülkeyiz. Pandemiye sistematik bir hazırlıksızlık içinde yakalandık. Bu tutarsızlığı nasıl açıklıyorsunuz? Sizce Trump tüm bunlarla ilgili nasıl bir rol oynuyor?” diye soran Nancy’e Chomsky’nin cevabı şu şekilde:

“Hazırlığın bu kadar eksik olmasının üç temel nedeni var: Kapitalist mantık, neoliberal öğreti ve siyasi liderliğin karakteri. Şimdi sırasıyla kısaca bunların üzerinden geçelim. 2003 yılındaki SARS salgını kontrol altına alındıktan sonra bilim insanları gelecekte bir pandeminin muhtemel olduğunun ve başka bir koronavirüsün buna neden olabileceğinin farkındaydılar. Ayrıca bu pandemiye hazırlanmak için nasıl tedbirler alınacağını da biliyorlardı. Ama sadece bilmek yeterli değildi. Birilerinin bu bilgiyi kullanması gerekiyordu. Bu bilgiyi kullanmak için başlıca aday, yanlış şekilde ‘serbest ticaret’ anlaşmaları denilen anlaşmalarla kendilerine tanınan fahiş patent hakları sayesinde gerekli tüm kaynaklara ve olağanüstü kazançlara sahip olan ilaç şirketleridir. Fakat onlar da kapitalist mantık tarafından engellendiler. Gelecekteki olası bir felakete hazırlanmanın getireceği bir kazanç yoktur ve ekonomist Milton Friedman’ın 40 yıl önce neoliberal çağın başlangıcında açık şekilde

dile getirdiği gibi, şirketlerin tek sorumluluğu hissedar değerini -ve yönetimin zenginliğini- en üst düzeye çıkarmaktır. Daha 2017’de büyük ilaç şirketleri, Avrupa Birliği’nin koronavirüs de dahil olmak üzere patojenler hakkında hızlandırılmış araştırmalar yapma önerisini reddetti.

Diğer bir aday ise yine gerekli kaynaklara sahip olan ve çoğu aşı ve ilacın geliştirilmesinde önemli bir rol oynayan devlettir. Ancak bu yola da, asıl problemin hükümet olduğu bilgisini sunan Reagan’dan beri hüküm süren neoliberal öğreti tarafından taş koyuldu. Yani karar alıcılar, bir dereceye kadar vatandaşların etkileyebildiği hükümet değil neoliberal zaferin birincil aktörleri -ve lehtarları- olan ve hesap verebilirliği olmayan özel tiranlar olmalıdır. Böylece devlet de parmaklıkların ardına hapsolmuş oldu.

Üçüncü faktör de tek tek hükümetlerdir. Kendimizi ABD’yle sınırlandırsak, Başkan George H. W. Bush, Başkan’ı önemli bilimsel konulardan haberdar etmek için -Başkan’a bağlı- Bilim ve Teknoloji Danışmanlar Konseyi’ni (PCAST) kurmuştu. Başkan Obama’nın 2009 yılında göreve başlamasıyla birlikte yaptığı ilk hamlelerden biri, bir pandemi ile nasıl başa çıkılacağı konusunda PCAST’den araştırma yapmasını istemek oldu. Çalışma birkaç hafta sonra Beyaz Saray’a teslim edildi. Bilimi dikkate alan Obama yönetimi, bulaşıcı hastalık tehditlerine karşı erken tepki vermeyi planlayan bir pandemi altyapısını uygulamaya koydu. Bu uygulama, Başkan Trump’ın göreve geldiği 20 Ocak 2017 tarihine kadar devam etti. Trump görevdeki ilk birkaç gününde pandemi hazırlıkları da

dahil olmak üzere yürütme organının bütün bilimsel altyapısını ortadan kaldırma-ya başladı. Gerçekten de yüksek teknoloji ekonomisini geliştirmek için kritik öneme sahip olan, II. Dünya Savaşı’ndan bu yana süregelen partiler üstü girişimleri tersine çevirerek bilimin izlenecek politikaları şekillendirici rolünden vazgeçti.

Tabuta son çivileri çakarcasına Trump, bilim insanlarının koronavirüsleri araştırmak için Çinli meslektaşlarıyla birlikte çalıştıkları programları sonlandırdı. Her yıl, Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezleri’ne (CDC) ayrılan fonu azalttı. Bunu, pandeminin şiddetlendiği dönemde -bir yandan fosil yakıt endüstrilerine sübvansiyonlar artırılırken- CDC’nin bütçesinde daha fazla kesinti yapma çağrısında bulunduğu Şubat 2020 bütçe teklifi takip etti. Halk üzerindeki etkisi ne olursa olsun, bilim insanlarının yerini sistematik olarak özel kârın en üst düzeye çıkarılmasını garanti altına alacak endüstri yetkilileri aldı.

Trump’ın kararları, Başkanlık Özgürlük Madalyası’nı takdim ettiği en sevdiği üstat olan Rush Limbaugh’un yargılarıyla uyumlu. Kendisi bilimin, ‘hepsi aldatma yoluyla var olan’ akademi, medya ve hükümet ile birlikte ‘aldatmanın dört köşesinden’ biri olduğunu söylüyor. Bu yönetimin kılavuz ilkesi 1936 yılında Franco’nun önde gelen generali tarafından daha güçlü ve etkileyici bir şekilde dile getirilmişti: ‘Kahrolsun akıl! Viva Death! [Yaşasın Ölüm!]

Bütün bunların sonucu olarak, pandemi kapıya dayandığında ABD ‘sistematik olarak hazırlıksız’ hâldeydi.”

“Trump sınıfta kaldı”

Nancy’nin diğer bir sorusu ise “Şubat ayında Trump, COVID-19’un, ‘bir gün, bir mucize gibi ortadan kaybolacağını’, öylece yok olacağını söyledi. Çok yanlış ve daha sonrasında bir de hastalığı ‘ırksallaştırarak’ Çin’i suçladı. Bir kesim, COVID-19 sürecini berbat derecede kötü yönetmesi nedeniyle Trump’ın eline kan bulaştığını iddia edecektir. Bu konu hakkındaki düşünceleriniz neler?” şeklinde. Chomsky, bu soruyu şu şekilde yanıtlıyor:

“Trump’ın esas seçmen kitlesine -aşırı zenginler ve şirketlerin hâkimiyetine- sağladığı hizmetler sebebiyle on binlerce Amerikalı hayatını kaybetti. Kötü niyeti, salgın yayıldıktan sonra da devam etti. Geçen aralık ayında, ilk belirtilerin keşfedilmesinden birkaç hafta sonra Çinli bilim insanları virüsü belirlediler, genomun dizilimini çözdüler. Dünyaya ve Dünya Sağlık Örgütü’ne (DSÖ) bilgileri sağladılar. İlk olarak Asya ve Okyanusya’daki ülkeler reaksiyon gösterdi ve durum büyük ölçüde kontrol altına alındı. Diğer ülkelerdeki durum değişkenlik gösterdi. Trump ise sınıfta kaldı. İki kritik ay boyunca ABD istihbarat ve sağlık yetkilileri Beyaz Saray’ın dikkatini çekmeye çalıştı, ancak çabalar sonuçsuz kaldı. Sonunda muhtemelen borsanın çöktüğünün bildirilmesiyle Trump durumun farkına vardı. O zamandan beri de kaos yaşanıyor.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Trump ve emrindekiler -daha kaç insanı katlettiklerinden habersiz hâlde- Amerikalılara karşı işledikleri suçlardan dolayı suçlanacak bir günah keçisi bulmak için umutsuzca ortada dolaşıyorlardı. ABD’nin Dünya Sağlık Örgütü’ne ayırdığı fonu kesmesi ve bu kurumdan çekilmesi, koronavirüs salgınından önce DSÖ’nün tıbbi yardımları ile yaygın hastalıklardan korunan Afrikalılar, Yemenliler ve diğer birçok yoksul ve çaresiz topluma karşı sadistçe bir darbe oldu. Şimdi de bu halklar yeni felaketlerle karşı karşıyalar. Eğer Trump’ın seçim umutlarını artırmaya yardımcı oluyorsa pekâlâ harcanabilirler.

Trump’ın DSÖ’ye karşı tartışması bile çok gülünç olan suçlaması, DSÖ’nün Çin tarafından kontrol ediliyor olduğuydu. DSÖ’den ayrılarak Çin’in etkisini artırmış oldu. Ancak onu aptallık ettiği için eleştirmek haksızlık olur. Sonuç ilk aşamada bunu hiç umursamadığı gerçeğinin altını çizmekten öteye gitmez.”

Münih Eyalet Yüksek Mahkemesi'nde Görülen Davada Müslüm Elma'nın Son Sözü

Münih dava sanıklarından ve hala Almanya'da tutsak olan Müslüm Elmanın 29 Haziran 2020 tarihli savunmasından bazı bölümler büyük ölçüde kısaltılarak alınmıştır.

I. DİRENİŞ GELENEĞİNDEN GELİYORUZ!

Bizleri terörist olmakla suçladınız ve suçlamaya da devam ediyorsunuz. Elbette sizin bu temeldeki suçlamalarınız bizim için pek bir anlam ifade etmiyor. Ama ezilen dünya halklarına karşı taşıdığımız sorumluluk gereği, biz kimiz sorusuna özet bir yanıt verme gereğini duyuyoruz. Çünkü biz kimiz sorusu, niye burada olduğumuzun cevabını da içeriyor.

Bizler bir halk ozanı ve Alevi Kızılbaş inancının önderlerinden olan Pir Sultan Abdal'ın Osmanlı paşası Hızır Paşa'nın baskı ve zorbalığına karşı boyun eğmeyen, inançlarından vazgeçmektense idam sehпасına inançlarını haykırarak yürüyen direniş geleneğinin takipçisiyiz.

Bizler, daha Cumhuriyet kurulmadan soykırımına uğratılan Ermeni halkının, Karadeniz sularında kurşunlanan Mustafa Suphi ve yoldaşlarının, Ağrı'da, Zilan'da, Koçgiri'de, Dersim'de katledilen mazlum Kürt halkının acısıyız.

Bizler ezilen halkların düşlerini gerçeğe dönüştürmek için idam sehпaların da cellatlara meydan okuyan Denizlerin, Yusuf'ların, Hüseyinlerin ve Kızıldere'de düşman kuşatmasına karşı "Biz buraya teslim olmaya değil, ölmeye geldik!" diye haykıran Mahir Çayanların siper yoldaşlarıyız.

Bizler işkencehanede ser verip sır vermeyen önder İbrahim Kaypakkaya'nın açtığı yoldan yürüyen ve demokrasi, bağımsızlık, sosyalizm mücadelesinde şehit düşen yüzlerce komünistin

yoldaşlarıyız.

Bizler yok edilmeye çalışılan, yok sayılan Kürdistan coğrafyasında kahramanca bir direniş sergileyen Kürt halkının siper yoldaşlarıyız.

Bizler; zorbalığa, her türlü toplumsal eşitsizliğe, haksızlığa karşı mücadele etmenin suç değil, ilerici insanlığa hizmet etmek olduğuna inanan sınıf bilinçli devrimcileriz. Varlığımıza inandığımız kadar haklı ve meşru olduğumuza da inanıyoruz. "Terörist" suçlamaları emperyalist haydutların ve işbirlikçilerinin, ezilen dünya halklarına karşı işlemiş oldukları suçları gizlemek ve haklı mücadelelerini karalamak için yirminci ve yirmi birinci yüzyılda uydurdukları en büyük yalanlardan biridir. Ama tüm bu yalanlar da onların çöküşünü engelleyemeyecektir.

Bizler enternasyonalist devrimcileriz. Emperyalizme ve dünya gericiliğine karşı mücadele eden ezilen halkların oluşturduğu direniş zincirinin halklarıyız. Yalnız yürütüyoruz. Enternasyonal proletaryanın tüm ezilen halklarının kurtuluşunu-kardeşliğini simgeleyen şanlı bayrağın altında yürütüyoruz.

BİZİ YARGILAYAMAZSINIZ!

Yeryüzünün cennetini cehenneme çeviren emperyalistler ve suç ortaklarıdır. İnsanın insan tarafından sömürülmesini meşru gören, eğitimde, çalışma yaşamında her türlü fırsat eşitliğini ortadan kaldıran, kendilerinin gerici çıkarları için halkları birbirine düşman eden, haksız savaflara sebebiyet veren suçlular güruhu ve onların çıkarlarını korumakla yükümlü olan yargı kurum-

ları bizi yargılayamaz.

Bizim için emperyalist haydutların yargı kurumlarının adaletine güven duymak, cennet ve cehennemin varlığına inanmak gibidir. Oysa bizim için cennet de cehennem de yeryüzündedir. Kapitalist emperyalist sistem ezilen dünya halkları için yeryüzünü bir cehenneme ve kendileri için de bir cennete dönüştürme çabası içindedir. İşte bizim mücadelemiz de, yeryüzünü ilerici insanlığın, dünyanın gerçek sahiplerinin cenneti haline getirmektir.

Duruşmaları izleyen ve bizi asla yalnız bırakmayan devrimci yoldaşlar, enternasyonal proletaryanın yiğit oğulları, direngen kadınları ve sevgili ailelerimiz iki şeyden emin olabilirsiniz.

Birincisi, bu ve benzeri siyasi davalarda asla gerçek adaletin tesis edilmeyeceği.

İkincisi, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının haklı ve meşru mücadeleleri uğruna tutsak düşmenin, uzun yıllar dört duvar arasında kalmanın bu kavganın doğasında olduğu. Asıl olan bulunduğumuz her alanda ve her koşulda zulme karşı bir bayrak gibi dalgalanmaktır. Ve emin olun ki o bayraklar dalgalanacaktır.

Emperyalizme ve faşizme karşı mücadelede durmak yok! Yılmak yok! Zafere kadar!

Her şey ezilen halkların mücadelesi ve kurtuluşu için! Her şey ilerici insanlığın geleceği için! ...

Biz hiç kimsenin güdümünde değiliz. Biz dünyayı yoksulluk ve sefalet içine sürükleyen emperyalistler ve uşaklarına karşı mücadele eden enternasyonal proletaryanın bir bölümüyüz. Ve ezilen dünya halklarının hizmetindeyiz.

Biz Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkıntıları üzerinde kurulan faşist Türk devletinine karşı mücadele eden Kürt, Türk ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın direniş geleneğinin sürdürücüleriyiz.

II. DİRENMEK BİR HAKTIR. HAKLARI KULLANMAK SUÇ DEĞİLDİR!

Burada yargılanmaya çalışılan siyasal düşüncelerimizdir. Burada yargılanmaya çalışılan emperyalist köleliğe karşı kullanılan direnme hakkımızdır. Oysa baskı, sömürü ve zulmün olduğu her yerde direnme bir haktır. Devrim meşrudur. Bunu

suç saymaya hiçbir yüksek mahkemenin yetkisi yoktur.

Tarihi tecrübelerimizle biliyoruz: Bağımsız değilsiniz. Devletin memuru olanlar, gerçek adaletin aklını değil devletin aklını kullanırlar. Önce devlet, sonra devleti koruyan adalet derler. Ama asla ve asla gerçek adalet diyemezler-dedirtmezler. Yaşamının önemli bir bölümünü hapisanelerde ve mahkeme koridorlarında geçiren biri olarak gördüklerim tam da bu gerçeğin kendisidir. Dolayısıyla bağımsız bir yargı söylemi bir masaldır. Bu masalın sahibi egemen sınıflardır.

Evet, siz bizi tutukladınız. Ama biz haklıyız. Siz bize ceza vereceksiniz. Ama biz yine de haklıyız. Sizin cezalarınız gökyüzündeki kara bulutlardır. Bizim haklılığımız ise güneş kadar parlak ve berraktır. Tarih bizi anlıyor, bugün bizi anlamayan mazlumlar da zamanla anlayacaktır. Bakın tarihi tecrübeler; dün yeteri kadar anlaşılmayanlar, yaşamları hapisanelerde sürgünlerde geçenler sonra anlaşıldılar ve tarih oldular. Ama onları suçlayıp denetimlerinde olan yargı kurumları vasıtasıyla mahkum eden egemenler kendilerine ancak tarihin çöplüğünde yer bulabildiler...

TARİHİN KANUNUDUR: ZALİMLERİ YIKMAK HER ZAMAN MEŞRUDUR!

Faşist Türk devletine karşı yürütülen mücadele haklı ve meşrudur. Bugün Ankara'da burjuva anlamında bir parlamentonun varlığından dahi söz edilemez. T.C. kanun hükmünde kararnamele yönetiliyor. Devletin tüm kurumları iç iktidar mücadelesinin kirli birer aracı haline gelmiştir. Yani Alman devletinin sahipleneceği, gönül rahatlığıyla destekleyeceği burjuva-feodal anlamda bir parlamenter yapı da ortada yok. Sarayda oturan katil Erdoğan, bir padişah edasıyla yak-yok et-tutukla talimatlarını yağdırıyor. Başka bir anlatımla korktukça saldırganlaşıyor. Saldırdıkça korkuları daha bir artıyor.

Hiç kuşkusuz bu durumda bize düşen görev, haklı ve meşru olan mücadelemizi sürdürmek ve onun korkularını daha da büyütmeğdir. Bu haklı mücadelemizden dolayı faşist Türk devletinin mahkemelerinde yargılandık. Şimdi aynı gerekçelerle emperyalist efendilerinin mahkeme-

lerinde yargılanıyoruz. Hakkımızda ileri sürülen iddialar farklı dilde ifade edilse de amaçlarının ve hedeflerinin aynı olduğundan hiç kuşumuz yok. Kuşumuzun olmadığı diğer bir gerçekse şudur: Ezilen halkların demokrasi ve özgürlük istemleri zorla bastırılıyorsa direnmek meşrudur ve bir insanlaşma eylemidir.

Bu konuya dair 26 Ağustos 1789 tarihli İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirgesi ikinci maddesini hatırlatmak istiyorum:

“Her bir politik birleşmenin amacı; doğal ve dokunulamaz insan haklarını korumaktır. Bunlar; özgürlük hakkı, mülkiyet hakkı, güvenlik hakkı ve baskıya karşı direnme hakkıdır.”

Yine Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin başlangıç kısmında şöyle denilmektedir:

“İnsanın zulüm ve baskıya karşı son çare olarak ayaklanmaya mecbur kalması için insan hakları hukuk rejimi ile korunmalıdır.”

Keza tüm bu düşünceler Amerikan Bağımsızlık Bildirgesinde daha radikal bir tarzda yer almıştır:

„Yönetenler bireylerin yaşam, özgürlük ve mutluluğa erişmek gibi doğal, devredilmez haklarını sağlamak içindir. Halk bu amaçtan sapan yönetimi değiştirmek ve devirmek hakkına sahiptir.”

Hem genel anlamda hem de güncel bağlamda eşitlikten, özgürlükten yana olan hiçbir birey Türk devletinin özgürlük hakkına, güvenlik hakkına saygı gösterdiğini söyleyemez. Diğer bir ifadeyle hangi birey Türk devletinin ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkına saygı gösterdiğini iddia edebilir? Türk devleti, buralık Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkına saygı göstermeyi, böylesi bir hakkın varlığını dahi kabul etmiyor. Bilindiği gibi anadil doğuştan kazanılmış bir haktır. Ama bugün Kürtlerin anadillerinde eğitim görme talepleri Türk devleti tarafından reddediliyor. Ermeni ve diğer farklı azınlık milliyetlere uygulanan yok sayma karşı devrimci politikası milyonlarca Kürt nüfusuna da uygulanmak isteniyor. Tüm bu saldırılara karşı direnmek veya ayaklanmak her türlü barbarlığa karşı insanlığın onurunu korumaktan-savunmaktan başka bir şey değildir.

IV. TÜRK DEVLETİ, DEMOKRASİNİN DÜŞMANI
Türk devleti ve emperyalist efendileri ne kadar demokrasiden söz ediyorlarsa bilin ki demokrasiden o kadar uzaktırlar. Onlar ne kadar özgürlükten söz ediyorlarsa bilin ki o kadar özgürlük düşmanındırlar. Çünkü onlar her zaman emperyalist tekellerin ve

uşaklarının sınırsız sömürü özgürlüğünden ve egemenliğinden yanalar. Bu sömürü ve zorbalık sistemine karşı bir itirazda bulunmak, haklı ve meşru olan mücadelenin bir parçası olmak, egemenlerin yasalarına göre suçtur. Bu durumda, kendinizi ya devlet güvenlik mahkemelerinde ya da yüksek eyalet mahkemelerinde bulursunuz. Hazırlanan iddianameler farklı dilde, lakin suçlamalar benzer kaleminden.

Bugün tüm bu haksızlıkları reddetmek, insanlığın en güzel erdemlerini yüreğinde taşımak demektir. Yani ücretli köleliğe, kadın cinayetlerine, dinin egemenler tarafından ideolojik bir saldırı aracına dönüştürme pratiklerine itiraz, güncel devrimci bir görevdir. Çünkü devrimcileşmek, aynı zamanda insani değerleri sahiplenmektir. Hiç kuşkusuz bu bilinç mücadele alanlarında kazanılır ve özgürlük de ancak kazanılan bu bilinçle elde edilir.

Egemenler özgürleşen değil sürüleştiren bir toplum istiyorlar. Çünkü sürüleştiren kolay yönetilir. Ne yazık ki Türk egemen sınıfları bu konuda geçici de olsa bir mesafe almış durumda. Yani halkın beynini önemli oranda dinle uyuşturmuşlar, ahlak ve vicdanını da egemen ulus ırkçılığıyla kilitlenmişlerdir. Uyuşturulmuş beyin, kilitlenmiş ahlak ve vicdan; Erdoğan ve çetesinin estirmiş olduğu devlet terörünün şakşakçısı durumuna düşmüştür...

V. GENEL OLARAK DİN, ÖZEL OLARAK SİYASAL İSLAM

Bilindiği gibi modern çağ öncesinde dinsel ideolojiler devletlerin temel ideolojik kaynağıydı ve toplumlar dinsel ideolojilerle şekillendiriliyordu. Bu nedenle politikleşen din, dinsel savaflara da zemin yarattı. Dönemin aydınlanma hareketleri de dinsel savafların yol açtığı bu yıkım ve kıyımlar içinde doğup gelişti.

Bugün de özellikle Ortadoğu'da, Afrika'da dinci hareketler küçümsenmeyecek bir güç düzeyindedir. Afganistan'da, Mısır, Irak, Libya ve Suriye'de bu dinci güçler büyük mevziler elde ettiler. Ama tıpkı geçmişte olduğu gibi elde ettikleri tüm mevzilerde büyük yıkımlara yol açtılar. Kitleleri Ortaçağ zihniyetiyle eğitmeye, yönlendirmeye çalıştılar-çalışmaya da devam ediyorlar.

Bu gidişata karşı durmak, siyasal İslamcılığın başta Aleviler olmak üzere diğer tüm inançlara ve dinsel topluluklara uygulamış oldukları baskılara karşı çıkmak bir özgürlük sorunudur. Biz komünistler her fırsatta dinin kişisel bir sorun olduğunu ve bu nedenle hem inanmayanların hem de inananların inanç özgürlüğü-

nün güvence altına alınması gerektiğini savunduk-savunmaya da devam ediyoruz.

Bu konuda ne kadar haklı olduğumuzu bugün Ortadoğu ve Afrika coğrafyasında ortaya çıkan kanlı tabloda görmek mümkündür. Bu kanlı tabloda siyasi İslam; Erdoğan ve bölgedeki diğer gerici-faşist diktatörler tarafından iktidarlarını korumak amacıyla halkların birliğine karşı kullandıkları bir kanlı hançer rolünü görüyor. Bu hançer emperyalistlerin eliyle Afganistan'da, Irak'ta, Suriye'de büyük yıkımlara yol açtı. Tüm bu yıkımlar karşısında durmak, Emperyalizme, uşaklarına ve her türlü gericiliğe karşı can bedeli bir mücadele içine girmek, direnme hakkının kullanılmasıdır. Zulme karşı ayaklanmanın ta kendisidir. Bu direnme hakkını “terörizm” olarak nitelendirmek, kokuşmuş bir söylemden başka bir anlam ifade etmez.

Bu anlayış çerçevesinde şu gerçeklere dikkat çekiyoruz: Türk devletinin bölgeye ilişkin yapmış olduğu tüm girişimler insani değil Osmanidir. Yani temelinde işgalcilik, fetihçilik yatıyor. Bu konuda faşist haydutların tüm söylemleri demagojiktir. Çünkü burjuva egemenlik sisteminde iktidar ve gayri meşru şiddet ilişkisi iç içedir. Daha uzun ömürlü bir iktidar; kesintisiz ve sistemli bir baskıyı-şiddeti zorunlu kılar. Dolayısıyla Erdoğan ve suç ortakları da insanlığa dair iyi ve güzel olan tüm değerlerle ilişkisini kesmiş bir haydutlar çetesidir. Bu çete emekten, özgürlükten, demokrasiden yana olan tüm güçleri susturmayı, katletmeyi bir görev olarak algılamaktadır...

TARİH BİLDİĞİ YOLDAN İLERLEYECEKTİR!

Dünyada siyasal gericiğin, faşist devlet terörünün bir karabulut gibi ezilen halkların üzerine çöktüğü bir dönemde “Devrimler kaçınılmazdır” şiarını haykırmanın bir hayal değildir. Bilakis ezilen halkların özgürlük yürüyüşünün varacağı noktaya dair yaptığımız somut bir tespittir. Devrimciler, sosyalistler geleceğe dair öngörülerini sübjektif niyetlerine göre değil, bilimsel bir perspektifle tarihin ve toplumun yasalarına göre yaparlar. Devrimcileri güçlü kılan, tüm zorluklara rağmen hayallerinin peşinde koşturan, sahip oldukları bu bilimsel sosyalist perspektiftir. Ezilen halkların haklı ve meşru mücadelesine duyulan sonsuz güvendir.

Alman devrimci Karl Liebknecht bu nesnel gerçeklere dayanarak yüzyılı aşan bir süre önce onu yargılamaya çalışan egemen sınıfların yargı kurumlarına karşı şu gerçekleri haykırıyordu:

“Ama varacağımız hüküm bizim inanç-

larımızı değiştirmeyecektir. Bizi yıllarca yatmak üzere zindana gönderdiniz, ama oradan çıkacağımız gün bizi yeniden mahkum etmeniz gerekecek. Çünkü biz o gün de bugün olduğumuz kadar suçlu olacağız.”

Yirminci yüzyılda gerçekleşen demokratik ve sosyalist devrimler, kitlelerin tarihi yaratıcılığına inanan bu sonsuz güvenin eseridirler. Bugün dünyada esen gerici rüzgarına karşı mücadelede aynı inancı taşıyoruz. Taşımaya da devam edeceğiz.

Enternasyonal proletaryanın tarihi tecrübeleri ışığında, yeni zaferlere olan inancımızla bir kez daha şu çağrıda bulunuyoruz:

Bu salonda vereceğiniz kararlar şu sorunların yanıtlanmasına da vesile olacaktır. Bugün bölgemizde ezenlerle ezilenler arasında süren bir mücadele vardır. Bir yanda devrimci-demokratik güçler, laik hareketler. Diğer yanda Ortaçağ zihniyetiyle beslenen gerici güçler-diktatörler.

Şimdi tercih sizindir: Bizi mahkum ederek bu çağdışı zihniyetlerle olan ortaklığınızı bir kez daha mı imza atacaksınız; yoksa yapılan yanlıştan vaz mı geçeceksiniz? Bugüne kadar Alman devletinin mahkemelerinde tercih hep bölgenin diktatörlerinin çıkarlarını korumadan yana yapıldı.

Yine tereddütsüz olarak şunları söylüyoruz: Enternasyonal proletaryanın birer sıra neferleri olarak bu kavgada yer almaktan onur duyuyoruz. Bugüne kadar bu büyük insanlık ailesinin düşüncelerini dile getirdik-getirmeye de devam edeceğiz.

Hiç kuşkusuz baştan itibaren haksızlık-hukuksuzluk üzerinde bir bina inşa ettiniz. O bina zamanla çökecektir. Ama altında kalan biz olmayacağız. İnşa edenlerin kendileri olacaktır. Bu haksız tutuklamalarınız, mahkumiyet kararlarınız bizden çok sizi yaralayacaktır. İlerici güçler nezdinde Avrupa “demokrasisi” söyleminin bir masal olduğu gerçeğini daha da anlaşılır kılacaktır. Yani haklılığımızın anlaşılmasına, dostlarımızın daha da çoğalmasına hizmet edecektir.

Biz sosyalistiz; işçilerin, yoksul köylülerin, emeğiyle geçinen, onuruyla yaşayan tüm ezilenlerin yüreklerindeki sessizliğin sesiyiz.

Biz halkız, birleştikçe çoğalırız. Tarihin akışını devrimci bir kanalda akıtarak yıkılmaz bir güç haline geliriz.

Biz tarihiz, ilerici insanlığın zorlu yürüyüşünde yendik, yenildik. Yine de yeneriz, yeniliriz. Ama nihai olarak durdurulması zor bir gücüz.

Münih, 29.06.2020

Kavgada Ölümsüzleşenler

Tuncay Bali

Malatya doğumlu Tuncay Bali mücadelesine İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde başladı. Kısa sürede Proleterya Partisi'nin militanı olan Bali, 16 Temmuz 1977 tarihinde Zeytinburnu'nda Orhan Çam isimli bir sivil faşist tarafından katledildi

Erol Doğan

Kars Göle doğumlu olan Erol Doğan, Proleterya Partisi militanı olarak faaliyet sürdürürken 24 Temmuz 1977 tarihinde Zeytinburnu'nda Veli Can Oduncu adlı bir sivil faşist tarafından katledildi.

Paşa Soylu

Proleterya Partisi taraftarı olan Paşa Soylu, 18 Temmuz 1980 tarihinde Almanya'da geçirdiği trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.

Maltepe Katliamı

Hasanpaşa katliamında katledilen yoldaşlarının bir yıl ardından bu kez devletin yargısız infaz timleri; 19 Temmuz 1992 tarihinde Kartal Maltepe'de **Hasan Demir, Nurgüzel Yaşar ve Ramazan Ceviz'i** katlettiler. Üzerinden 30 adet kurşun çıktı. Bu yargısız infazlar Komsomol güçleri tarafından İstanbul'da yapılan molotoflu saldırılarla protesto edildi.

Emre Bilgin

1962 İstanbul doğumlu Emre Bilgin, çeşitli örgütsel görevlerden sonra, yerinde duramayan yüreğiyle ısrarla askeri alanda görev almak istemiş ve 1992 başlarında Askeri Komisyon'da yer almıştır. 20 Temmuz 1992 tarihinde İstanbul'da Emre Bilgin'in de içinde bulunduğu araba durdurulur. Bilgin, elinde tek silahıyla ateş ederek araçtan çıkmayı başarır. Aracı durduran kollukla çatışmaya başlayan Bilgin, "Gülümsememi yok etmek için suratımı parçalamanız gerekir" diyerek son mermisine kadar çatışır. Kolluk aldığı yarayla hareketsiz kalan Emre Bilgin'i kurşunlayarak katleder.

Hasan Gülünay (Fuat)

1963 yılında Erzincan Kemah'ta dünyaya gelen Fuat, Proleterya

Partisi'nin düşünceleriyle 1978 yılında tanışır. 1987 yılında Halk Ordusu'nun şehir gerilla faaliyetinde görev almaya başlar. 20 Temmuz 1992 tarihinde Tarabya'daki evinden Sirkeci'ye giderken gözaltına alınır. Gözaltında olduğu bilinmesine rağmen her seferinde reddedilen Hasan Gülünay, gözaltında kaybedilir.

Mustafa Kalkan (Muhtar)

1958 Dersim-Hozat doğumlu Mustafa Kalkan, Proleterya Partisi ile 1977-78 döneminde ilişki kurar. 1982 yılında yaşadığı 1 yıllık tutsaklığın ardından gerillada faaliyet yürütmeye başlar. Özgül durumlarından ötürü yurtdışına çıkan Kalkan, 17 Temmuz 1993 tarihinde bir trafik kazası sonucu yaşamını yitirir.

Erzincan Kılıçkaya Şehitleri

31 Temmuz 1994 günü özel bir görev için gittikleri Erzincan ili Kılıçkaya (Sürbahar) köyü yakınlarında bir gerilla grubu düşmanın saldırısına uğrar. Partizanlarla göğüs göğüse çarpışmayı göze alamayan TC güçleri kilometrelerce uzaktan teknolojinin gücüne dayanarak top mermileri yağdırır. Gerillalar köy yakınlarında patlama sesleri ile düşmanın saldırısını fark ederler. Top mermileri partizanların etrafına yağmur gibi yağmaya başlar. Çatışma sonucunda Siyasi Komiser ve Komutanlık görevini yapan Selim (Fethi Özdemir) ve Halk Ordusu savaşıcısı İsyen (Özlem Sürgeç) ölümsüzleşir.

Akmer Çağlar

Erzincan Tercan doğumlu Akmer Çağlar 1980 öncesi İstanbul Bağcılar bölgesinde devrimci mücadeleye katılarak, 12 Eylül Askeri Faşist Cunta'sına karşı mücadele eder. Bir süre Dev-Sol faaliyeti de yürüten Çağlar, 1986 yılının ardından gittiği Akhisar'da Özgür Gelecek gazetesini dağıtımını yapar. Bir süre sonra Özgür Gelecek gazetesinin Malatya temsilciliğini üstlenen Çağlar, 24 Temmuz 1998 günü geçirdiği kalp krizi sonucu ölümsüzleşti.

Devrimci her militan, büyük fedakarlık ve emek ortaya koymaya çalışmaktadır. Ancak henüz beklenen ve istenen sonuç alınmıyorsa oturup düşünmek gerekir. Nerede eksik kalmaktadır? Tamamlanmamış olan nedir? Sonuç almaya gidemeyen yolda eksik kalınan, hatalı olan nedir? Kısaca düşünme, bilgilenme ve pratikte ortaya konan eksiklikler nelerdir? Örgütlenme ve müdahalede yaşanan yetersizlikler nelerdir?

Ne yapmamız ve nasıl olmamız gerektiği sorunu dünden bugüne tamamlanmayan ve bitmeyen, her zaman sorulması gereken sorulardır. Her sürecin ve anın, her komite ve militanın evrensel ve ortak yanları, sorunları olduğu gibi kendine ait olan özgünlüklerinin ve farklılıklarının olduğunu da bilmek gerekir.

Temel mesele burjuva-feodal sistemden tümünden kopmak ve onunla yüzleşme cesareti göstererek çatışmaktır. Var olandan, ortaya konandan daha büyük bir çaba, daha güçlü bir irade ortaya koymaktır. Görev ve sorunlar üzerinde daha ciddi bir yoğunlaşma, her zamandan daha fazla kendi gerilik ve yetmezliklerimizle hesaplaşma ve mücadele yürüterek köklü bir kopuş gerçekleştirmektir.

O ana kadar yapılanlarla yetinmek ve sınırlı kalmak, bizleri o ana kadar yaşananları tekrar etmekten ve benzer sonuçlar almaktan öteye götürmeyecektir. Kendimizi ve dışımızı değiştirici ve dönüştürücü bir tarzda sonuç alınamayacaktır. Her komite ve her militan şu soruyu sormalıdır: Daha fazla, daha bilinçli ne yapabilirim? Sorgulamaktan ve kendimize soru sormaktan bir an olsun bile geri durmamalı, bizleri başarı ve zafere götüreceği pratiğe ve yönelime girmek için elimizden geleni yapmaktan asla vazgeçmemeliyiz.

Demokratik halk devrimi, başarıların çoğaltılıp, kazanımların büyütülmesi ve sürdürülmesiyle kazanılır. Düşünme ve çalışma tarzını her gün, her an, her pratik ve görev karşısında yeniden düzenleyerek işe başlamak gerekir.

Başkası Olmamak!

Düşünme ve bilgilenmede gerçekliğe ne kadar yakın olursak, gerçekliği değiştirmeye de o kadar yakın oluruz. Bunun için ortaya konan zamandan daha fazlasını ayırmak, daha önce yürütülen yoğunlaşma ve çalışmadan daha fazlasını yapmak, önce yapılan müdahale üzerinde durup yeniden düzenlemek, ortaya konan iradede daha fazlasını göstermek gereklidir.

Çok zaman farkına varmadan tek yanlılığa düşülür. Olay ve gelişmenin bir yanına bakılır. Bir yan görülüp anlamaya çalışılır. Hem anlamada hem de çözmede bir yana, bir yöne ve bir tarafa önem verilir. Diğer yan, yön ve taraf ya yeterince görülmez ya da görülse bile gerekli önem verilemez Soruna müdahale de ise bir parçaya, bir yana ve tarafa yoğunlaşılır. Diğer yan, karşı tarafa yani göremediğimiz yana hiç yönelinmez. Düşünme ve bilgilenme de düşülen tek yanlılık müdahale tarzına da yansır. Dolayısıyla beklenen ve planlanan sonuç elde edilemez.

Komite toplantıları, eğitim çalışmalarını, eleştiri özelleştire değerlendirilmeleri yapılarak öncülük yapıldığı sanılır. Ancak öncülük görevinin bununla sınırlı olmadığını, bu çalışmalarını örgütlemenin yetmediğini görmek ve anlamak lazım. Eğer tek tek yoldaşların gelişim çizgileriyle, sorun ve yaşadığı sıkıntılarla ilgilenilemezse, onları anlayan, kavrayan-değiştiren-dönüştüren çizgi oluşturulamazsa, öncülük adına önceden yapılanların yetmediğini görmek

ve kabul etmek lazım.

Burjuva feodal sistem içinde yaşanıyorsa ona ait olan düşünsel-yaşamsal zaafı topluma ve insana yüklenmektedir. Dolayısıyla kendimizle, dışımızla insan ve kitlelerle uğraşmak demek içinde yaşadığımız sistemle uğraşmak demektir. Oldukça zor bir görevle karşı karşıya olduğumuzu bilmek ve anlamak gerekir. Kolay ve rahat bir işle uğraşmadığımızı bilmemiz gerekir. Her bir gelişme ve olayı, her bir pratiği ayrıntılı incelemek, bilgilenmek ve çözmek zorundayız. Değiştirmek içinde güçlü, örgütlü ve iradi müdahale gereklidir.

Kendimize ve dışımıza müdahalede ideolojiyi esas alan bir tarzı yakalamalıyız. İdeoloji esas, örgütsel müdahale tamamlayıcı olmalıdır. Gerçeğe en yakın anlama gücü ancak gerçeği değiştirebilir. İdeolojiye en ileri düzeyde hakim olan gerçeği anlar-kavrar-çözer ve değiştirir. Bu yolda güçlü adım atabilirsek kendimiz oluruz. Aksi durumda başkası olmaktan kurtulamayız. Görev ve sorumluluklarımızı layıkıyla ve hakkıyla yerine getirebildiğimiz oranda kendimiz oluruz yoksa başkası olmaktan yani küçük burjuva olmaktan kurtulamayız. Unutmamak gerekir ki yapılamayan, yerine getirilemeyen her görev adım adım bizleri biz olmaktan uzaklaştıran bir sürece ve yönelime sokar. Farkında olmadan başkası olmaya başladığımızı görüp kendimize, dışımıza güçlü ve etkili müdahale etmeliyiz.

Bir Kez Daha Eylem Birliğinin Önemi Üzerine

AKP iktidarı, toplumun her kesimine saldıracak ayakta duruyor. Zor, şiddet ve katliamlar AKP iktidarının “harcı” gibi ömrünü uzatmasını sağlıyor.

Faşizmin uygulandığı tüm ülkelerde durum ülkemizden farklı değildir ve olmamıştır da. 1922 yılında İtalya’da iş başına gelen faşizm, burjuvazinin en gerici ve şoven kesimini iktidara taşımıştır. İtalya’yı Almanya, İspanya, Bulgaristan, Arnavutluk takip etmiş ve 1923’te Kemalistlerin “cumhuriyeti” ilan etmeleriyle birlikte de Türkiye, önce askeri faşist bir diktatörlükle, 1946’lardan sonra da parlamenter faşizmle yönetilmiştir.

AKP, 2002 yılında erken genel seçimi kazandıktan sonra adım adım açık faşist bir rejime geçmiştir. Fethullah Gülen Cemaati’nin darbe girişiminden sonra açık faşizme geçen AKP, dizginsiz bir devlet terörü uygulayarak zorla iktidarda duruyor.

Ülkede işçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanma şartları yok edilmiştir. Sendikalar, işlevsiz hale gelmiş, işçilerden aidat toplama işlevinden öteye gidememektedir. Koronavirüsle birlikte, esnek çalışma, işten çıkartma, ücretsiz evde bırakmalara karşı sendikalar sessizliklerini sürdürerek AKP’nin dümen suyunda hareket ediyorlar.

Devrimci hareketin kitlesel olarak zayıflığı sokağın sessizliğinin en büyük nedenlerinden biridir. Değişirme bir zor işi olduğuna göre devrimci hareketin zoru kullanmasındaki zayıflık daha anlaşılır olmaktadır. Doğru bir siyasal çizgiye sahip olmak önemlidir. Lenin, “önce devrimci teori” derken tam da doğru çizginin başarısızlığına önemine vurgu yapmıştır. Sonra “devrimci pratik” demiştir.

Türkiye devrimci hareketinin her bir parçası kendisince bir “teoriye” sahiptir. Proleter hareket ise öncü bir güç olarak daha özgün bir yerde duruyor. 48 yıllık mücadele birikimi ve edindiği teorik birikim kendi yolunu izlemede bir pusula gibidir.

Proleter hareket de dahil, bir bütün olarak TDH’nin en zayıf yanı pratiktir. Eksik olan bu yön burjuvazinin rahat hareket etmesine, istediği gibi kanunlar çıkartmasına, baskı ve şiddeti dizginsiz bir şekilde uygulamasına alan açmaktadır.

Genel olarak tüm burjuva iktidarların istedikleri gibi hareket edememeleri, keyfi kanunlar çıkartamamaları, kazanılmış hakları gasp edememelerindeki bir neden de kitlelerin karşı koyuşları ve geliştirdik-

leri refleksleridir.

Örgütsüz milyonlar sayı olarak bir şey ifade etse de güç olarak fazla bir şey ifade etmez. Buna karşın on bin ya da yüz bin kişilik örgütlü bir güç yeri geldiğinde bir atom bombası kadar etkilidir. Mao Zedung’un “kitlelere gidin” talimatının önemi de burada yatıyor. Evet, kitlelere gitmeliyiz. Kitleleri örgütlemeliyiz. Kitleler olmadan zafer ve başarıdan söz edemeyiz.

Devrimci hareketin kitlelerle olan bağlantıları oldukça zayıf. Bunun sayısız nedeni var. İşimizin zor olduğu açık. Kitleler zor ve baskıyla sindirilmiş durumda. Ülkemiz Rusya’da 1905’teki gibi gerici yılları yaşıyor. Ülkemizin Çarları kitleleri açık faşizmle ezmekte, örgütlülüklerini dağıtmakta, örgütlenmelerine müsaade etmemektedir.

1976 ile 1980 arası kitlelerden devrimci örgütlere muazzam bir yöneliş vardı. Devrimci hareket geniş halk kitlelerine umut olmuş ve radikal her hareket işçileri, öğrencileri ve köylüleri devrimci saflara buluşturuyordu.

1980 askeri faşist cuntası hazırlıksız yakaladığı devrimci hareketi kısa sürede ezdi ve yenilgiye uğrattı. Kitleler 1990’lara kadar sessizliklerini sürdürdüler. 1990’larla birlikte durum yavaş yavaş tersine döndü. 1984 yılındaki Kürt Özgürlük Hareketi’nin yeni hamlesi, devrimci hareketin kısmen toparlanması, proleter hareketin yaralarını sararak güçlenmesi, saldırıya geçmesi, toplumsal hareketlilik olarak 1 Mayıs kutlamaları, işçi grevleri, öğrenci hareketleri yeni bir devrimci dalgağın doğmasını sağladı.

Faşizm, bu toparlanma ve ileri hamlelere karşı daha acımasız bir yönelime girdi. Resmi ordu ve polis yanında kurulan JITEM, köy koruyucuları, ajan örgütlenmesi ve MHP’lilerden oluşturulan paramiliter güçlerle 17 bin faili “meçhul” cinayet işlendi. Gazete ve dernekler bombalandı, tutuklamalar furiası başlatıldı; F Tipi hapishaneler ile devrimcilerin içeride tutulması yerine, hapishanelerde katledilmelerine karar verildi.

Devrimci hareket daha yeni yeni toparlanmışken, büyük darbeler aldı. Kitlelerin adım adım da olsa yüzünü yeniden döndüğü radikal hareketten, tersine bir kopuş ve kaçış oldu. Devrimci hareketin yaşadığı sıkıntılar, kadro darlığı çalışma alanlarına da yansdı.

Kürt hareketinin direngen gücü dışında devrimci hareketin pratiği giderek zayıfladı. Genel ve bir bütün olarak devrimci

hareket hala zorlukları aşip istenilen düzeyde bir pratik sergilemekten uzaktadır.

Değişirme hareketi güç olmayla da alakalıdır. Genel olarak hala ciddi bir güç değiliz. Tüm bu dezavantajlara ve darlıklara rağmen devrimci hareketin toparlanma, güç olma, ileri gitme ve kendisini ortaya koyma çabasından söz etmek gerekir. Kitleleri harekete geçirme, örgütlenme ve nihayetinde iktidara yöneltme onları örgütlemekten geçer.

Ann ihtiyacı

Proleter hareket, sadece görece zayıf olmasından değil, ittifak ve devrimci olanlarla birlikte yürüme stratejisinden hareketle devrimin müttefiki olan güçlerle bir araya gelme ihtiyacını her zaman savunmuştur. Eylem birlikleri politikası bunun politikleşmiş halidir. Kabul edilir bir güç olarak proleter hareket kabul edilmiş olana kadar, eşit şartlarda bir eylem birliği politikasını her zaman savunmuştur.

Bugün, her zamankinden daha fazla eylem birliğine ihtiyaç vardır. Devrimci hareket eylem birlikleri meselesinde büyük bir tecrübe ve birikime sahiptir. Bir araya geldiğinde ne yapacağını bilmektedir. Yapılması gereken hangi hedefler için bir araya geleceğimizi tespit etmek ve adım atmaktır.

Kendi özgüllüğü içinde birleşik hareket kendi üzerine düşeni yapmada beklentilere cevap olduğunda kitlelere verilecek mesaj ve güven daha da tamamlayıcı bir düzeye gelecektir.

Bugünkü adım özgün ve genel talepler esas alınarak atılabilir. Bu adımın bir yanını HDP’nin 1 Haziran’da kamuoyuna dekler ettiği “Yeni Dönem Politikalarına” ilişkin açıkladığı 9 maddelik reform paketi HDP’nin öncülüğünde tüm demokratik ve ilerici kesimleri, öğrencileri, Alevileri vb içine alan bir genişlikte, birlikte yürütülebilir. Bunun için HDP’nin; “Halkların

Demokratik Partisi bütün toplumsal ve demokratik muhalefet güçleriyle birlikte bu hedefe yürüyüşünü sürdürmekte kararlıdır” çağrısına sayılan kesimler olumlu bir yanıt vermelidirler. Bunun için heyetler oluşturarak HDP ile görüşmeler sağlandıktan sonra, bir plan dahilinde kitlelerle sokağa çıkılarak sessizlik bozulabilir.

Bunlarla birlikte, kendi içinde bunu tamamlayan kısa ve uzun vadeli eylem birliklerinin yapılması önünde hiçbir engel yoktur. Öğrencilerin bir dizi sorunları var. Bunlar üzerinden gençliğin bir araya gelmesi önünde bir engel yoktur. Keza kadınların karşı karşıya kaldıkları sorunlar, baskı, cinayetler, işkence, tutuklamalar vb. kadın örgütlerinin üzerinde hem fikir oldukları konular olarak kadın örgütlerini bir araya getirmek için yeterlidir. Ve diğer sorunlar bir araya gelmemiz için zemin sunuyor. Hapishaneler birer işkence ve infaz yerleri haline gelmiş durumda. Hasta tutsaklar birer birer hayatlarını kaybediyor/katlediliyorlar. 500’e yakın hasta tutsak ölüm kalım mücadelesi veriyor. Hapishanelerdeki hak gaspları, keyfi uygulamalar her geçen gün artarak devam ediyor. Bunun bir kampanyayla kamuoyuna taşınması bir görev olarak devrimci hareketin önünde duruyor.

Koronavirüsle birlikte tüm toplumu ilgilendiren gelişmeler ve toplumsal sorunları bir diğer kampanya başlığı olarak ele alıp yürütebiliriz; işsizlik, yoksulluk, sağlık ve barınma sorunu önümüzdeki yıllarda daha büyük boyutlar alacaktır. Bunlar, bizim gündemimiz olarak görülmediğinde başkalarının gündemi olarak karşımıza çıkacak ya da kendiliğinden hareket olarak kitlelerin sokağa çıkışını engelleyemeyecektir. Gezi de olduğu gibi hazırlıksız yakalanmak istemiyorsak, devrimci hareketin birleşenleri olarak adım atmalı ve hazırlıklarımızı yapmalıyız.

Özgür Gelecek gazetesi eski yazı işleri müdürü Aslı Ceren Aslan hakkındaki 6 yıl 9 aylık hapis cezası İstanbul Bölge Adliye Mahkemesi 3. Ceza Dairesi tarafından onandı. Aslı Ceren Aslan hakkında dosya Yargıtay'a taşınacak.

Eski Yazı İşleri Müdürümüz Aslı Ceren Aslan Hakkındaki Hapis Cezası Onandı

2 buçuk yıl tutsaklığının ardından 2019 Ağustos ayında tahliye olan Özgür Gelecek gazetesi eski yazı işleri müdürü Aslı Ceren Aslan'ın istinafta mahkemesindeki cezası onandı.

Gazetemizde 2015-2016 yılları arasında yer alan haber ve makaleler ile sosyal medya hesabındaki haber paylaşımlarının içeriğine dair "örgüt propagandası" suçlamasıyla yargılanan Aslan, sosyal medyadaki haber paylaşımları nedeniyle 3 yıl, gazetemizde yer alan makale ve haberler nedeniyle 3 yıl 9 ay hapis cezası almıştı.

Aslan'ın cezası 8 Temmuz günü onanırken Aslan avukatı aracılığıyla hapis cezasına itiraz ederek dosyayı Yargıtay'a taşıyacak.

Ne olmuştu?

Gazetemizin 2015-2016 yılları arasında yazı işleri müdürü olan Aslı Ceren Aslan hakkında 31 ayrı gazete sayısında yer alan haber ve makaleler sebebiyle dava açılmıştı. Dava dosyalarından 15'i ve 16'sı ayrılarak iki ayrı dosya haline getirilirken 15 dava dosyası hakkında 2 yıl 6 ay hapis cezası verilmiş; Aslan gazetecilik faaliyetleri sebebiyle 2 yıl 6 ay tutsak kalmıştı.

Geçtiğimiz Ağustos ayında cezasının tamamını tamamlayan Aslan'ın 16 gazete sayısında yer alan haber ve makaleler sebebiyle "örgüt propagandası" suçlamasıyla yargılandığı dava dosyası, Urfa'da gazetecilik faaliyeti sebebiyle "örgüt üyeliği" ve "örgüt propagandası" suçlamalarıyla yargılandığı dava dosyası ile birleştirilmiş; 2019 yılının Temmuz ayında görülen mahkemesinde hakkında İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nce "örgüt propagandası yapmak" suçlamasıyla toplamda 6 yıl 9 ay hapis cezası verilmişti.

OECD'den Pandeminin 2. Dalgasında İşsizlik Oranının %12'ye Çıkabileceği Uyarısı

Sermaye çarkının dönmesinde işgücünün büyük bir kısmını omuzlayan gençlerin, bu dönemde karşı karşıya kaldıkları işsizlikle beraber; sermayedarlar açısından da üretim gücünde ciddi bir açığın oluşması önlenemeyecek bir kriz doğuracaktır.

Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü yayınladığı raporla tüm dünyayı etkisi altına alan Covid-19 salgınının yarattığı işsizlik oranının, 2008'de derinleşen krizden daha büyük bir etkisi olacağına dikkat çekti.

Merkezi Paris'te bulunan 37 üyeli Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü (OECD), Covid-19'un süren etkisiyle birlikte işsizlik oranını yüzde 12'ye çıkarabileceğini bildirdi. OECD üye sayısına göre bu 80 milyon kişinin işsiz kalabileceği anlamına geliyor.

Pandemi döneminde açığa çıkan işsizliğin son 10 yılın en büyük rakamları olduğu belirtilmekte. Raporla, pandemi sürerken yılın sonuna kadar işsizlik oranının rekor seviyeye çıkacağı öngörüsünde bulunuldu. Bu 1930 yıllarında görülen "Büyük Buhan"dan bugüne görülecek en yüksek değer olduğu vurgusu yapılmakta.

İstihdam görünüm raporunda, işsizliğin yaratacağı krizden en fazla etkilenecek olanların ise kadın ve gençler olduğu belirtiliyor. Zaten kapitalist sömürü içerisinde düşük ücretle, güvencesiz çalıştırılan, esnek çalışma koşullarına tabi tutulan kadınlar, yaşanacak olan krizde de ilk önce vazgeçilen kesim olacak.

Yine raporda, bağımsız ya da kısa süreli sözleşmeliler, düşük ücretli işçiler, gençler de krizden en fazla etkilenecek kesim olarak açıklanıyor. Özellikle 25 yaş altındaki gençlerin istihdam durumunun kaygı verici olduğu belirtilirken; üniversiteyi bitiren gençlerin bu dönem iş bulamadığı, bulanların ise düşük ücretle çalışmaya zorunlu kılındığı ifade edilmekte.

OECD Genel Sekreteri Angel Gurría, "Bu kriz, kariyerleri iş gücü piyasasındaki kesintilerden kalıcı olarak etkilenecek kayıp bir genç nesil oluşmasına yol açmamalıdır" diyerek, "işsizlik krizinin küresel bir sosyal krize dönüşmesini engellemek için" üye ülkelere harekete geçme çağrısında bulunmakta.

Sermaye çarkının dönmesinde işgücünün büyük bir kısmını omuzlayan gençlerin, bu dönemde karşı karşıya kaldıkları işsizlikle beraber; sermayedarlar açısından da üretim gücünde ciddi bir açığın oluşması önlenemeyecek bir kriz doğuracaktır.

OECD genel sekreteri Gurría'nın sözleri, Covid-19'un etkisiyle önümüzdeki dönemde daha da büyüyecek işsizlik krizi karşısında, sermayenin kendi gücünü koruması için sermaye sahiplerine

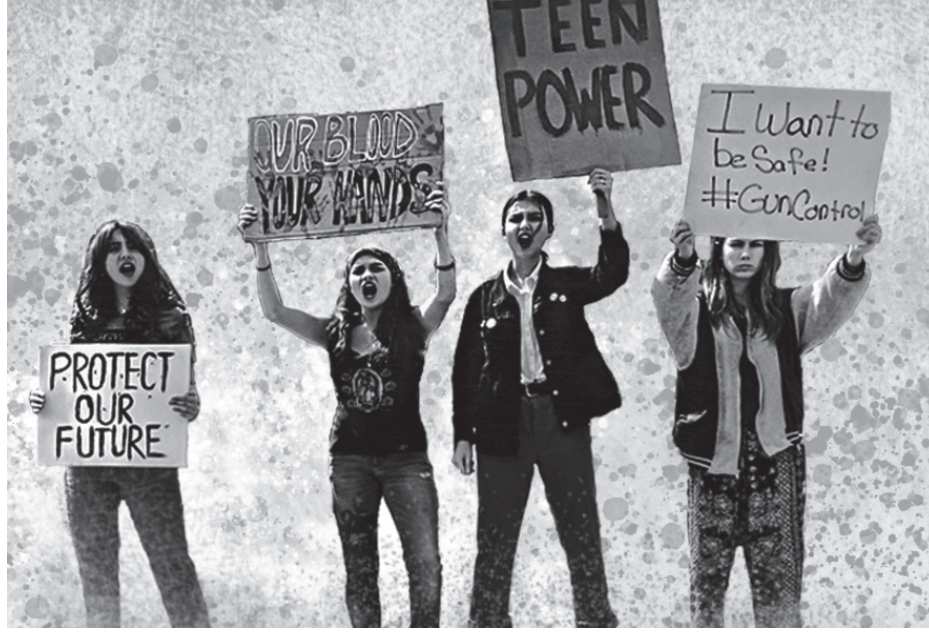
çağrı ve uyarıda bulanmakta. Gelişecek işsizlik karşısında işgücünün büyük bir kesimini oluşturan gençlerin istihdamda yer almaması, üretimi krize sürükleyeceği, aynı zamanda bu krizin "küresel bir sosyal kriz"e dönüşme kaygısı karşısında üye ülkelere önleminizi alın çağrısı yapmaktadır.

OECD İstihdam, Çalışma ve Sosyal İşler Müdürü Stefano Scarpetta ise "kaybedecek bir dakika bile yok" ifadesiyle, gençlerin işgücü piyasasındaki değerine dikkat çekerek; "Bir an evvel, hiçbir gencin sektör dışında kalmaması için tüm önlemler alınmalı" çağrısında bulunmaktalar.

İşsizliğin, küresel sosyal bir krize dönüşmemesi için, sermayedarlara önleminizi alın çağrı ve uyarısı yapılmaktadır. Bu telaş düşük ücretli, güvencesiz ve esnek çalışma sistemiyle sömürüye uğrayan kadınlar ve gençlerin aynı zamanda sermaye çarkının dönmesinde büyük bir rol üstlenmesinin telaşdır. Toplumsal muhalefetin dinamiğini oluşturan kadınlar ve gençlerin, işsizlik krizi karşısında muhtemel olan öfkesinin kitlesel bir muhalefete, eylemselliğe dönüşebileceği ihtimali bu telaşı yaratmaktadır.

“Z kuşağı”nın Taşıdığı Potansiyeli Yorumlayabilmek...

“Z kuşağı” olarak adlandırılan genç kesimleri bir kalıba dökmemiz imkansız. Her ülke ve bölgenin kendine dair dinamikleri olduğunu düşündüğümüzde bunun imkansızlığını anlamak kolay olacaktır. Ancak mevcut sistemin içerisinde bulunduğu kriz halini çözüme kavuşturmak yönlü arayışlarının dayattığı “geleceksizlik” bahsedilen kuşağın sorunlarının kesştiği noktadır.

“Z kuşağı” son zamanlarda oldukça gündemde olan, pek çok makale, köşe yazısı ve röportaja konu edinen bir yere sahip. 1996 yılı sonrasında doğanları kapsadığı ifade edilen bu kuşağın olay ve olgulara yaklaşım biçimlerine dair pek çok tartışma yürütülürken Türkiye’de bu denli gündeme oturması Yükseköğretim Kurumları Sınavı (YKS)’nin ardı sıra oldu. YKS’nin gerçekleşeceği tarihin turizmi etkileyeceği göz önüne alınarak öne çekilmesi ve gençliğin tepkisini yumuşatmak için cumhurbaşkanı R.T.Erdoğan’ın bir video konferans yayını yapması ile gelişen olaylar dizisinde, “Z kuşağı” olarak tanımlanan gençliğin tepkisi gündeme oturdu. Gençlik, Erdoğan’ın yumuşatma girişimlerine tepkiliydi, “Oy MoyYok” etiketli yorumlarla video konferansta bulunan Erdoğan’a tepki gösteriyor; gelen tepkiler üzerine videonun yorumuna kapatılmasıyla tepkisini “dislike” yani beğenmeme tuşuna tıklayarak gösteriyordu. Bu internet eylemine yaklaşık bir milyon genç katıldı. Önümüzde yine seçimler olunca ve bu seçimlerin hedef kitlesini “Z kuşağı” tanımlamasına giren gençler oluşturunca yazılan-çizilenler de oldukça çok oldu.

Sosyolojik, siyasal, kültürel tartışmaların odağına oturan “Z kuşağı”nı oluşturan gençlik çoğu yaklaşıma göre kendi kararlarını kendi verebilen, bağımsız hareket etme kabiliyeti yüksek olan, örgütlenmeyi tercih etmeyen ama haksızlıklara karşı savunma mekanizmasını devreye geçirebilen, siyasi partileri tanımayan ama apolitik de olmayan bir özelliğe sahip.

Bir kalıba dökülerek tartışılmaya çalı-

şılan “Z kuşağı”nın dünyanın her yerinde benzer biçimde olay ve olgulara yaklaşım gerçekleştirdiği-gerçekleştireceği yönlü beklentiler, her ülke ve bölgenin kendine ait sosyal, ekonomik, siyasal, kültürel farklılıkları ıskalayan yerde duruyor. Dolayısıyla “Z kuşağı”na dair söylenecek her sözün objektif bir muhtevaya sahip olması, yaşamın her alanıyla diyalektik bağın göz önünde bulundurulmasıyla incelenmesiyle mümkün olacaktır.

Gençlik, potansiyelin önemli dinamiği

Dünya değişiyor, dönüşüyor. Bu değişim ve dönüşüm, her ne kadar ezilenlerin edilgenliği, ezenlerin ise etkenliği üzerine kurulu olarak tartışılabilir de durumun böyle olmadığını biliyoruz. Ezilenlerin var olana karşı koyuşu, mevcut sistemin kendini idame ettirememesinin önünü açarken ezenlerin baskı, sömürü ve zulüm politikalarını farklı biçimlerde devreye koymasının önünü açıyor. Yani, özne olan ezilenler tarihin akışındaki belirleyicilikleri ile dünyanın değişimini ve dönüşümünü belirliyorlar. Bu değişim ve dönüşüm bugün mevcut sömürücü, erkek egemen ve ikili cinsiyet sistemini yıkacak bir içeriğe sahip değil. Tam tersine sistemin kendini var etme ve sürekliliğini sağlama yönlü gelişmelerle yüz yüzeyiz. Ancak bu durum, mevcut düzeni yıkmaya potansiyelini göz ardında bırakmak anlamına gelmiyor. Evet, böyle bir potansiyel var ve bu potansiyelin yer yer açığa çıktığı pek çok gelişmeye tanık oluyoruz. Örneğin; Las Tesis eylemleri, yakın tarihte George Floyd ey-

lemleri vs.

Bu eylemleri oluşturan gücün önemli bir kısmını ise gençlik oluşturuyor. Teknolojinin gelişimi bilgiye ulaşmayı kolay kılarken dünya üzerinde ezilenler arasındaki temas halini pekiştiriyor. Dünya üzerinde yaşanan gelişmelerin domino etkisine sahip olmasında hızlandırıcı bir etkiye sahip olan sosyal medyanın hikmetine dair az önce saydığımız ve türevi pek çok örnek verebiliriz. Teknolojide yaşanan gelişmelerle beraber üretim araçlarındaki değişim ve beraberinde üretim ilişkileri ile sosyal ve kültürel olan arasındaki diyalektik bağ bugün “Z kuşağı” olarak tanımlanan genç kesimleri tartışırken göz önünde bulundurulmak zorunda.

Kesişim noktası: Geleceksizlik

Başta da belirttiğimiz gibi “Z kuşağı” olarak adlandırılan genç kesimleri bir kalıba dökmemiz imkansız. Her ülke ve bölgenin kendine dair dinamikleri olduğunu düşündüğümüzde bunun imkansızlığını anlamak kolay olacaktır. Ancak mevcut sistemin içerisinde bulunduğu kriz halini çözüme kavuşturmak yönlü arayışlarının dayattığı “geleceksizlik” bahsedilen kuşağın sorunlarının kesştiği noktadır. Bu kesişim noktası, “Z kuşağı”nın olay ve olgulara yaklaşımları aynılaştırmaktan bağımsız olarak ele alınmak zorundadır. Her alan, bölge ya da ülkenin kendi içerisinde barındırdığı özgünlüklerle beraber bu kesişim noktasına yoğunlaşmak “Z kuşağı”nın geleceksizliğe karşı koyuşunun adımı olacaktır.

Adil yargılanma talebiyle ölüm orucunda olan Avukat Ebru Timtik’in konuşmakta güçlük çektiğini, Aytaç Ünsal’ın ise 59 kiloya düştüğünü söyleyen meslektaşları Yargıtay’a ‘Bir an önce karar ver’ çağrısı yaptı

Ebru Timtik ve Aytaç Ünsal Kritik Aşamada

Timtik’in eylemi 192, Ünsal’ın eylemi ise 161’inci gününe girdi. Ölüm orucundakilerle kapalı görüş gerçekleştiren avukatları, her iki müvekkillerinin sağlık durumuna ilişkin açıklama yaparak, gönderdikleri mesajlarını paylaştı.

Ünsal 59 kiloya düştü

Görüşme gerçekleştiren avukatlardan Didem Ünsal, aynı zamanda eşi olan ölüm orucundaki Aytaç Ünsal’ın 59 kiloya kadar düştüğünü dile getirdi. Ünsal, müvekkilinin mide bulantısı yüzünden sıcak ve ılık sıvı tüketemediğine işaret ederek, “Geceleri uyurken tükürük birikmesi ile biraz tikanır gibi olduğunu, nefes darlığı yaşadığını ama bunların nedenini çok araştırmadığını, direnişin kazanacağına olan inancının çok güçlü olduğunu ve iyi hissettiğini söyledi” aktarımlarında bulundu.

Av. Ünsal, müvekkilinin mesajına dair şunları söyledi: “Direnişlerle dayanışma adına atılan her adımın, her sloganın, yazılan çizilen her yazının ve fiili direnişlerin, yapılan görsellerin, kurguların, söylenen şarkıların-türkülerin hepsinin kendilerine ulaştığını söyledi. Bunları gördükçe duydukça çok mutlu olduğunu, dostlarıyla gurur duyduğunu bütün bunların kendilerine güç, moral ve umut olduğunu söyleyerek ve teşekkür ediyor. Hep birlikte omuz omuza mücadele edeceğimiz günleri ipe çektiğini aktardı.”

Timtik konuşurken zorlanıyor

Ebru Timtik ile görüşen avukatları da, müvekkillerinin oldukça zayıfladığını, ağzında ve boğazında yaraların oluştuğunu aktardı. Boğazındaki yara nedeniyle Timtik’in konuşurken oldukça zorlandıklarını kaydeden avukatlar, müvekkillerinin 40 kilonun altına düştüğünü kaydetti.

Ölüm orucunda olan meslektaşlarının durumlarının kritik aşamaya geldiğini belirten avukatlar, Yargıtay’ın bir an önce müvekkilleri hakkında karar vermesi çağrısında bulundu.

AKP İKTİDARININ SON DARBESİ: BAROLAR

49 üyeli bir baro da 4 delege ile
4 bin 900 üyeli bir baro da 4
delege ile temsil edilecek. TBB
Genel Kurulu'nda İstanbul, An-
kara ve İzmir'in belirleyiciliği
azaltılacak.

AKP-MHP iktidarının çoklu baro (esasın-
da paralel baro) kurulmasına olanak ta-
nıyan Avukatlık Kanunu ile Bazı Kanun-
larda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun
Teklifi, TBMM Genel Kurulunda kabul
edilerek, yasalaştı.

Yasalaşan bu çoklu baro meselesi de
AKP iktidarının TC'nin hukuk sistemine
dönük yeni bir müdahalesi olarak tarihe
geçti. Esasen AKP-Erdoğan hükümeti, iktidarlarının belli aralıklarında yargı ve savunma ile karşı karşıya geliyordu. Bu karşı karşıya gelmelerinin devamında iktidar bloğu yargıyı ve Anayasa Mahkemesi'ni dizayn etti. Ardından da zaten can çekişen hukuk sistemine getirdiği çoklu baro yasasıyla 12 Eylül AFC'sini aratmadığını bir kez daha göstermiş oldu.

İktidarın 2016'dan itibaren bir dönem fiili bir dönem de resmen OHAL ile yönetmeye çalıştığı TC devleti, kitleler üzerinde OHAL ortamı ve uygulamalarını devam ettirmenin de gayreti içerisinde. Bu koşullar altında tarihi boyunca hiçbir geçerliliği olmayan 'Türkiye bir hukuk devletidir' klişesi böylelikle son darbelerinden birini daha almış oldu.

İktidar nezdinde bu sistem değişikliğine ihtiyaç duyulmasının iki esas nedeni var; devrimci, sosyalist, yurtsever savunmanın barolarda var olmasına ket vurmak ve iktidarının son zamanlarında yaptığı gibi devletten azade tüm yapıları devletin pa-

raleline sokmak. Zaten barolarla başlayan bu paralelleştirme saldırıları önümüzdeki dönem meslek odalarıyla devam edecek gibi duruyor.

AKP iktidarı, son dönemlerdeki küçük ortağı MHP ile birlikte baro ve meslek odalarına yönelik saldırı tehditlerini ara ara dillendiriyordu. Barolara yönelik asıl hedef gösterme ise Diyanet İşleri Başkanı Ali Erbaş'ın LGBTİ+'ları hedef alan hutbesi ve Ankara Barosu'nun bu hutbeye yönelik suç duyurusuyla başlamış oldu. Bu süreçle birlikte, barolar hedef gösterildi ve geçtiğimiz Mayıs ayında alelacele baroların bölünmesine yönelik kanun taslağı hazırlandı, ancak süreç Haziran'a sarkıtıldı.

Haziran ayında ise 80 ilin baro başkanının imzasıyla Ankara'ya 'Savunma Yürüyüşü' başlatılarak, savunmaya yönelik saldırılar teşhir edilmişti. Ancak AKP ve küçük ortağı MHP baroların tüm bu mücadelelerine karşın yasayı meclisten geçirdiler. Bu yürüyüş esnasında da, görmeye alışık olduğumuz polis saldırıları ve gözaltılara avukatlar da maruz kaldılar.

Savunmaya yönelik bu saldırılar bir kez daha gösterdi ki; içeride ve dışarıda TC devletinin AKP iktidarıyla birlikte girdiği bu dönem, daha da otoriterleşerek devam edecek.

Meclisten geçen bu yasa neleri kapsıyor, savunmadan neleri götürüyor?

İlk olarak AKP iktidarının çoklu baro teklifi kendisi gibi gerici-faşist ve yine kendi 'hukuk normlarına' paralel hareket edecek baroları kurdurma niyetinde. Çünkü meclisten geçen maddelere göre; "Avukat sayısı 5 binden fazla olan illerde, asgari 2 bin avukatla baro kurulabilecek." Zaten yasa tasarısı henüz meclisteyken Ankara'da yeni bir baro için girişimler başlamıştı bile. Buna göre İstanbul, Ankara ve İzmir gibi büyük baroların güçleri törpülenmeye çalışılacak. Yine eklenen maddelerden birine göre de her baro, baro başkanı dahil en az 4 delegeyle ve 5 bin üyesi olan barolar bakımından ayrıca her 5 bin üye için ilave bir delegeyle Türkiye Barolar Birliği (TBB) Genel Kurulunda temsil edilecek. Böylece 49 üyeli bir baro da 4 delege ile 4 bin 900 üyeli bir baro da 4 delege ile temsil edilecek. TBB Genel Kurulu'nda İstanbul, Ankara ve İzmir'in belirleyiciliği azaltılacak.

Baroların bölünmesine dönük saldırının ana hatları bu iki madde üzerine kurulu denilebilir. Esas maddelerin içerisinde yer alan yükümlülükler ve disiplin kuralları ise yine barolar içi dizaynın katmerleştirilmesinden başka bir şey değil.

AKP iktidarının barolara dönük bu saldırıları ve savunmayı dizayn etme çabasını İranlı gazeteci ve insan hakları savunucusu Peyman Aref kendi ülkesinin geçmişinden bir örnekle değerlendirdi. Aref, daktilo.1984 adlı sitede yayınladığı yazıda, İran rejiminin 2001'de yasalaştırdığı ve Türkiye'de günümüzde yasalaşan çoklu baroya benzer bir süreçten geçildiğini hatırlattı. Aref, İran'da değiştirilen 187. Madde ile birlikte iktidar destekli avukatlığın açığa çıktığını vurguladı. Yasadan sonra avukatlık mesleğinin nasıl içerisinde boşaltıldığını ise şu örnekle anlatıyor: "Avukatlık meslek olarak iktidar yanlısı avukatlar ve iktidar karşıtı avukatlar olarak ikiye bölündü ama müvekkil için davayı kazanmak önem taşıyordu. Dolayısıyla iktidar yanlısı olan ve kalkınma yasasının 187. maddesi üzerine kuruldukları için "187 madde avukatları" adıyla tanınan avukatlar hem mahkemelerde hem de müvekkiller nezdinde öncelik bulmuş oldu."

Hem Aref'in anlattığı örnekler hem de AKP iktidarının ve bir bütün TC devletinin geçtiği süreçler düşünüldüğünde, barolar başta olmak üzere toplumun tüm kesimlerine yönelik saldırıların bu denli artmasında yatan neden yukarıda bahsedildiği üzere iktidarın yönetme krizi ve bu krizi aşmak için daha da otoriterleşmeye başvurması. AKP iktidarı, ithalata dayalı ekonomik sisteminin çöküntüleri altında ezilirken, bugün hiç olmadığı kadar muhalefetten ve sokaklardan korkuyor. İşçi, emekçi ve ezilenler açığa mahkum olmamak için dünyanın dört bir yanında direnişte, Türkiye'de de dipten gelen dalga herkesin malumu. Egemenler, bu şartlar altında bas-kılayacağı her sesi baskılamaya susturmayla çalışıyor. HDP ve Kürt kazanımlarına, kadın kazanımlarına, LGBTİ+'lara, emekçilerin kıdem tazminatlarına...

Bugün bu koşullar altında yeni özgür bir gelecek yaratma gayesindeki tüm güçlerin ise toplumun tüm bu kesimleriyle dayanışması, omuz omuza yürütmesi elzem bir hale geliyor. Çünkü fırtına yaklaşıyor.